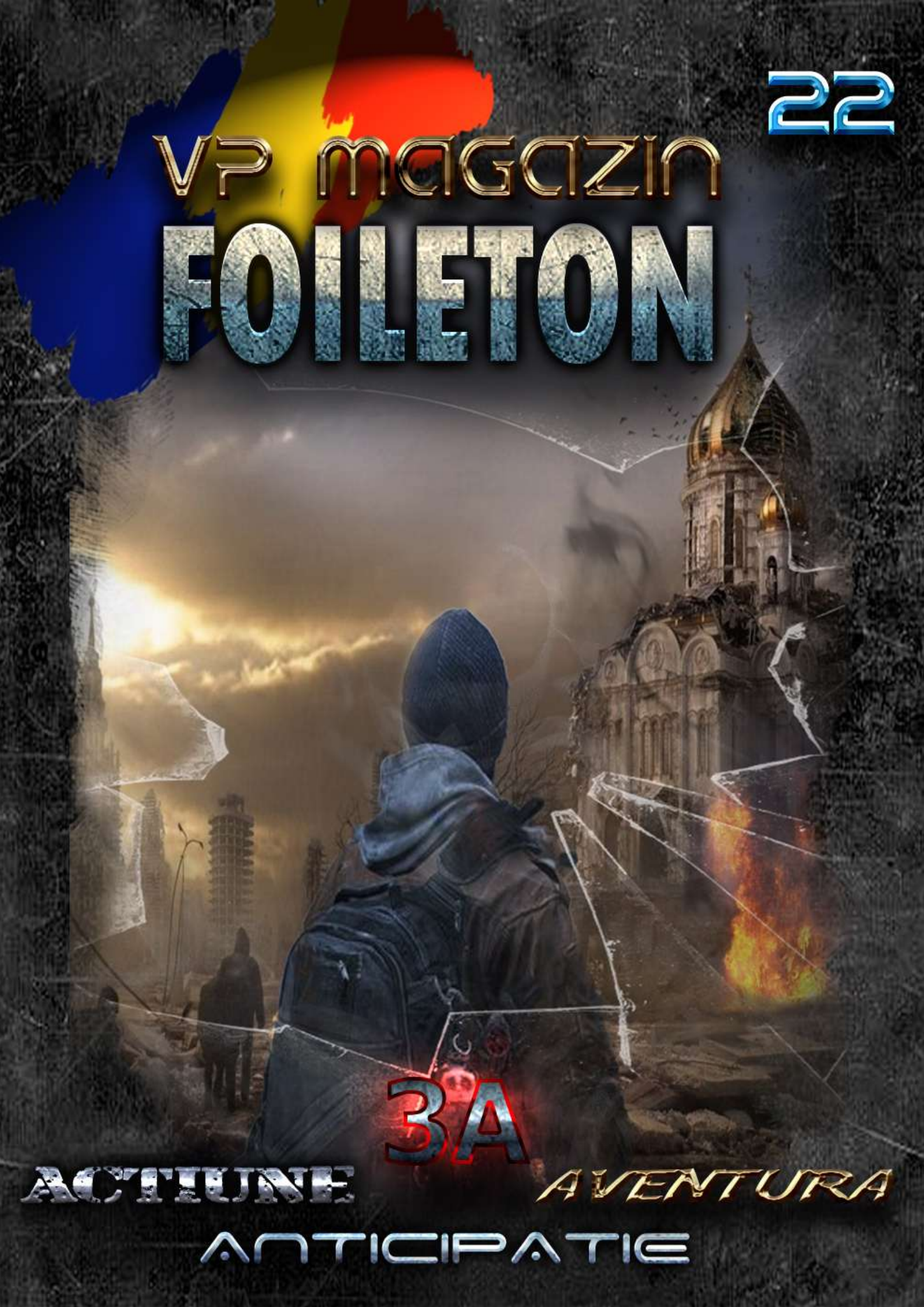
22
VP MAGAZIN
FOILETON
3A
ACTIUNE
AVENTURA
ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație - Aventură

Redescoperiți bucuria lecturii
cu foiletoane pentru toate gusturile!
O revistă virtuală
făcută de cititori
pentru cititori.
Lectură plăcută!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 22 - Noembrie 2015

România pitorească

Miloş DUMBRACI
Triţii de pe Jawdah

NEW!

Michael Palmer
Frăţia asistentelor
Episodul I

NEW!

ARIPI
Adolf Galland
Crucea de plumb

NEW!

Keith DOUGLASS
Atac direct
Episodul XII

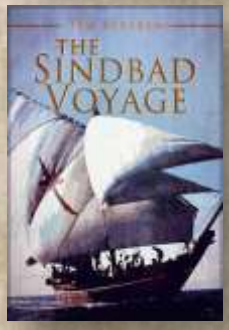

Tim SEVERIN
Expediţia Sindbad
Capitolul 7

Alexandru Lamba
În lumea nouă

NEW!

Jean de La Hire
Piraţii din Singapore
Episodul III

William A. Mitchell
Spiritul Dunei
Capitolele 10-11

Keith DOUGLASS
Numărătoare inversă
Episodul V

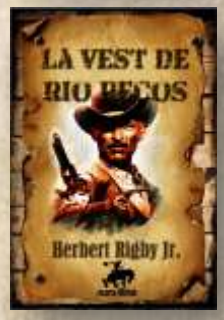

Herbert Rigby Jr.
La vest de Rio Pecos
Episodul IV

BD
Team RAFALE
Operatiunea Nexus One
Episodul III

VP Magazin

ROMÂNIA PITOREASCĂ

Miloş Dumbraci

Triții de pe Jawdah

SFSF

MILOŞ DUMBRACI

Triţii de pe Jawdah

Încă de când pusese piciorul pe Jawdah, a treia planetă a stelei Munir 64, Thaqib se simțise ca acasă. Numele planetei, care în arabă însemna Ploaie Grea, era evident o glumă, tipică umorului inginerilor de la Agenția Spațială a Califatului de Mijloc - ASCAM, căci în realitate era complet deşertică, iar cei de pe Pământ ştiau asta când lansaseră misiunea.

Cu o mână pe scara modulului de debarcare şi cu cealaltă aşezată părinteşte pe un Amid 22, astronautul trase adânc în piept aerul aspru, încântat de senzația de real, de viu. Plămânii reconstruiți de nanoboți în timpul hibernării de 200 de ani pentru a procesa aerul acestei planete funcționau perfect, iar mintea îi traducea moleculele din combinații nemaiîntâlnite în mirosuri pe care să le înțeleagă: pentru el, deşertul de aici mirosea a vanilie şi şofran. În spatele lui, oceanul fremăta năvalnic, cu valuri haotice uriaşe, datorită prezenței pe cer a nu mai puțin de trei sateliți naturali.

Alegerea debarcării pe plajă fusese deliberată, pentru că atât fauna, cât şi populația locală evitau apa şi preferau interioarele aride ale continentelor. Spre deosebire de pământeni, ființele de aici nu erau bazate pe carbon, ci pe siliciu, astfel că pentru ei lumea era inversată: mările erau tărâmuri ale morții, iar întinderile de dune erau câmpii fertile, cutreierate de vaste turme de „erbivore” ce se hrăneau cu nisip.

Cât timp el navigase, suspendat în hiper-somn, dronele trimise în avans cercetaseră planeta, aşa că nu mai pierdu timpul şi, cu câteva mişcări ale ochiului, selectă şi activă din interfața holografică canalul de comunicare cu naveta geostațională:

— Nasih? Mă auzi?

— Da, Thaqib, îi sună melodios în ureche vocea plăcută de bărbat tânăr, aproape adolescent, uşor îngrijorat. Totul în regulă?

— Păi, da, e chiar plăcut! Ţi-ar place aici, zici că e la noi acasă, în Italia, numai dune blânde şi soare!

Râse, căci întotdeauna fusese o fire deschisă, capabil să se bucure cu uşurinţă de lucruri mici şi mari laolaltă. Părul negru înspicat, ca şi barba scurtă şi aspră, cu şuviţe argintii, îi încadra faţa arămie, dominată de ochii vioi, plini parcă de un licăr vesel. Micuţ, dar plin de energie şi veşnic în mişcare, părea mereu pus pe şotii, ca un copil neastâmpărat. Râse şi Nasih, dar cu o nuanţă amăruie:

— Thaqib Ruwaid, explorator, xenolog şi bio-alterator atestat! Mereu primul la plajă, în timp ce bietul Nasim se plictiseşte la butoane...Aşa e cu norocul, unii au primit mai mult şi alţii au rămas cu inteligenţa...

— Ei, hai, nu te bosumfla, ţi-o veni şi ţie rândul, tinere...Acum zi-mi, înainte să mă mănânce vreo lighioană, la ce să mă aştept?

— Păi din analiza datelor colectate pot spune că nu-i rău: se pare că există viaţă inteligentă, dar într-un stagiu de Epoca de Piatră. Deci cred că vom putea face contact, şi în numele Domnului vom primi în Umma Stelară o nouă seminţie, slăvit fie numele Său!

— Ok, căpitane, deci îmi aprobi să trec la faza următoare? Dau drumul la „câini”?

— Căpitan fără echipaj, ce mai onoare! Da, prietene, dă drumul la „câini” şi să fie într-un ceas bun!

Astronautul dădu din cap, deşi puţin probabil ca Nasih să-i vadă gestul de pe orbită, şi trecu la treabă: activă în jurul lander-ului un câmp de protecţie şi camuflaj, care să îl apere de furtunile de nisip şi să transforme micuţa peninsulă pe care se afla într-un aparent golfuleţ. Apoi puse mâna în spatele capului primului Amid din rândul deja înşirat şi tastă combinaţia potrivită, până când acesta se deschise, permiţându-i să verifice aparatura dinăuntru.

Amid era un robot cu inteligenţă foarte redusă, în formă de miriapod, un simplu observator, conceput pentru durabilitate, astfel încât să se poată deplasa cu o autonomie foarte mare pe şirurile sale de picioruşe şi să transmită date şi imagini. Era ideal pentru planete deşertice mai ales datorită faptului că nu avea nevoie de combustibil sau „hrană”, ci consuma energie cinetică stocată într-un şir de ghemuri de elastoţel; îşi făcea patrulările lungi, cu trasee aleatoare, iar când simţea că se descarcă, revenea la bază pentru a-i fi întoarse „mosoarele” de un mic robot utilitar.

Aduseseră cu ei în expediţie 6 astfel de cercetaşi mecanici; după ce se convinse că toţi sunt funcţionali, îi trimise spre interiorul continentului şi transmise, cu un ton satisfăcut:

— Gata, Nasih, s-a făcut!

— Bravo, mare explorator alb! Sunt curios când o să urmezi şi tu procedura standard şi o să-i declanşezi direct din navetă, ca oamenii civilizaţi, să nu-mi mai tremure fundul că păţeşti ceva şi-mi pierd capul pentru încăpăţânarea ta?!

— Ei, hai, nu începe iar, zici că suntem căsătoriți! Ştii că prefer să-i verific personal.

— Mda, bine, vezi tu când urci...Cum faci acum, vii aici să dormi sau foloseşti cuva din lander?

— A, nu mai urc, prefer să simt gravitația unei planete reale sub picioare!

— Atunci ce să zic, mănâncă ceva şi ne auzim peste câteva zile, somn uşor. Şi... Thaqib... ai grijă de tine!

*

După câteva zile, Thaqib fu trezit de vocea caldă a prietenului său şi de aroma cafelei aburinde, sintetizate cu câteva clipe înainte.

— „Câinii”?

— E totul bine, stai liniştit. Am destule date cât să-ți pot prezenta o imagine clară şi să decidem etapa următoare. Începem?

Se aşează turceşte pe nisip, sorbind din minunata licoare neagră, şi cu un gest lejer al mâinii extinse interfața. În imagine, vaste întinderi de nisip întrerupte ici-colo de aflorismente stâncoase, platouri de pietriş şi grupuri de munți scunzi, erodați de vânt şi soare. Peste nemărginirea nisipoasă se mişcau, în valuri unduitoare, vaste turme de animale târâtor-unduitoare, un fel de râme cu zeci de picioare.

— Wagmile le-am zis, dacă nu ai nimic împotrivă, spuse Nasih, cu un ton cât se poate de serios. Creaturi blânde şi lente, se târăsc, pasc nisip, se înmulțesc şi cam atât. Partea interesantă e asta. Cerculețe roşii marcară grupuri de ființe mai mărunte, ce păreau să dirijeze turmele din lateral şi din spate. Textul spunea: trib de triți, specia inteligentă locală de păstori-vânători-culegători.

— Triți?

— Păi da, uite!

În prim plan fu adusă reconstituirea 3D a unuia dintre ei. Înalt de un metru, avea corpul ca o gogoaşă în forma de opt, pe fiecare jumătate verticală cu câte trei membre aşezate precum un trepied. În vârful părții superioare, fără cap sau gât, se aflau 3 ochi compuşi, asemănători cu cei de păianjen.

— În mod obişnuit se deplasează triped, pe cele 3 „picioare”, de-aia le-am zis, din vasta mea imaginație, triți. Mai tari sunt când „aleargă”, se încolăcesc, îşi prind membrele între ele formând un fel de roată cu spițe, şi se rostogolesc cu iuțeală peste nisip.

— Nomazi?

— Da, şi ei şi turmele deținute călătoresc noaptea, iar ziua, când soarele arde prea tare, se adăpostesc de dogoare într-un fel de iglu-uri de nisip. Pe parcursul nopții, de trei ori, la răsăritul fiecărei luni, se opresc şi încremenesc câteva minute cu „mâinile” spre cer, într-un ritual ce pare religios, dar poate este vreo formă de comunicare, încă nu mi-e clar. Deşi de

„vorbit” în mod normal fluieră prin acea mini-trompă pe care o folosesc şi pentru hrănit. Lucrez la tradus, dar îmi mai trebuie timp.

Thaqib roti imaginea tritului. Nu părea să aibă haine sau unelte, cu excepția unui şir de săculeţe naturali în jurul taliei. De parcă i-ar fi citit mintea, Nasih continuă:

— Au unelte şi arme, dar vremelnice: când le sunt necesare, modelează între mâini gogoloaie de nisip până când acestea iau forma şi consistența dorită (tritul virtual manevră fugar o lopată, apoi o mistrie şi în final o suliță), iar după ce nu le mai trebuie, le tranformă înapoi în nisip.

— Da, destul de tare! Au puteri psi? Telekinezie?

— Nu, explicația e mai simplă. Din analiza cu toată gama de senzori, am concluzionat că fac asta prin manipularea temporară a sarcinilor electrice dintre molecule. Astfel, nisipul este singura bogăție a acestei lumi, în acelaşi timp hrană pentru wagmilele pe care le mănâncă ei, dar şi material de construcție şi producție.

Thaqib chicoti amuzat:

— În cazul acesta, suntem bogați, Terra e acum acoperită pe trei sferturi cu nisip! Să avem grijă să nu ne invadeze imperiul malefic al triților!

Nasih nu râse, ci continuă, dojenitor ca un profesor:

— Asta încă rămâne un mister; ori nu au deloc organizare de stat, ori chiar sunt uniți într-un mare imperiu, căci nu văd vreun conflict şi nici nu ar avea pentru ce să se lupte: nisip şi teritoriu e destul pentru toți. Arme au, dar le folosesc pentru a se apăra de prădători, în general un fel de meduze ce atacă în haite, mai rar câte un masiv „leu” asemănător cu un scorpion fără ac, dar cu prea multe picioare.

— Adică nişte muzili sau un qutal, dacă îmi permiți, glumi Thaqib.

— Am notat, răspunse sobrul Nasih fără să fi perceput intenția de glumă. Interesant e că zonele stâncoase le evită, deşi acestea par locuite tot de nişte triți mai sperioşi; nu-mi dau seama dacă-s altă rasă sau doar altfel de triburi, am putut stabili doar că şi aceştia au animale domestice, nişte „crabi” mâncători de pietriş, care însă nu-s destui pentru a forma turme, ci doar mici pâlcuri.

— Nişte kari, să zicem. Cum s-au purtat cu Amizii?

— Asta e vestea foarte bună: triții au manifestat o oarecare curiozitate, dar nu au fost agresivi cu ei şi – după ce s-au convins că roboții nu le atacă turmele – i-au ignorat. Semn bun: nu par să aibă vreo urmă de xenofobie, ci sunt toleranți, aşa că mă aştept ca totul să meargă bine la primul contact.

— Deci votezi pentru contact? zâmbi Thaqib încântat de perspectiva de a face în sfârşit ceva.

— Votez pentru contact şi sunt convins că totul va merge bine…

*

Doar că nu merse. Nu numai că nu merse bine, dar primul contact nu merse… deloc.

Întrucât pentru a le traduce limbajul aveau nevoie să analizeze convorbiri, nu putea încă folosi sintetizatorul implantat pe laringe şi conectat wireless la micro-computerul ascuns sub păr, la ceafă. Aşa că deciseseră, pentru a provoca discuțiile, să folosească cea mai veche metodă umană de interacțiune cu triburile necunoscute: gesticulatul.

Începutul a fost promițător: cât timp Thaqib păşi pe creasta unei dune către grupul de păstori, evident neînarmat şi aparent gol (costumul fluid de pe el îi adoptase culoarea uşor cafenie a pielii), triții rămaseră calmi şi paşnici. Era evident că îl observaseră, căci se adunară şi fluierară între ei, în timp ce îl urmăreau cu atenție.

Pe măsură ce se apropia, lucrurile deveniră însă stranii, căci triții reacționară exact invers decât era de aşteptat: cu cât îl vedeau mai bine, cu atât îşi pierdeau interesul. Punctul culminant fu când Thaqib făcu gestul universal de „vin în pace" întinzând ambele mâini în față pentru a se vedea că nu ține nimic în ele, moment în care triții pur şi simplu îi întoarseră spatele şi plecară, de parcă ar fi decis că nici nu există.

Nu grăbiți, ca şi cum s-ar teme de el, ci domol, de parcă ar fi vrut să-i transmită disprețul pentru vreo bădăranie de neiertat. Unul dintre ei, un adolescent după mărime, dădu să înhațe o mână de nisip, dar ceilalți îl înhățară strâns între ei şi părură să-l admonesteze cu şuiere furioase, fără a se întoarce spre om.

Şi asta a fost tot. Păstorii fluturară din mâini către turma de wagmile, iar acestea porniră docile la drum, spre Soare-Apune.

— Ce-a fost asta? Tonul nedumerit al exploratorului îi ascundea prost frustrarea, iar obişnuita lui înclinație spre glumă era înlocuită de o nuanță de amărăciune. Ce am greşit?

— Nu-mi dau seama. E clar că te-au observat şi au înțeles că nu eşti un pericol, poate şi faptul că eşti o ființă inteligentă, ținând cont că pe aici doar ei se deplasează vertical. Şi acum tu.

— Dar când m-au văzut suficient de bine... m-au refuzat?! Straniu, normal era ori să încerce să comunice, ori să devină defensivi, dar aşa reacție nu am mai văzut...

— Nu dispera, mai încercăm. La vreo trei clicuri de tine se deplasează alt clan, ia-ți roverul şi încearcă cu ei. Dar nu mai face nici un gest, încearcă să te apropii de ei în genunchi, poate problema a fost înălțimea ta.

— Da, sau poate-ți place ție să mă vezi în genunchi, glumi Thaqib, care îşi mai revenise nițel din dezamăgire.

Dar speranța sa se dovedi deşartă. Şi acest grup reacționă exact la fel când îl văzură destul de clar, chiar dacă nu mai făcu nici un gest. Îi întoarseră spatele, indiferenți într-un fel ostentativ, şi plecară. La fel şi al treilea trib, până la care se deplasă ore în şir prin deşertul gălbui: pur şi simplu refuzau să îi accepte prezența.

— Thaqib, hai, destul pentru azi. Întoarce-te la lander şi odihneşte-te, o să mă gândesc eu la altceva. Am grijă să te aştepte o masă caldă şi un ceai… şi e şi mâine o zi. O rezolvăm noi, fii fără grijă.

Obosit şi dezamăgit, astronautul dădu a lehamite din mână, fără a mai zice nimic, şi se urcă îngândurat în vehicul.

*

Nasih se ţinu de cuvânt şi veni cu o idee nouă: dacă triţii de deşert îl respingeau pe om, iar pe triţii de stâncă îi evitau, poate că dictonul „duşmanul duşmanului meu îmi este prieten” funcţiona şi pe Jawdah.

Aşa că acum Thaqib păşea cu grijă, dar şi cu inima îndoită între speranţă şi teamă, către un pâlc de kari şi triţii care îi păzeau. Îi vor întoarce spatele?

Karii se încordară şi se îngrămădiră, dar triţii rămaseră liniştiţi. Apoi se ridicară, dar – spre mirarea pământeanului – nu ca să plece, ci ca să îl aştepte calmi, fluierând încetişor între ei. Mirarea sa crescu însă când văzu că toţi patru erau infirmi: unul avea doar două picioare, alţi doi doar câte două mâini, iar ultimul patru membre în total. Oare viaţa pe platourile stâncoase era atât de periculoasă?

— Nasih, înregistrezi?

— Da, e perfect, încearcă să o lungeşti cât poţi, cu cât mai multă conversaţie de-a lor prind, cu atât mai repede dezvolt un algoritm de traducere. Par înarmaţi?

— Nu, sunt paşnici, doar mă urmăresc şi discută. Ăştia nu fug, Nasih, nu mă ignoră! exclamă Thaqib, încântat ca un copil căruia în sfârşit îi funcţionează jucăria. Ce zici, să gesticulez?

— Da, încearcă, să vedem.

Pământeanul întinse în faţă mâinile, încet. Triţii de stâncă şuierară, agitaţi, şi părură pentru o clipă că se strâng într-un ghem, ca nişte fani extaziaţi că echipa lor a marcat un gol. Apoi cei doi cu câte două membre superioare înaintară către el şi, pe rând, îşi puseră respectuoşi mâinile în ale lui, după care le fluturară către cer şi se retraseră cu spatele către grup, fluierând surescitaţi.

Reuniţi, toţi patru întinseră mâinile către el, şuierară puternic de trei ori un „pffaa-yuu” prelung, apoi le întinseră către cer, tăcuţi. După câteva secunde, se încolăciră şi se rostogoliră cu viteză peste pietriş în noapte, urmaţi de karii agitaţi.

— Nasih, strigă Thaqib încântat, ai văzut?!? Minunat, Nasih, grozav, grozav!

— Am văzut, răspunse vocea la fel de entuziasmată a tânărului, şi am înregistrat toată comunicarea! Cred că am suficiente meta-date despre structura limbii lor, lucrez acum la un program de traducere auto-adaptabil în timp real.

— Ha! La următoarea întâlnire de gradul III o să bârfesc cu Hilmii! Aşa o să le zic de acum triţilor de stâncă, iar pe cei de deşert o să-i numesc…

— Jaliți. Ce, numai tu să dai toate numele, Livingstone? Îți descarc programul de traducere în micro-computer, data viitoare o să poți vorbi cu ei. Vrei un mic exemplu?

— Adică? Ce exemplu?

— „Pffaa-yuu” înseamnă ceva de genul Jumătate-de-Vestitor…

*

Când se întoarse în seara următoare, îl aşteptau liniştiți vreo douăzeci de hilmi. Unii dintre ei erau înarmați, dar nu păreau a fi pregătiți să se apere de el, ci dimpotrivă, să îl protejeze ŞI pe el de un pericol iminent. Cei doi care îl atinseseră păşiră spre el, cu mâinile întinse, şi repetară solemn gestul. Apoi fluierară, iar programul traduse instantaneu:

— Slăvită fie lumina celor Trei pe-un singur Cer, slăvit fie glasul Lor. Vestitor-Înjumătățit, ai venit să-i ierți pe neîntregi?

— Să vă iert? Dar nu mi-ați greşit cu nimic!?

O rumoare uimită văluri printre hilmi. „Cei Trei schimbă Legea?”; „Legea eternă nu e dreaptă?”; „Dar ritualurile mai sunt bune?”; „Cei Drepți ne vor pedepsi!”; „Ba Cerul ne va proteja, ne-a trimis un Neîntreg!”

— Nu vii din Cer? întrebă unul dintre triți.

— Ba da! Vin în pace, mă numesc Thaqib Ruwaid, şuieră astronautul din sintetizator, atent.

— Fii binevenit, Vestitor-Înjumătățit. Eu sunt Hi-su-iu, iar tovarăşul meu este Pei-ee-ai. Îți mulțumim că aduci pace, dar este pace între Cer şi Neîntregi sau şi între noi şi Drepți?

— Păi între cei care m-au trimis din cer, de pe Pământ, şi voi. Vrem să împărtăşim Legea Profetului şi să vă primim în comunitatea noastră. Despre pace cu cei Drepți nu ştiu ce înseamnă…

Hilmii amuțiră, toți cu mâinile ațintite către cer. După câteva clipe de încremenire extatică, începură să țopăie fericiți şi să se îmbrățişeze, şuierând fericiți:

— Cerul ne primeşte!

— Cei Trei ne iartă!

— A venit pacea cerească!

— Neîntregii vor fi primiți în Cer!

Thaqib şuieră mai tare ca să se facă auzit peste vacarm:

— Cât despre pace cu cei Drepți, explicați-mi şi o să încerc să vă ajut…

Hi-su-iu făcu un semn către mulțimea de hilmi, care porniră cu spatele înapoi spre platou, fluturându-şi mâinile reverențios spre Vestitorul-Înjumătățit. Unul dintre ei, aparent un bătrân după uzura pielii şi greutatea mişcărilor, rămase pe loc şi porni şontâcăit spre pământean, pregătit să-i spună Povestea triților.

*

— Deci, Nasih, cred că o să am nevoie de tine.

Întors la lander, Thaqib era epuizat, dar entuziasmat, şi vorbea repezit, cu fervoare. Nasih îl asculta, calm ca de obicei, încercând să-i dirijeze valul de cuvinte către un dialog raţional.

— Bun, deci înţeleg că practic sunt ca şi musulmani.

— Da, liderul lor, bătrânul, mi-a explicat că, dintotdeauna, triţii de deşert, jaliţii dacă preferi, au trăit conform Legii, practic o sharia. Se roagă de trei ori pe noapte Cerului, considerând că cele trei luni sunt feţele lui Dumnezeu. Respectă cu strictеţe aceleaşi trasee de migrare, astfel că nu există lupte pentru teritoriu, şi o multitudine de ritualuri pentru fiecare acţiune, ceea ce elimină aproape complet şi conflictele între indivizi.

— Să înţeleg că nu au state?

— Da şi nu. Au o structură socială, bazată pe vârstă şi cunoaşterea complicatului cod moral pe care îl transmit oral. O meritocraţie, în care la conducere ajung cei înţelepţi dintre supravieţuitori, nu ereditar. Totuşi, deşi trăiesc în triburi, consideră că nu sunt rivali, ci fac parte dintr-un imperiu universal, condus de Dumnezeu.

— Da, idealul islamic, califatul... Dar ce-i cu pacea cu Cerul? Şi cu cei Drepţi, ăştia cine mai sunt?

— Păi schepsisul e că hilmii nu sunt alte triburi sau o altă rasă de triţi, ci foşti jaliţi. Când cineva încalcă, voit sau nu, una din miile de reguli, i se taie unul sau două membre, în funcţie de gravitate, şi e alungat în zonele muntoase, care pentru ei sunt infertile.

— Deci cei Drepţi sunt jaliţii, iar cei Neîntregi sunt hilmii... Înţeleg. Şi pedepsiţii nu intră nici în rai, bănuiesc bine?

— Da, de asta erau aşa fericiţi când le-am zis ca vin cu pace din cer: ei au crezut că divinitatea m-a trimis să le aduc mântuirea. Un profet cu simţul umorului, râse Thaqib.

— Cu prea mult chiar, dacă mă întrebi pe mine, glumi şi Nasih. Şi, nu-mi spune, aşa se explică atitudinea jaliţilor faţă de tine, biped păros ce eşti...

— Mda, pentru ei sunt un impur de cea mai joasă speţă, cu două membre tăiate, dacă am doar patru. Aşa că m-au ignorat cu nobilă scârbă, presupunând că sunt vreun straniu exilat al unor creaturi similare lor. Şi aici vine lovitura de maestru, Nasih, şi motivul pentru care am nevoie de tine.

— Ia să auzim, pun pariu că e cea mai proastă idee auzită în ultima vreme...

— Păi ascultă-mă mai întâi, preaînţeleptule sceptic. Hilmii m-au recunoscut ca mesager divin şi mă acceptă pentru că sunt, ca şi ei, un neîntreg. În Federaţie nu putem primi doar o minoritate de paria de pe planetă, iar majoritatea refuză discuţiile. Aşa că avem nevoie de un mesager divin acceptabil şi pentru majoritate, un trit pentru jaliţi.

— Da, până aici eşti surprinzător de logic...

— Stai, glumeţule, că acum vine poanta serii: Nasih, n-ai vrea să fii tritul meu?

*

Încântat, Nasih-P îşi scutură cele trei picioare şi apoi pipăi cu ele nisipul cald, savurând gâdilătura fierbinte. Dintotdeauna îi invidiase pe oameni pentru senzaţiile lor la scară redusă, în timp ce el, Nasih, AI-ul navetei, percepea simultan toţi senzorii într-o cacofonie ordonată, dar plictisitoare. Iar acum, cuibărit în robotul în formă de trit, Nasih-P se delecta cu plăcerea de a fi mic.

Nu era practic ca aparatul să fie telecomandat de pe orbită, astfel că Nasih-Parte, o versiune simplificată a AI-ului, fusese downloadat în procesorul robotului, iar după încheierea misiunii se va reuni cu mintea sa originală, îmbogăţind-o cu experienţa acumulată autonom.

Ţopăi cu naturaleţe către turma de wagmile din vale, de parcă ar fi trăit toată viaţa în acest deşert, în calitate de triped. Alertaţi, grupul de păstori se ridicară ca să îl vadă mai bine, câţiva dintre ei ghemuindu-se imediat înapoi, pentru a putea lua rapid nisipul necesar armelor.

Când ajunse destul de aproape, se opri şi adoptă poziţia rituală pe care o foloseau curierii între triburi, cu două mâini îndreptate spre ceilalţi şi una spre cer. Apoi grăi formula de politeţe necesară şi spuse:

— Vin în pace! Dintre stele am coborât ca să vorbim, şi vă rog în numele Legii să-mi acceptaţi mesajul de prietenie!

Triţii reacţionară însă haotic şi neaşteptat: unii dintre cei ghemuiţi se ridicară şi îndreptară mâinile spre luni, în timp ce alţii, dintre cei în picioare, se năpustiră să înhaţe nisip. Confuzi, ţipau unii la alţii:

— E Nou-Vestitor!

— Ba nu, e un impur, nu e de carne, ci de piatră!

— Vechi-Vestitorul a proorocit că va fi urmat de alt trimis al Cerului, nu a zis că trebuie să fie de carne!

— Ba Legea spune că piatra e impură! Deci e profet fals!

— Ascultaţi-mă! strigă Nasih-P. Şi noi urmăm Legea! Suntem creaturi ale aceluiaşi Dumnezeu!

La o asemenea blasfemie din partea unei creaturi de piatră lucioasă, care pretinde c-ar fi urmaş al cerurilor precum jaliţii drepţi, primul dintre ei lansă furios o lance spre robot. Aceasta se sfărâmă de carapacea sa metalică fără nici un efect, dar Nasih-P, uimit şi dorind să nu îi provoace, se dădu câţiva paşi înapoi.

Alţi câţiva triţi, crezând că s-a cutremurat de la lovitură, se repeziră să îl apere cu propriile trupuri, iar în câteva clipe mânuiau cu toţii suliţe şi ghioage, luptându-se cu ferocitate. Se împărţiseră aproximativ egal, o parte încercând să apere noul profet cu orice preţ, cealaltă să îi ucidă pentru a ajunge la demonul blasfemator. Din fiecare grup se desprinsese câte un mesager, rostogolindu-se cu iuţeală către trib pentru a aduce întăriri.

— Opriți-vă! Opriți-vă! țipă robotul, uimit de reacția băştinaşilor, însă strigătele lui părură doar să-i întărâte şi mai tare. Deja nisipul era stropit de „sângele” păstorilor şi presărat de cadavre şi muribunzi, de membre smulse şi arme rupte. În depărtare, dincolo de turmă, restul tribului reacționase la fel de fanatic după sosirea solilor, şi deja se împărțise în două grupuri care se masacrau cu ură furibundă, fiecare convins că apără Legea de eretici.

În acel moment, Nasih-P realiză că retragerea i-ar fi demoralizat pe apărătorii săi, iar rămânerea pe loc i-ar fi întărâtat pe atacanți ca o sfidare, aşa că luă instantaneu decizia că cea mai bună şansă pentru a opri măcelul este auto-distrugerea. Se îngropă în nisip cât de adânc putu şi activă mecanismul de implozie, colapsând într-un ghem metalic, o piatră rotundă strălucitoare.

*

Thaqib păşi cu grijă printre cadavrele de kari înțepeniți în poziții groteşti şi se apropie de tritul singuratic ce condensa nisipul într-o bilă, apoi îl desfăcea din nou şi o lua de la capăt. Dincolo de acesta, înşirate de-a lungul podişului pietros, grămăjoare moi întrerupeau noaptea, luminate vag de razele celor trei luni. Hilmi morți, ciopârțiți, contorsionați.

Nu trecuseră decât două nopți de la tentativa de contact a lui Nasih-P, dar furia războiului sacru se răspândise cu iuțeală uluitoare de-a lungul deşertului, ca un incendiu într-o savană pământeană uscată, sfărâmând triburile în facțiuni ce se urau de moarte şi se luptau haotic printre dune. Turmele de wagmile îşi continuau transhumanța milenară, urmând din instinct căile bătute de atâtea ori, dar jaliții nu mai erau preocupați să le apere de prădători, ci îşi vedeau doar de expedițiile lor de exterminare.

Exploratorul şi AI-ul deciseseră că cea mai bună idee era să revină la hilmi, pentru a căuta împreună o cale de mediere între Apărătorii Noului Vestitor şi Războinicii Legii Strămoşeşti. Numai că, iată, hilmii nu mai erau…

Thaqib îngenunche lângă trit, ca să fie la aceeaşi înălțime, şi îi luă cele două membre superioare în mâini. Acesta îl privi cu cei trei ochi compuşi, inexpresivi, şi se întoarse spre animalele ucise.

— Blând ca un kar, se spune în limba noastră. Eu le îngrijeam, şi ele mă urmau peste tot ca nişte copii…Aveau şi nume, uite acolo e Yu-ya, dincolo de el e Hşş-uo cu iedul ei Ai-ai…

Tăcu pentru câteva clipe, uitându-se la cei trei sateliți care străluceau deasupra.

— Ieri au venit războinicii Vestitorului Nou şi ni le-au ucis. Au zis că Legea e doar pentru ei şi toată lumea le e dată doar lor, şi noi nu mai avem voie să deținem nimic, decât propria viață.

Îşi retrase mâinile uşurel şi le încrucişă pe piept.

— Iar azi au venit cei ai Legii Vechi, urlând că noi, impurii, suntem motivul pentru care a apărut un demon, şi că lumea va redeveni dreaptă

după ce e curăţată de... noi. Eu eram la kari, bocindu-i, şi m-am ascuns sub cadavrul lui Yu-ya. Dar pe ceilalţi, pe toţi...i-au ciopârţit. I-au alergat peste platou, i-au scos de pe sub bolovani şi de prin crevase, şi i-au tăiat bucată cu bucată...

Thaqib, cu un nod în gât şi ochii umezi, şopti:

— Vino cu mine, o să te apăr, îmi pare rău...

Tritul flutură din mâini a lehamite.

— Nu se poate, Legea spune că dacă îmi moare tot clanul, trebuie să postesc şi să mă rog la cei Trei până mor şi eu.

— Păi mai respecţi Legea după ce s-a întâmplat?

— Tu, călătorule, nu ne înţelegi: nu există viaţă în afara Legii. Fără ea, sunt doar...nimic, praf în vânt, o iluzie. Aşa cum voinţa mea ţine laolaltă nisipul şi-i dă forma unei unelte pe care o vreau, tot aşa voia Domnului, Legea, ţine laolaltă sufletul meu şi-mi dă forma de eu. Ştii ce e straniu?

— Nu, nu ştiu...

— Că dacă aş fi fost Întreg, Drept, aş fi fost apărător al Legii Vechi, căci este atât de clar că adepţii Nou-Vestitorului se înşală...

— Ce te face să crezi asta?

— Povestea Sfântă spune clar că atunci când Vechi-Vestitorul s-a întors din deşert cu Legea, a chemat la el câte un reprezentant al fiecărui trib, nouăzeci şi nouă pe vremea aceea. Şi trei sute de nopţi le-a recitat Legea, iar ei au învăţat-o pe de rost, ca să o ducă şi clanurilor lor. Dar Vechi-Vestitorul ştia că erau imperfecţi şi vor uita de el, aşa că trebuie ca ceva să le amintească pentru eternitate, şi nu un obiect de nisip, efemer şi uşor de pierdut. Aşa că le-a zis lor: „Veniţi de luaţi din Mine, căci eu voi adăposti Legea de trecerea timpului!” şi ei l-au rupt în bucăţele, le-au uscat la soare şi acum fiecare trib poartă o fărâmă de Vestitor, ca amintire a eternităţii.

Amuţit, Thaqib tăcu îngândurat câtăva vreme, apoi, nedumerit, întrebă:

— Păi şi ce treabă are asta cu lupta de acum?

— Ah, păi e atât de clar că nu se vede, precum shalkitul ia culoarea nisipului şi calci pe el, deşi e acolo, mare cât un rash-yui. Noii adepţi se închină la o piatră lucioasă, nu?

— Cred, nu ştiu, şi ce-i cu asta?

— Păi nu o pot tăia în bucăţele pentru a le împărţi întru amintire, deci nu poate fi un adevărat urmaş al datinii Vechi-Vestitorului, e clar, nu?

Pământeanul amuţi, surprins de logica circulară a tritului. După gândirea noastră liniară, care acceptă noul, extraterestrul greşea, dar după a lor, unde totul este la fel şi infinit întotdeauna, avea dreptate: nu poate exista nou fără a decurge din vechi.

— Într-adevăr, dar totuşi...

Hilmul nu îl lăsă să continue. Îl atinse cu o mână pe umăr, apoi îi arătă lunile cu un gest mut şi se ridică pe cele trei picioare. Se încolăci şi,

rostogolindu-se zdruncinat din cauza lipsei unui membru, se îndepărtă în întuneric, printre grămezile de cadavre...

*

— Nasih, uite-te te rog pe cele două schițe pe care ți le trimit şi spune-mi dacă sunt fezabile tehnic.

După discuția cu tritul, Thaqib nu mai dormise deloc, ci desenase frenetic, o zi şi o noapte, corectând, adăugând şi ştergând la schemele inginereşti holografice, până când în sfârşit fusese mulțumit de rezultat.

— Da, Thaqib, sunt realizabile. Care este scopul lor?

— O să vezi. Spune-mi, pentru schema 1 ai suficientă Plasă-de Soare?

— Da, am, deşi ne trebuie pentru călătoria înapoi, nu pot să o risipesc!

— Lasă asta şi fă cum îți zic. Îți trimit un document cu ce ai de făcut şi la exact ce oră, iar pentru schema 2 vreau să calculezi materialele necesare şi să-mi trimiți un container cu ele de urgență, că de modificări mă ocup eu personal. Şi îți trimit şi o listă de bio-materiale de care am nevoie, să le adaugi la pachet.

— Sigur, prietene, dar pentru orice alterare o să ai nevoie de un program, vrei să te ajut?

— Nu, mă descurc, o să scriu singur softul. Tu ocupă-te de schema 1 şi lasă-mă pe mine!

— Cum vrei, răspunse Nasih bosumflat, neplăcut impresionat de duritatea neaşteptată a glumețului Thaqib.

Nici după sosirea containerului de pe navetă exploratorul nu se odihni: nedormit şi nemâncat, lucră toată ziua fără pauză, cu ajutorul roboților utilitari, la modificarea cuvei medicale din lander şi la conceperea unui program dedicat scopurilor sale.

— Thaqib?

— Da, Nasih, ce mai e?

— Am terminat de construit proiectul pe care mi l-ai transmis. Totul va fi gata la momentul pe care l-ai stabilit. Nu crezi că ar trebui să dormi puțin?

— Mai am nițel şi termin şi eu, o să dorm după aceea.

— Măcar mănâncă ceva...

— Nu e timp! Cât noi pierdem vremea cu palavre, mii de triți mor, din cauza noastră!

Trânti omnitech-ul cu care lucra şi, concentrat, rulă o probă a softului scris. Mulțumit de rezultat, încărcă în cuvă bio-materialele primite şi se dezbrăcă de costum. În timp ce se afunda în pasta gelatinoasă, cuprins de regret față de purtarea sa cu AI-ul, încercă o glumă:

— Şi acum, ca în poveşti, a venit timpul ca frumoasa să doarmă o noapte şi o zi! Somn uşor, Nasih, vorbim la apus!

— Somn uşor, Thaqib, o să te aştept cu o cafea fierbinte...

*

Când se trezi, Thaqib nu se mai obosi să se îmbrace, nici să bea cafeaua aburindă pregătită de un automat prin grija lui Nasih. Coborî cu greutate din cuvă, bălăngănindu-se, şi se îndreptă greoi spre rover. Activă mintal o rutină simplă de optimizare a echilibrului, apoi vizualiză harta, confirmând vehiculului traseul de urmat.

Setă viteza maximă posibilă, căci se grăbea: în timp ce el dormise, AI-ul îndeplinise sarcina primită şi transmisese către toate triburile dintr-o zonă întinsă fascicule focalizate de unde, care provocaseră şuierături cuprinzând acelaşi mesaj: trebuia trimis câte un mesager, în locul unde se reuneau câteva trasee majore de migraţie, la ora răsăritului celei de-a treia luni.

Iar când ajunse acolo, priveliştea îi tăie răsuflarea: de-o parte şi de alta a văii, faţă în faţă, două mări de triţi, înarmaţi până în dinţi. Nemişcaţi, muţi, iluminaţi înşelător de cele trei luni, se priveau fix cu ochii lor inexpresivi de păianjen, dar încordarea trupurilor spunea tot: erau gata să se năpustească unii asupra altora, ca două talazuri izbindu-se înspumate.

Thaqib coborî din rover şi merse încet, aparent graţios dar în realitate cu mari eforturi, prin vale, printre cele două tabere războinice. Îi luă mult până ajunse în mijloc, dar triţii răbdători rămaseră încremeniţi ca nişte statui, doar ochii urmărindu-l rece.

Când se opri, stătu imobil câteva clipe lungi, adunându-şi curajul pentru ce avea de făcut. Apoi se postă pe cele trei picioare, ridică spre cer cele trei mâini şi spuse, tunător, amplificat de sintetizator:

— Fii ai Cerului, Drepţi între Drepţi, ascultaţi-mă! Aşa cum Vechi-Vestitorul a venit între voi din deşert cu Legea eternă, tot astfel vin eu acum din pustiul stelelor, în carne, să vă grăiesc! Îmi contestă cineva acest drept?

Nimeni nu mişcă, din nici o tabără, şi nimeni nu spuse nimic.

Încetişor, aproape inaudibil, pământeanul şopti către AI:

— Nasih, ai oglinda solară pregătită?

— Da, Thaqib, totul e gata conform planului tău, pentru ora indicată. Dar, prietene, nu înţeleg ce vrei să faci…

— O să vezi, scumpe tovarăş, şi te rog să mă ierţi…

Înlăcrimat, astronautul blocă definitiv comunicarea cu naveta. Trase adânc aer în piept, se adună şi, într-un gest maiestuos, imperial, întinse al patrulea picior pe nisip, apoi aruncă spre cer toate cele patru mâini. Într-o clipită, pe cer se aprinse, orbitoare, a patra lună: oglinda uriaşă construită peste naveta de pe orbită prinsese razele stelei şi le reflecta, amplificate, asupra sa.

Înfioraţi, triţii aruncară cu toţii armele pe nisip şi, tremurând de emoţie, îşi întinseră mâinile spre vale, spre Vestitor. Acesta tună, acuzator:

— Voi, fii ai deşertului, credeţi că sunteţi perfecţi?!? Pentru că aveţi trei mâini sunteţi mai puri decât cei cu câte una-două?! O, păcătoasă aroganţă! Iată că noi, cei dintre sfintele stele, avem câte patru, şi faţă de noi, voi toţi, cu două şi cu trei, sunteţi la fel de Neîntregi! Aici doar eu sunt Drept, şi voi

toţi sunteţi egali în nimicnicie faţă de cer şi faţă de mine! Îndrăzniţi să mă sfidaţi?!

Înspăimântaţi şi cuprinşi de fervoare religioasă, triţii începură să vuiască, o maree amestecată de jale şi extaz ce se unduia peste ambele coaste ale văii, asurzitor.

— Dar nu disperaţi, căci voia Divinităţii este Mila, şi pentru Ceruri voi toţi, păcătoşii cu prea puţine mâini, aduc o Veste de iertare şi înnoire! Cei Patru vă dau Lege Nouă, şi spun că harţa voastră de copii fără minte se opreşte aici, înainte să-i mânie! Iar Legea Nouă păstrează pravilele vechi, dar de acum cei ce greşesc nu vor mai fi mutilaţi şi alungaţi pe vecie, ci judecaţi şi exilaţi după greşeală, iar după ispăşire vor fi primiţi înapoi.

Oceanul de triţi exaltaţi îşi urlă şi şuieră acordul şi bucuria primirii Legii, ţopăind înnebuniţi.

— Iar spre amintire întru totdeauna, vă spun: Veniţi de luaţi din Mine, căci eu voi adăposti Legea de trecerea timpului!

Thaqib închise ochii şi auzi cum talazurile se revarsă asupra lui, grăbite şi feroce. În comunicatorul amuţit, Nasih îşi strigă groaza, neauzit…

*

Strălucitor pe cerul nopţii, satelitul artificial se rotea, de atât de mulţi ani, în jurul lumii jaliţilor şi hilmilor, iar aceştia i se închinau împreună, întru Legea Nouă, de veacuri.

Mintea navei, Nasih, rula pentru a nenumărata oară rutina de verificare a senzorilor, cu acelaşi rezultat: deşi era convins că îi lipseşte ceva important, toate piesele hardware erau la locul lor. Nici pe software, unde simţea un gol nefuncţional, nu reuşea să descopere eroarea. Era ca şi cum i-ar fi lipsit glumele lui Thaqib, dar cum putea fi aşa ceva, când asta nu era un program din AI? Cum se poate să îţi lipsească ceva ce nu a fost parte din tine nici un moment, ci o altă fiinţă?

Numai oamenii ar putea şti, dar aici era Jawdah, planeta triţilor.

***

NOTĂ DE TRADUCERE (limba arabă):

Thaqib – stea căzătoare
Ruwaid –care păşeşte cu grijă
Nasih – sfetnic
Amid – sprijin
Hilmi – calm, liniştit
Jal – voinţă fermă
Munir – strălucitor
Jawdah – ploaie grea

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

Thriller

Michael Palmer

FRĂȚIA ASISTENTELOR

1982

Traducerea: Ştefi Todo

EPISODUL I

Prolog

— E în regulă, sunt aici, mamă…

Mâini fine atinseră cearşafurile scrobite de pe patul de spital. Încet, se apropiară de alte mâini, umflate, albe, prinse cu bandă adezivă şi curele de piele de marginea patului.

Pacienta, cu cealaltă mână legată în mod similar, se uita fără să clipească, la tavan. Ridicarea şi coborârea ritmică a păturii de pe piept şi limba care-i umezea din când în când buzele crăpate, erau singurele semne de viață. Părul alb, nepieptănat, încadra o față care odată a fost chiar frumoasă.

Acum rămăsese numai piele şi os, iar sub ochi avea cearcăne mari, negre. Deşi cineva i-ar fi dat uşor cam 65 de ani, trecuseră doar cinci luni de la aniversarea a 45 de ani, ziua în care boala ei aflată în stadiul terminal a fost diagnosticată.

Fata stătea lipită de o parte a patului, dar îşi întoarse capul când începură să-i curgă lacrimile. Purta o haină grea, albastră şi cizme de iarnă care lăsaseră urme de zăpadă pe linoleumul de pe podea.

Cinci minute a stat nemişcată, singurele sunete care se auzeau fiind de la pacienții din celelalte camere. Apoi îşi dădu jos haina, îşi trase scaunul mai aproape de capul patului şi vorbi din nou.

— Mamă, mă auzi? Te mai doare la fel de tare? Mamă, te rog. Spune-mi ce pot să fac să te ajut?

Mai trecu un minut până când femeia răspunse. Vocea ei, deşi slabă şi răguşită, umplu încăperea.

— Omoară-mă! Pentru numele lui Dumnezeu, te rog, omoară-mă.

— Mamă, te rog, nu mai spune asta. Nu ştii ce vorbeşti. Mă duc după asistentă. O să-ți dea ceva.

— Nu, copilă. N-o să ajute. Nimic nu-mi alină durerile de zile întregi. Tu mă poți ajuta. Tu trebuie să mă ajuți.

Fata, mai confuză şi mai speriată decât oricând în cei 15 ani pe care-i avea, se uită la sticla din care un fluid curgea în brațul mamei sale. Se ridică şi făcu câțiva paşi spre uşă înainte ca femeia să o oprească, reînnoindu-şi rugămințile.

Oprindu-se, se întoarse către pat, oprindu-se la distanță de câțiva paşi. Un țipăt agonizant se auzi dintr-o cameră de undeva de pe hol. Apoi încă o dată. Fata închise ochii şi strânse din dinți pentru a-şi stăpâni ura pe care o simțea pentru acel loc.

— Te rog, vino aici şi ajută-mă, o imploră mama ei. Ajută-mă să opresc această durere. Doar tu o poți face. Perna, iubito. Pune-o pe fața mea şi apasă cât poți de tare. Nu va dura mult.

— Mamă, eu…

— Te rog! Te iubesc. Dacă mă iubeşti şi tu n-o să mă mai laşi să mă chinui aşa. Toți au spus că nu mai e nicio speranță… Nu-ți lăsa mama să se mai chinuie aşa.

— Eu… te iubesc, mamă. Te iubesc.

Fata continuă să-i şoptească aceste cuvinte în timp ce cu mare grijă îi ridică capul şi scoase perna.

— Te iubesc, mamă… spuse din nou şi din nou când îi puse perna pe fața slabă şi o apăsă cu toată puterea de care era în stare.

Îşi forță mintea să se gândească la lucruri din trecut – la timpurile fericite şi primăverile calde cu plimbări lungi, la lecțiile de gătit, la cănile aburinde, pline cu ciocolată fierbinte, din după amiezile înzăpezite.

Corpul ei era subțire, se vedeau doar iluzii din formele unui corp de femeie. Luptându-se să-şi mențină echilibrul se prinse de învelitoarea pernei şi se sprijini în genunchi. Cu fiecare imagine care-i străbătea mintea presa perna mai tare. Plimbările cu peripeții pe lac, picnicurile pe malul apei, cursele cu pluta…

Mişcarea de sub cearşafuri încetini apoi se opri.

Zgomotul suspinelor se amesteca cu cel al lapoviței care bătea în geamuri, fata stând întinsă acolo, surprinsă de învelitoarea care ieşise de pe pernă şi era acum mototolită în mâinile ei.

După aproape o jumătate de oră se ridică, puse perna la loc şi sărută buzele mamei ei moarte. Apoi se întoarse şi străbătu hotărâtă holul, ieşind din spital în seara de iarnă rece şi umedă.

Ziua era 17 februarie. Anul, 1932.

Capitolul 1

BOSTON, 1 octombrie

Soarele inundă camera cu câteva momente înainte ca primele note să se audă din radioul cu ceas. David Shelton, cu ochii încă închişi, ascultă câteva secunde, înainte să ghicească în tăcere: concertul de Vivaldi, *Anotimpurile*, probabil *Vara*. Era un joc pe care-l juca de ani mulți, aproape în fiecare dimineață. Dar ocaziile în care identifica piesa corect erau încă destul de rare încât să justifice o mică sărbătorire.

O voce liniştitoare de bărbat, aleasă de postul de radio să se potrivească cu zorii, spuse că e o simfonie de Haydn. David zâmbi. Devii mai bun. Continentul bun – chiar şi secolul corect.

Îşi întoarse capul spre fereastră şi deschise puțin ochii, pregătindu-se de următoarea ghicitoare care făcea parte din ritualul fiecărei dimineți. Curcubee se filtrau printre gene.

— Niciun concurs, spuse, clipind pentru a face culorile să tremure.

— Ce-ai spus? mormăi adormită femeia de lângă el, ghemuindu-se mai aproape.

— Zi strălucitoare de toamnă. Zece, nu, treisprezece grade. Nici urmă de nori.

David deschise ochii de tot, confirmându-şi predicția, apoi se întoarse, furişându-şi brațul sub spatele ei neted.

— Să ai un octombrie fericit, spuse, sărutând-o pe frunte în timp ce mâna liberă o mângâie pe gât şi apoi pe sâni.

David îi studie fața în timp ce ea se trezea, minunându-se de frumusețea ei perfectă. Părul ca abanosul. Oasele înalte ale feței. Gura plină, senzuală. Lauren Nichols era, după toate standardele, o femeie uimitoare. Chiar şi la ora şase dimineața. Pentru un moment, gândurile îi fură străbătute de imaginea altei femei. În felul ei special şi Ginny arătase întotdeauna frumoasă dimineața. Imaginea păli când degetele lui trecură de stomacul plat şi mângâiară ridicătura de sub părul mătăsos.

— Întoarce-te, David, să-ți fac un masaj pe spate, spuse Lauren, ridicându-se dintr-o dată.

Pe fața lui se văzu dezamăgirea care fu repede înlocuită de un rânjet larg.

— Doamnele au dreptul să aleagă, cântă el, răsucind-se şi trăgându-şi perna sub cap. Noaptea trecută a fost minunat, adăugă el, simțindu-şi muşchii de la baza gâtului cum se relaxează sub atingerea ei. Eşti deosebită, Nichols, ştii asta?

Ferită de privirea lui David, Lauren se forță să zâmbească ca un adult care împărtăşeşte entuziasmul tineresc peste care trecuse de mult.

— David, spuse, mărind vigoarea masajului, crezi că eşti în stare să te tunzi înainte de a merge la cina dansantă de la Societatea de Artă săptămâna viitoare?

Se întoarse pe spate, holbându-se la ea într-un amestec de confuzie şi mâhnire.

— Care-i legătura între tunsoarea mea şi dragostea noastră?

— Iubitule, îmi pare rău, spuse ea cu seriozitate. Chiar îmi pare. Cred că am sute de lucruri care mi se învârt în cap astăzi. Şi pentru mine a fost frumos. Vorbesc serios.

— Frumos? Chiar asta ai vrut să spui? spuse David, recâştigându-şi imediat elanul.

— Încă e a naibii de multă tensiune în corpul tău, doc, dar mai puțină de fiecare dată. Noaptea trecută a fost clar cel mai bine de până acum.

Cel mai bine de până acum. David îşi ridică capul într-o parte, evaluându-i cuvintele. Progres, nu perfecțiune. Era tot ce putea cere, se decise. Şi, cu siguranță, în cele şase luni de când se cunoscuseră, fuseseră ceva progrese.

Viața lor împreună era ca un carusel emoțional, neasemănându-se deloc cu anii liniştiți pe care-i avusese cu Ginny. Dar diferențele dintre ei nu erau insurmontabile – prietenii ei care judecau totul, cinismul lui, nevoile lor diferite în carieră. Cu fiecare criză care se năştea, se descurcau cumva cu ea şi trecea, David simțea cum legătura dintre ei creşte. Deşi erau lucruri pe care şi le-ar fi dorit diferite, era recunoscător doar să simtă grija şi dorința de a încerca.

Era dorința despre care David crezuse că dispăruse din el cu opt ani în urmă în zgomot de țipete, de sticlă spartă şi de metal contorsionat.

Realizând că Lauren spusese tot ce avea de gând să spună despre relația lor fizică, se întoarse din nou. Masajul spatelui continua. Poate că în sfârşit eşti pregătit, se gândi el. Poate că e timpul. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Shelton, nu grăbi lucrurile. N-o respinge, dar nici n-o sufoca. În timp ce se juca cu sentimentele care-i treceau prin minte, înțelegerea care-l înconjura păli.

— Ştii, spuse după un timp, dintre toate pariurile care le fac cu mine, tu ai fost cea mai uimitoare pierdere.

— Cum aşa?

— Cred că acum e în regulă să-ți spun. La prima noastră întâlnire mi-am promis o porție uriaşă din pizza specială cu de toate, exceptând anşoa, de la Luigi, pariind că într-o săptămână nu vom mai avea ce să ne spunem.

— David!

— Doar că nu mi-am putut imagina ce poate un chirurg nesofisticat să găsească de vorbit cu un reporter de la un ziar monden, asta e tot.

— Şi acum ştii, nu?

— Ceea ce ştiu este că trupul meu s-a deschis atât de mult spre tine încât nu ai rezistat să nu încerci să faci pe ‘enry ‘iggins şi cu restul.

El râse, întorcându-se să o ia în brațe, o manevră care de obicei ducea şi la alte jocuri. Când Lauren nu arătă nicio dorință o eliberă şi se sprijini pe mâini.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă.

— David, ai plâns în somn noaptea trecută. Un alt coşmar?

— Eu… cred că da.

David răspunse cu nesiguranță, testându-şi muşchii feței. Numai atunci realiză că îl dureau.

— Mă doare fața, ceea ce de obicei înseamnă că mi-am petrecut cea mai mare parte din noapte cu dinții încleştați.

— Poți să-ți aminteşti ce a fost de data asta?

— Ce a mai fost şi înainte, cred. Mai începtoşat decât în alte nopți, dar acelaşi. Nu se mai întâmplă atât de des.

— Care dintre ele?

David simți îngrijorarea din vocea ei, dar expresia feței dezvăluia mai mult. Nerăbdare? Iritare? Îşi întoarse privirea.

— Autostrada, spuse încet. A fost autostrada.

Tonul şi cadența vocii lui erau stranii, se detaşa în timp ce se lăsa purtat înapoi către coşmar.

— Tot ce am văzut pentru un timp au fost paravanele de vânt… Ştergătoarele care se mişcau dintr-o parte în alta… tot mai repede, luptându-se să țină piept ploii. Linia din mijloc se mişca precum un şarpe sub maşină. Mă forțam să o aduc la locul ei cu roțile. Pentru un moment a apărut fața lui Ginny… şi a lui Becky… amândouă adormite… amândouă atât de liniştite.

Ochii lui David erau închişi. Cuvintele s-au oprit, dar amintirea visului continua. Din întuneric şi din ploaie au apărut nişte lumini care se apropiau. Două în acelaşi timp. Venind direct către el, apoi despărțindu-se şi trecând pe lângă, câte una pe fiecare parte. Valuri neclare. Apoi, deasupra luminilor, a văzut fața. Fața nebună de om beat, deformată şi roşie de flăcări, cu ochii lucind ca aurul. Mâinile i s-au unit în timp ce se ruga ca şi aceste lumini să se despartă în două ca celelalte. Dar ştia că nu se va întâmpla. Nu s-au despărțit niciodată. Apoi a auzit zgomotul frânelor. A văzut ochii lui Ginny deschişi, plini de teroare. În final a auzit țipătul. Al ei? Al lui? N-a putut spune niciodată.

— David?

Vocea lui Lauren întrerupse țipătul. Se înfioră şi se întoarse către ea. Boabe de sudoare îi apărură pe frunte. Mâinile îi tremurau. Inspiră adânc, apoi expiră încet. Tremurul încetă.

— Cred că am fost pierdut pentru un moment.

Zâmbi cu un aer plouat.

— David, ai fost la medic în ultimul timp? Poate ar trebui să iei legătura cu el.

— Doctor Brinker, psihiatrul? M-a cercetat de m-a uscat – atât capul *cât şi* buzunarele – acum trei luni şi mi-a spus că am absolvit. De ce te îngrijorezi? E doar un coşmar. Brinker mi-a spus că e normal în situația mea.

— Sunt îngrijorată, atâta tot.

— Lauren Nichols, eşti speriată că aş putea să mă port ciudat în mijlocul banchetului de la Societatea de Artă şi din cauza asta să-ți anuleze certificatul de membru pe viață!

Râsul lui Lauren nu era convingător. După câteva secunde încetă să pară că vrea să-i aducă un omagiu simțului lui al umorului.

— David, există ceva pe care să-l iei în serios? Într-o singură propoziție ai reuşit să râzi de mine că mă îngrijorează sănătatea ta şi că îmi pasă destul de mult de artă încât să fiu activă la Societate. Ce e cu tine?

David dori să-şi ceară scuze, dar îşi înghiți cuvintele. Privirea din ochii ei îi spunea că probleme importante apăruseră dintr-o dată. Ceva mai mult decât un simplu *„Îmi pare rău”* era necesar. Pentru câteva secunde interminabile s-au privit ochi în ochi. În final, ridică din umeri şi spuse:

— Iar am făcut-o, nu? O clipă de neseriozitate merită să fie pusă în balanță cu sentimentele reale. Ştiu că am greşit, dar uneori chiar dacă ştiu nu e destul. Uite, Lauren, n-am avut intenția să fiu malițios. Chiar nu am vrut. Coşmarurile încă mă sperie. E greu să le fac față. Bine?

Lauren încă nu era împăcată.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, David. Există vreun lucru destul de important de care să nu râzi?

— De fapt, spuse el, multe lucruri sunt importante pentru mine. La naiba, ar trebui să ştii asta până acum.

— Dar numai tu ştii sigur care e, corect?

— La naiba, Lauren. Sunt medic – chirurg – şi încă unul al naibii de bun. Normal că există lucruri importante pentru mine. Normal că îmi pasă. Îmi pasă de oameni şi de durerile lor, de suferință, de viață. Lumea mea e plină de răni şi de boli şi de decizii necâştigătoare. Ziua în care îmi voi pierde abilitatea de a râde va fi ziua în care îmi voi pierde abilitatea de a face față.

Se luptă cu impulsul de a continua, simțindu-se deja vinovat că a atacat liniştea dimineții cu un ciocan.

— Merg să fac un duş, spuse Lauren după câteva momente.

Era deja jos din pat, îmbrăcându-se cu un halat de catifea albastru.

— Vrei companie?

— Cred că e timpul pentru un pic de spațiu şi pentru nişte apă fierbinte, plină de săpun. Du-te pregăteşte micul dejun. Mă voi spăla şi vom da un nou început acestei zile cu o cană de cafea.

David stătu uitându-se fix pe fereastră la strălucirea noii zile până când auzi apa curgând pe gresie. Această zi, posibil cea mai importantă pentru el de mulți ani încoace, nu începuse aşa cum îşi planificase. Până acum trebuia să-i fi spus lui Lauren de turnura emoționantă a evenimentelor de la spital. Evenimente care ar putea să însemne sfârşitul atâtor frustrări şi dezamăgiri care fuseseră în viața lui. Până acum ar fi trebuit să-şi reafirme dorința de a se muta cu el, şi ea ar fi trebuit să fie de acord că e timpul.

— Calmează-te Sheldon, îşi spuse singur, încordându-şi mâinile, apoi, conştient, relaxându-le. În sfârşit, totul se potriveşte. Nimic, nimeni, nu poate să strice totul din nou, cu excepția ta.

Alese un costum chirurgical verde din cele şase care erau înghesuite în dulapul din birou, se îmbrăcă şi merse către fereastră. Patru etaje mai jos, câteva persoane matinale traversau Commonwealth Avenue pe care se vedeau încă umbre de întuneric. Se întrebă câți dintre ei simțeau, ca şi el, anticiparea emoțiilor unui nou început. Începuturi. Gândul îl făcu să zâmbească melancolic. De câte ori se simțise el însuşi aşa? Şcoala, liceul, facultatea de medicină. Ginny, Becky. Atâtea începuturi. Începuturi la fel de promițătoare ca şi acesta. David oftă. Era această dimineață începutul unei pagini, a unui capitol sau poate a unei întregi poveşti noi? Orice ar fi fost, se simțea pregătit. Din toate începuturile strălucitoare din viața lui, de la accident şi anii de coşmar care urmaseră morții soției şi fiicei lui, acesta era primul în care avea încredere deplină.

Apartamentul, deşi mic, dădea iluzia de spațiu, având ferestrele mari şi tavanele înalte caracteristice locuințelor din cartierul Back Bay. Un coridor lung şi îngust făcea legătura între dormitor şi sufrageria mobilată cu mobilă aproape antică, cu o cameră de servit masa şi o bucătărie micuță care dădea spre o alee de la marginea clădirii. Uşa de la ieşire şi de la baie erau dintr-un mic hol.

Mormăind încă simfonia lui Haydn, David dădu buzna în bucătărie. De obicei făcea gimnastică şi alerga înainte de a mânca, dar în această dimineață, hotărî el, va face o excepție. Era un bărbat musculos, cu umeri largi şi brațe puternice care-l făceau să pară mai greu decât era în realitate. Avea urme albe în părul des, negru. Ochii lui mari, tinereşti, erau de la albastru strălucitor la verde, depinzând de lumină. Riduri fine, odată trecătoare, acum permanente, îi traversau fruntea şi baza nasului.

Stătea în mijlocul bucătăriei, frecându-şi mâinile, arătând ca un amator care se dă drept profesionist.

— Aşa, să pregătim micul dejun.

Deschise uşa frigiderului.

— Alegerile, multiple, nu?

Vocea lui avea ecou datorită rafturilor aproape goale. Odată, după ce fripsese fără speranță două bucăți de carne o anunțase pe Lauren: „Cred că voi scrie o carte despre arta culinară pentru un bărbat singur.”

Să aleagă mâncarea pentru micul dejun nu era dificil.

— Să vedem... Putem mânca suc de roşii sau... suc de roşii. Brioşe englezeşti, arată bine, nu?... Şi cele cinci ouă, se roagă să fie făcute omletă, da?

Lauren intră în cameră în timp ce el punea mâncarea pe masă.

— Drăguț, spuse ea studiindu-i munca. Cândva, vei face o nevastă fericită.

Câteva şuviţe de păr strălucitor căzură din prosopul pe care şi-l înfăşurase în jurul capului. Zâmbetul ei arăta, aşa cum anunțase, că doreşte să înceapă dimineața din nou.

— Deci, spuse Paul intenționat, care sunt planurile tale pentru azi?

Era mulțumit că reuşise să se lupte cu impulsul de a-i spune dintr-o suflare vestea nouă. Trebuia să-i spună în mod obişnuit, la fel cum şi ea îi spunea adesea ca pe un fapt obişnuit despre mesele luate la Casa Albă sau despre sarcina de a ajuta un senator să câştige campania.

— David, doreşti să-mi spui ceva?

— Scuze?

Se încordă pentru a-şi păstra indiferența. Lauren zâmbi.

— Colega mea de cameră din colegiu a pregătit odată o petrecere surpriză pentru mine. Chiar înainte ca toată lumea să sară şi să strige avea aceeaşi expresie pe față ca şi tine acum.

— Bine, cred că am nişte veşti bune, spuse el, nonşalanța lui arătând acum ca o parodie. Doctorul Wallace Huttner părăseşte mâine oraşul pentru câteva zile.

— Şi?

— Şi... m-a rugat pe mine să fac vizitele cu el în seara asta şi să-i preiau pacienții până se întoarce.

— Oh, David, e minunat. Wallace Huttner! Sunt impresionată. Cele mai lăudate perechi de mâini din Boston de la Arthur Fielder.

— Acum ştim că este destul de inteligent să recunoască adevăratul talent chirurgical când îl vede. O să îi iau locul până când se întoarce de la conferința de trei zile de la Cap.

— Şi stai acolo, încercând să mă impresionezi cu cât de blazat primeşti lucrurile. Ce caraghios eşti, David.

Omleta, care nu arăta prea apetisant, rămăsese pe farfurie în timp ce Lauren îi punea întrebare după întrebare.

— Huttner a fost lăudat în *Time*, ştii asta?

— Şi a operat câțiva şeici şi prim miniştri. Dar se îmbracă încă cu câte un crac al pantalonilor o dată, ca noi toți ceilalți.

— Fii serios măcar o dată. Asta ar putea să însemne mai mulți bani pentru tine?

Ochii lui David se îngustară. Îi studie fața câteva secunde căutând ceva mai mult decât un interes superficial în spatele întrebării ei. Deşi lipsa unui salariu corespunzător unui chirurg obişnuit îl deranja arareori, o luptă pentru asta va trebui să apară odată. Lauren părea incapabilă sau nu dorea să accepte realitățile economice fluctuante ale unei specializări medicale, faptul că era dependent de referințele date de alți medici, în special într-un oraş ca Boston, cu excesul lui de medici.

Chiar după doi ani la spitalul Boston Doctors realiza că mulți dintre colegi aveau încă rezerve în legătură cu el. Vorbele lor îi sunau în urechi: „Shelton? Oh, da, aş putea să-l recomand acelei femei. Dar ea nu e o persoană cu care

să te descurci uşor şi, sincer, nu sunt sigur că el s-ar putea descurca. Vreau să spun că după necazul acela pe care l-a avut, a fost făcut bucăți după moartea soției şi a copilului. Aş vrea să-l ajut, sincer. Dar ce impresie şi-ar face despre mine pacienta dacă aş trimite-o la un chirurg, iar el ar avea o cădere şi nu ar face față?”

Nu era uşor. Niciodată nu s-a aşteptat să fie. Îngrijorarea lui Lauren asupra situației lui financiare era de înțeles, deşi cumva era descurajantă. Va dura, încercase el să-i explice. Totul era o chestiune de timp.

Expresia ei nu părea să-l judece. Totuşi, David simțea că trebuie să trateze problema cu mânuşi.

— Huttner este şeful departamentului. Ar putea să însemne mai multă acceptare din partea doctorilor care le recomandă pacienților un chirurg.

Orice recomandare din partea acestora ar fi o îmbunătățire, gândi el trist. Încă intra atât de rar în sala de operații încât uneori asistentele stăteau şi după intrarea lui aşteptând să apară chirurgul.

— Te-a chemat să fi partenerul lui?

— Lauren, omul de-abia mă cunoaşte! A văzut doar şansa să arunce nişte firmituri în direcția unui doctor care se zbate pentru ele, asta-i tot.

— Bine, domnule de gheață, spuse ea zâmbind, poți să te porți aşa cum doreşti. Am eu emoții destule pentru amândoi. La ce oră trebuie să preiei munca de la el?

— Ne întâlnim la spital la şase. Ar trebui să terminăm până la opt sau nouă şi… Doamne, acum mi-am amintit. Familia Rosetti ne-a invitat la ei la cină azi sau mâine. Le-am spus că vom merge.

— Eu nu pot. Vreau să zic că am de lucru.

— Nu-ți place de ei, aşa-i?

— David, te rog, am mai trecut prin asta. Cred că familia Rosetti sunt nişte oameni foarte drăguți.

Vorbele ei erau ipocrite. Încercările nereuşite ale lui David de a o atrage în prietenia lui îndelungată cu proprietarul tavernei şi soția lui rămâneau o sursă de tensiune.

— Bine. Îi voi telefona lui Joey şi voi amâna, spuse David, uşurat că nu s-a ajuns iar la o confruntare.

— Asta ar fi bine. Vorbesc serios.

Era felul lui Lauren de a-i mulțumi că nu o obligase.

— Chiar trebuie să lucrez. De fapt, zbor la Washington în dimineața asta. Preşedintele va anunța detalii despre ultimul program economic şi cei de la serviciu doresc să acopăr subiectul din punct de vedere personal, uman. Probabil voi sta vreo două zile.

— În acest caz ai nevoie de toată hrana pe care poți să o mănânci.

Arătă spre farfuria ei neatinsă.

— Mai vrei o porție de omletă?

Lauren se uită la ceas, se ridică şi se întinse cât putu de mult.

— Lasă-le acolo până mă întorc de la Washington.

Ajunse la jumătatea drumului spre dormitor şi adăugă:

— Pot doar să se îmbunătățească cu timpul.

Ea chicoti şi merse pe hol în timp ce David sărise să o prindă. Aşteptă până când el ajunse aproape de uşa dormitorului înainte să i-o trântească în față şi să o încuie.

— Vei regreta asta, strigă David din spatele uşii. Într-o zi voi deveni un bucătar-şef faimos şi mă voi căsători cu Contesa din Lusitania. Atunci mă vei pierde pentru totdeauna.

Douăzeci de minute mai târziu Lauren ieşi din dormitor, arătând năucitor într-un costum maro şi o bluză bej. O eşarfă de mătase atârna liber în jurul gâtului.

— Nu te purta ca omul cavernelor, David, spuse ea, anticipând îmbrățişarea şi blocând-o cu o mână întinsă. Trebuie să mențin această înfățişare toată ziua. Auzi, aproape am uitat. Trebuie să mă ajuți.

— Numai dacă pot să mă port ca omul cavernelor.

— David, e serios.

— Bine.

Îi arătă că e gata să o asculte.

— Biroul senatorului Cormier a anunțat că se internează la spitalul vostru într-o zi sau două pentru o operație. Vezică biliară, cred.

— Eşti sigură? Cormier pare tipul care s-ar interna mai curând la White Memorial decât la Boston Doctors.

Lauren aprobă.

— Crezi că ar putea fi pacientul lui Huttner?

— Nicio şansă. Huttner nu ar accepta să se pună în serviciul unei persoane cu asemenea renume.

— Crezi că ai putea să-l vezi? Sau mai bine, să mă duci pe mine să-l văd? Campania lui de creştere a taxelor la companiile de petrol i-a creat nişte probleme. Un interviu exclusiv ar fi super pentru cariera mea.

— Voi încerca, dar nu pot garanta.

— Mulțumesc, eşti un drăguț.

Lauren îi ură noroc cu noile responsabilități, îi strânse mâinile şi îl sărută uşor pe gură. Apoi, cu un, „Să fii băiat cuminte” ieşi din apartament pe hol, către lift. Timp de câteva minute David a stat tăcut lângă uşă, respirând izul de parfum lăsat în urmă, dar simțind doar un gol straniu.

— Ar fi putut cel puțin să guste, îşi spuse el în timp ce strângea masa. În ciuda aspectului omletei.

Paznicul de noapte era gras. Gras şi extraordinar de lent. Din spatele unei uşi, asistenta, o femeie arătând fragil, cu părul de culoarea soarelui, privea şi aştepta să-şi termine plimbarea pe hol. Când şi când se oprea să încerce uşa unei camere de depozitare sau să verifice dulapurile personalului. B-2 Vest, în aripa de vest a spitalului Boston Doctors, era, în afara celor doi, goală.

Asistenta se uita la tavanul murdar, iluminat cu becuri şi pielea începu să o mănânce. Era o femeie micuță, arătând impecabil, cu un machiaj atât de meticulos aplicat încât era aproape invizibil. Nerăbdătoare, începu să-şi frece degetele. Paznicul nu mai termina. Se uită la ceas. 45, poate 50 de minute în siguranță era mai mult decât destul, cu condiția să se poată mişca şi să nu mai apară alte întârzieri neaşteptate. Un gândac se strecură pe sub piciorul ei şi pentru un moment simți că i se face rău. Se forță să se relaxeze şi să aştepte.

În final, paznicul termină. Încuie cutia de siguranță, începu să fluiere *Marşul Colonelului Bogey* şi, după ce mai făcu înăuntru câțiva paşi, ieşi lăsând-o singură. Pentru unii ar putea părea prostuț, sau vesel, sau chiar drăguț. Pentru femeia delicată care îl observa era, pur şi simplu, respingător.

Mai aşteptă câteva secunde, apoi se deplasă rapid către dulapul cu numărul 178, apoi formă combinația scrisă pe cartonaşul pe care Dalia i-l trimisese. Siringa subțire, pe jumătate umplută, era exact acolo unde i se spusese. O ținu în lumină, apoi o băgă în buzunarul din față a uniformei fără pată. Mai verifică o dată ceasul şi o porni prin tunelul care ducea în aripa de sud. Luă liftul, coborî din el în spatele unor scări, apoi pe jos, în fugă, încă două rânduri de scări. Ajungând în camera 438 se opri, recăpătându-şi în linişte respirația. În lumina slabă îl vedea pe John Chapman. Omul dormea, ghemuit în poziție fetală, cu fața către ea. De sub cearşafuri se vedea sonda prin care curge urina într-un sistem de colectare din plastic.

Recuperarea lui Chapman după operația la rinichi decursese fără evenimente majore. Femeia zâmbi la gândul acesta. Fără evenimente majore… până acum.

Verifică coridorul. O asistentă – prima din schimbul de zi– tocmai ieşea din lift. Liniştea fragilă a nopții se menținea încă, dar asistenta ştia că într-o jumătate de oră va începe haosul din timpul zilei. Era momentul. Pulsul îi devenise mai rapid. Şoc anafilactic! Era în spital de aproape 15 ani şi nu văzuse un caz de la început la sfârşit, nu fusese lăsată singură să vadă.

Se apropie de pat. Pe noptieră erau flori. Un buchet de crini. Lângă vază era un carton. „Toate cele bune, Lily”. Şopti cuvintele fără să le citească. Nu era nevoie. Erau cuvintele ei.

Pe masă, lângă vază erau aşezate lanțul de argint al lui Chapman şi eticheta cu însemnările medicale. Lumină discul cu pixul lanternă. Zâmbi din nou. Spunea:

DIABETIC
ALERGIC LA PENICILINĂ
ALERGIC LA ÎNȚEPĂTURILE DE ALBINĂ.

Mica siringă pe care o ținea în mână conținea venin de albine concentrat, utilizat de alergologi ca să desensibilizeze pacienții cu risc ridicat. Deşi practic

vorbind doza era enormă, era încă destul de mică să scape neobservată la o autopsie normală.

Fața ca de cacao a lui John Chapman era relaxată. Chiar şi adormit părea că zâmbeşte. Asistenta îşi trase un scaun şi se aşează. Cu o mână pregăti acul siringii. Cu cealaltă îi mişcă uşor umărul.

— Domnule Chapman, John, trezeşte-te. E dimineață.

Ochii lui Chapman se deschiseră puțin.

— Micuțule înger? Tu eşti?

Vocea îi era răguşită. Copilăria în Jamaica cu 25 de ani în urmă lăsase amprente asupra accentului. Se concentră asupra ei şi zâmbi.

— Oh, dar tu arăți ca cineva la care ai ce vedea, spuse el. E într-adevăr dimineață sau eşti unul din visele mele?

— Nu sunt vis. Dar am venit puțin mai devreme. Schimbul meu începe doar peste o jumătate de oră.

Desfăcu capacul, golind veninul în vene.

— Am venit mai devreme doar ca să te văd.

— Ce?

Nu-i răspunse. În schimb se uită intens la expresia ironică apărută pe fața lui Chapman, care repede se transformă în înțelegere.

— Eu… mă simt ciudat, Angel. Chiar ciudat.

În voce se simțea panica.

— Mă mănâncă peste tot… Angela, se întâmplă ceva cu mine. Ceva groaznic. Mă simt ca şi cum aş muri.

Femeia îl privea afectuos. *Chiar mori*, se gândi ea. *Chiar mori.*

Dintr-o dată, reacția anafilactică lovi cu toată forța. Nasul şi gâtul i se umflară. Spasmele cuprindeau muşchii din jurul tuburilor branhiale. Asistenta se întoarse pentru a se asigura că uşa este închisă. Reacția era mai rapidă şi mai spectaculoasă decât îşi imaginase ea vreodată. De fapt, hotărâse, era mai spectaculoasă decât orice văzuse vreodată.

— An… gel… Te rog…

Vorbele lui Chapman abia se auzeau. Ochii îi erau larg deschişi. Instinctiv îi luă pulsul, dar ştia că deja apăruse colapsul vascular. O secundă mai târziu ultima bucată din pasajul respirator al lui Chapman se închise. Căzu pe spate şi rămase nemişcat.

Asistenta cu părul ca soarele îşi ținuse respirația în timpul ultimelor momente, apoi expiră. Pe fața ei fără vină strălucea un zâmbet, arătând că-şi considera, o dată în plus, îndeplinită datoria.

Ceasul de perete Seth Thomas din sufragerie arăta 7:30 când David termină de pus vasele în chiuvetă şi se schimbă într-un trening albastru. Studiase colecția de discuri înainte de a alege Copeland Rodeo şi apoi începu o serie de mişcări uşoare de întindere.

Copeland era alegerea perfectă, gândi el, în timp ce scotea un set de greutăți de sub pat. Zece minute le ridică în diverse poziții şi unghiuri, forțându-se

mai tare decât de obicei până când tensiunea creată de plecarea lipsită de emoție a lui Lauren dispăru.

Greutățile deveniseră o terapie la fel de mult mentală cât şi fizică – un ritualul al dimineții de aproape cinci ani, de când David hotărâse să se întoarcă la chirurgie repetând doi ani istovitori de rezidențiat. În aceeaşi zi fumase ultima țigară şi alergase prima milă. În câteva luni îşi recăpătase tonusul pierdut în cei trei ani cât stătuse departe de sala de operații.

Lucind din cauza transpirației datorată antrenamentului, înşfăcă cronometrul şi cheile, băgându-le în buzunarul pantalonilor de trening în timp ce ieşea pe uşă.

Trecu pe lângă liftul îngust, alegând scările de la capătul holului. Coborî grăbit patru etaje, traversă holul slab luminat al clădirii, ieşind pe Commonwealth Avenue.

Soarele îl orbi ca un blitz. Era una din acele zile cu care se laudă cei din Noua Anglie când le spun străinilor că este cel mai bun loc de pe pământ unde să trăieşti. Una din acele zile care face din luna februarie doar o amintire îndepărtată, care îl ajută să uite, cel puțin pentru un timp, zilele reci şi umede din aprilie şi pe cele apăsătoare, ca de cuptor încins din mijlocul lui august.

La început rigid, dar apoi intrând în ritm, alergă cele câteva străzi până la esplanadă. Trecu pe lângă ulmi şi stejari, care acum erau împodobiți cu roşu, portocaliu şi auriu. Aerul, deşi mai târziu se va umple de gazele de eşapament ale navetiştilor, era ca apa de munte.

David traversă Storrow Drive şi menținu ritmul în timp ce se întorcea pe aleea asfaltată paralelă cu râul. Un timp alergă cu ochii aproape închişi, respirând adânc şi simțindu-se tot mai bine în timp ce simțea toți muşchii din corp răspunzând.

Văzu un vâslaş singuratic pe râul Charles, arătând ca un gândac gigantic. Chiar la acea oră matinală erau oameni împrăştiați pe bănci citind, desenând sau stând pur şi simplu în aerul dimineții. Cicliştii treceau în linişte pe lângă el în ambele direcții. Câinii îşi târau stăpânii după ei. Studenți cu fețele concentrate, cu cărțile în rucsacii purtați pe spate, mergeau fără chef spre sălile în care lumina artificială lua locul soarelui de toamnă.

David îşi verifică cronometrul şi se uită în jurul său. Mai puțin de şase minute până la pod. Câştigase primul pariu. Mai devreme sau mai târziu un Rolls Royce şi o diplomă de la Berkshires vor fi ale lui. Ştergându-şi sudoarea din jurul ochilor, slăbi puțin ritmul.

Din dreapta lui, o fată desculță, îmbrăcată în blugi şi un tricou roşu, arunca un disc către prietenul ei.

— Două Twinkies şi un Big Mac dacă îl prinde, rosti gâfâind chiar înainte ca discul să se rotească către râu, să atingă pământul şi să se oprească într-o bancă. Mulțumesc lui Dumnezeu, râse el cu voce tare.

La marcajul de trei mile se întoarse înapoi.

— Totul merge din ce în ce mai bine, spuse el cu voce tare, însoțind fiecare silabă cu paşii adidaşilor Nike pe asfalt. Mai bine şi mai bine şi mai bine.

Doamne, ce bine e să fii viu din nou.

Capitolul 2

Christine Beall scăzu viteza Mustangului albastru deschis când trecu pe lângă portarul de la secțiunea C a parcării, forțându-se să zâmbească slab când el îi făcu cu mâna. Trecu pe lângă câteva locuri de parcare libere fără să le observe, apoi ochi unul în colțul cel mai îndepărtat de poartă şi parcă. Păşind pe pietriş îşi aranjă costumul de asistentă bine croit şi se uită pieziş la soarele dimineții, dar cedă rapid, încercând să absoarbă toată magia zilei scânteietoare de toamnă. Preocuparea ei pentru gândurile altora, problemele altora, făcea încercarea imposibilă.

Secțiunea C era o parcare adiacentă alocată spitalului Doctors pentru a face față nevoilor în personalului în permanentă creştere. Christine porni spre stația microbuzului, apoi se decise că avea nevoie de timp şi cele trei clădiri pe lângă care trebuia să meargă pe jos erau ca o punte între lumea de afară şi spital. În față, două alte asistente care intrau şi ele în schimbul de seară îi făcură cu mâna să li se alăture, dar după câțiva paşi rapizi se opri şi le făcu semn să plece. Oprindu-se la vitrina unui magazin de mobilă la mâna a doua, îşi studie imaginea în fereastra prăfuită.

Arăți obosită, gândi. Obosită şi îngrijorată şi speriată. Nu era o femeie înaltă. Părul ei ca nisipul era legat într-o coadă de cal pe care o prindea sub bonetă înainte să înceapă munca. Pomeții obrajilor şi baza nasului îi erau pline de pistrui, încă închişi la culoare datorită soarelui verii.

— Ce ai de gând, copilă? întrebă ea încet imaginea din vitrină. Chiar eşti pregătită să începi toată treaba asta? Peg-nu-ştiu-cum poate că e pregătită. Charlotte Thomas poate fi pregătită. Dar tu eşti?

În final, cu o ridicare nedecisă din umeri, se întoarse şi porni pe lângă clădire.

Spitalul Boston Doctors arăta ca o hidră masivă de sticlă şi cărămizi cu trei tentacule întinzându-se spre nord şi est în Roxbury şi alte trei spre sud şi est către centrul oraşului. În cei 105 ani de când exista, mai multe aripi crescuseră, decăzuseră şi muriseră, doar pentru a fi înlocuite cu altele mai mari şi mai înalte. Construcțiile în curs de desfăşurare erau parte din existența lui ca şi uniformele albe care intrau şi ieşeau într-una.

Fiind incapabili să găsească vreodată un binefăcător destul de generos ca să-i înzestreze cu o clădire întreagă, administratorii spitalului au adoptat o politică fără nicio imaginație de a numi tentaculele după direcția spre care se întindeau. Uşile prin care Christine intrase în holul principal erau undeva între aripile de sud est şi sud.

Se uită la ceasul mare auriu aflat pe un raft de marmură deasupra biroului de informații. Două şi jumătate. Mai erau 30 sau 35 de minute înainte ca schimbul de dimineață din Patru Sud să lase locul schimbului din care făcea şi ea parte, care lucra de la patru la unsprezece.

Christine se sprijini de o coloană de piatră şi supraveghe activitatea care se desfăşura în jurul ei. Pacienții şi vizitatorii umpleau toate scaunele disponibile, în timp ce alții stăteau la biroul de informații sau mergeau dintr-o aripă în alta. Lângă scaunele de plastic se vedeau scaunele cu roți. Scena, pe care o văzuse de sute de ori în ultimii cinci ani, îi inspira încă fascinație şi venerație. Existau zile, zile speciale, când simțea o legătură fizică între corpul ei şi spital. Zile în care simțea pulsul spitalului ca şi cum ar fi fost al ei. Traversă încet holul şi se alătură mulțimii care mergea spre aripa de sud.

Etajul Christinei, Patru Sud, ca majoritatea celorlalte din aripa cu şapte etaje, conținea un amestec de pacienți cu probleme medicale şi chirurgicale, fiecare cu câte un medic privat. Câțiva rezidenți, răspândiți peste tot prin spital, serveau cazurile de urgență. La Patru Sud, ca la toate celelalte etaje private din toate spitalele, asistentele erau singurul personal medical prezent ziua întreagă.

Ieşind din lift, Christine se uită pe hol verificând dacă este semnalată vreo urgență sau dacă vede vreun echipament care să sugereze că ar fi probleme în vreuna din camere. Totul părea normal, dar instinctul, format în cinci ani, îi şoptea că ceva nu era în regulă.

Era aproape de camera asistentelor când auzi țipete şi plânsete de la un capăt al coridorului. Christine începu să alerge. Când trecu de camera 412 îi aruncă o privire lui Charlotte Thomas, care dormea, părând liniştită după ce trecuse printr-o comoție.

Plânsetele veneau din camera 438, camera lui John Chapman. Christine se opri la uşă. Camera arăta ca după măcel. Podeaua era acoperită de bomboane, cărți, flori şi vaze sparte. Într-un scaun, cu mâinile acoperindu-şi fața, era soția lui John Chapman, o femeie mândră, bondoacă, pe care Christine o întâlnise când el se internase. Patul nu avea aşternuturi şi era gol.

— O, Doamne, murmură Christine.

Traversă camera şi îngenunche lângă femeia care plângea văicărindu-se.

— Doamnă Chapman?

— Johnny al meu e mort. S-a dus. Toți mi-au spus că va fi bine şi acum e mort.

Se uita la podea printre degete, vorbind mai mult cu ea însăşi decât cu Christine.

— Doamnă Chapman, sunt Christine Beall, una din asistentele din schimbul de seară. Pot să vă ajut cu ceva? Să vă aduc ceva?

Pe Christine o durea moartea lui John Chapman. Aproape legendarul luptător pentru drepturile negrilor şi ale altor minorități, fusese adus sus şi era bine când ea părăsise spitalul cu 16 ore în urmă.

— Nu, nu, sunt bine, răspunse într-un final femeia. Eu… doar că nu pot să cred că Johnny al meu e mort.

Christine se uită prin preajmă. Câteva vaze de flori erau întregi, dar cele mai multe erau aruncate pe podea sau sfărâmate de pereți.

— Doamnă Chapman, cine a făcut asta?

Femeia ridică privirea. Ochii îi erau roşii şi umezi, fața descompusă de durere.

— Eu, eu am făcut-o. Am venit să strâng din camera lui Johnny. Dintr-o dată m-a izbit adevărul că el nu mai este. Că nu se va întoarce niciodată. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este o asistentă care încerca să mă oprească să fac praf toate cadourile lui Johnny. A primit chiar o carte de la guvernator, ştii. Doamne, sper că n-am distrus-o. Eu…

— N-ați distrus-o, doamnă Chapman. E chiar aici. Şi v-am adus sucul de portocale pe care l-ați cerut.

Christine se întoarse către voce. Angela Martin dădu din cap în semn de salut, apoi îi întinse cartea şi sucul.

— L-am sunat pe preotul dumneavoastră. Va ajunge imediat.

La vederea Angelei, imaculată şi senină în ciuda celor opt ore dificile de serviciu, femeia se calmă vizibil.

— Mulțumesc, copilă. Ai fost atât de drăguță cu mine. Şi cu Johnny al meu.

Arătă spre mizeria pe care o făcuse.

— Eu… îmi pare rău pentru asta.

— Nicio problemă, spuse Angela. O să chem femeia de serviciu. Va avea grijă de asta. Veniți, să stăm într-o cameră liniştită până când vine preotul.

Îşi puse brațul slab pe umerii tremurânzi ai femeii îndurerate şi o conduse afară.

Christine stătea în mijlocul rămăşițelor şi îşi amintea de surpriza inițială când descoperise umorul şi blândețea lui John Chapman. Oare era ceva ce ar putea face acum pentru soția lui? Nimic, decise ea. Cât timp Angela Martin era cu ea, se afla pe mâini pricepute şi extraordinar de miloase.

Christine o porni spre uşă, apoi se întoarse văzând două vaze întregi. Se gândi că poate doamna Chapman ar dori să le ia acasă. Se uită la inscripția de pe cea verde. Crini… de la Lily?[1] Fir-ar să fie, ce mai urmează? Clătină din cap. O moarte neaşteptată şi un nume bizar de floare. Toate păreau să fie continuarea unei zile care de la început îi scăpase de sub control.

Colegele ei de cameră, Lisa şi Carole, erau ambele plecate la serviciu când telefonul a început să sune. A apăsat pe ceasul deşteptător apoi şi-a dat seama de unde venea sunetul insistent. A încercat să-şi îngroape capul sub pernă. În final a dat buzna în bucătărie, convinsă că soneria se va opri imediat ce va ajunge la receptor. Nu s-a oprit.

— Numele meu e Peg, spuse cea care sunase cu o voce care era în acelaşi timp blândă şi puternică. Sunt unul din directorii Frăției Asistentelor de la

[1] În eng. joc de cuvinte *Lilies… from Lily*.

voi. Este un pacient la etajul tău în spitalul Doctors pe care aş vrea să-l evaluezi şi, dacă-l consideri potrivit, să-l prezinți pentru analiză la Comitetul tău Regional de Evaluare. Nu pot să fac eu asta fără a fi pusă într-o situație jenantă din moment ce nu mai sunt asistentă activă.

Christine îşi băgă capul sub robinet, apoi se frecă pe față cu apă rece. Deşi menționarea numelui frăției o trezise ca şi când ar fi primit o palmă, dorea să fie sigură. Bâlbâi:

— Nimeni nu m-a mai sunat să-mi ceară... Vreau să spun...

Femeia anticipase îngrijorarea ei.

— Te rog, Christine, ascultă-mă. Cum avem reguli în frăția noastră nu ai nicio obligație să faci decât ce crezi din adâncul inimii că e bine. O cunosc de mulți ani pe femeia pentru care te sun. Sunt sigură că nu ar dori să trăiască în situația în care e acum. Are dureri mari şi starea ei, din ceea ce am reuşit să aflu, e fără speranță.

În acel moment Christine şi-a dat seama, chiar fără să i se spună, pe cine i se cerea să evalueze.

— E vorba despre Charlotte, nu? Charlotte Thomas.

— Da, Christine, ea e.

— Eu... M-am gândit mult la ea ieri, în special din cauza agoniei prin care a trecut în ultimele zile.

— Plănuiai să raportezi tu însăți cazul?

— Noaptea trecută. Aproape am făcut-o noaptea trecută. Ceva m-a oprit. E o femeie remarcabilă şi eu... vocea Christinei se stinse.

— Calea pe care noi am ales să o urmăm nu va fi niciodată uşoară, îi spuse femeia. Dacă vreodată îți va deveni uşor, vei şti că eşti pierdută.

— Înțeleg, răspunse cu voce sumbră Christine. Schimbul meu începe la trei după amiază. Dacă atunci mi se va părea în regulă, voi completa raportul şi voi lăsa Comisia de Evaluare să decidă.

— Asta e tot ce pot să-ți cer sau să aştept de la tine, Christine. Poate, cândva în viitor ne vom putea întâlni. La revedere.

— La revedere, răspunse ea, dar femeia închisese deja.

Seara trecută, înainte de a adormi, Christine îşi făcuse o listă ambițioasă de proiecte pentru această zi. Dintr-o dată, cu un singur telefon, niciunul nu mai conta. Luă un ibric cu ceai în sufragerie şi se ghemui într-un fotoliu, total absorbită de gândurile despre Frăția Asistentelor Vieții. Timp de trei luni care urmaseră după inițierea ei în această mişcare, viața ei căpătase un alt înțeles şi un alt scop. Acum i se cerea să-şi testeze acel scop. Cu viața lui Charlotte ca miză, testul nu va fi uşor.

Cu gândurile monopolizate de Charlotte Thomas şi John Chapman, Christine intră să-şi lase haina. Două dintre asistentele din schimbul de dimineață puseseră deoparte foile de observație şi discutau care din medicamentele lui John Chapman era cel mai probabil să-i cauzeze reacția fatală. Christine nu dorea să li se alăture. Le salută din cap şi apoi spuse:

— Merg să o văd pe Charlotte câteva minute. Trimiteți pe cineva în camera 412 să mă cheme dacă nu vin până când începe raportul. Bine?

Femeile îi făcură cu mâna şi se întoarseră la conversația lor.

Trecuseră aproape două săptămâni de la operația lui Charlotte Thomas, două săptămâni în timpul cărora Christine fusese în camera 412 de zeci de ori. În ciuda vizitelor frecvente, în timp ce se apropia de uşă, o imagine stranie îi apăru în minte. Era imaginea care îi venea în minte aproape de fiecare dată când se pregătea să intre în 412. Bine, nu era exact o imagine – mai mult o aşteptare. Era o imagine vie, în ciuda a ceea ce partea ei profesională, practică, ştia. Charlotte ar sta în scaunul de lângă pat, scriind o scrisoare. Părul ei castaniu ar fi pieptănat cu grijă spre spate, prins cu o cordeluță roz. Liniile fine de la colțurile ochilor şi de la marginea buzelor s-ar ridica de plăcere la apariția „super asistentei". Ar arăta la fel de sănătoasă şi radioasă şi plină de viață la 60 de ani cum probabil că arătase şi la 16. O femeie total împăcată cu ea însăşi.

Aşa arătase în fiecare zi în timpul şederii din luna august pentru… testele de diagnostic. În momentul dinainte de a intra, Christine îşi imagină vocea, la fel de clară şi de pură ca un pârâu de munte, spunând, „Ah, dulce Christine. Echipa mea de energie formată dintr-o singură femeie, vino să aduci voioşie unei bătrâne bolnave…"

La picioarele patului Christine se opri şi închise ochii, scuturându-şi capul ca şi cum încerca să alunge imaginile şi speranța.

Charlotte era întinsă pe partea dreaptă, menținută în acea poziție de mai multe perne. Christine se apropie de capul patului în vârful picioarelor. Charlotte părea adormită. Respirația aspră, aproape sforăind, era grea şi nenaturală. Tuburile de oxigen făcute să se potrivească în nările ei alunecaseră pe un obraz, făcând să se vadă dungi roşii pe acesta, cauzate de presiunea continuă. Fața îi era buhăită şi galbenă. Din pungi de plastic agățate de cealaltă parte a patului, curgea un fluid în tuburi de plastic.

Christine avea lacrimi în ochi în timp ce se aplecă şi îi dădu cu blândețe părul la o parte de pe față. Ochii femeii se agitară puțin apoi se deschiseră.

— Altă zi, spuse Christine cu voioşie în voce, dar tristețe în zâmbet.

— Altă zi, sună ca un ecou vocea slabă a Charlottei. Ce face fata *mea*?

Ce tipic, se gândi Christine. Zăcând acolo aşa şi ea întreabă ce fac eu.

— Puțin obosită, dar în rest bine. Şi cum e fata mea?

Pe buzele Charlottei apăru o jumătate de zâmbet, apoi spuse:

— Ar trebui să ştii mai bine, nu să întrebi.

Ridică o mână învinețită şi trase uşor de tubul roşu de plastic pe care îl introduse într-o nară.

— Nu-mi place asta, şopti ea.

Christine dădu din cap. Tubul nu era acolo când plecase seara trecută. Vorbele îi erau forțate.

— Probabil că ai ceva probleme cu stomacul… Tubul îl fereşte să se umple cu fluid. E ataşat de o maşină care absoarbe. Asta e şuieratul pe care îl auzi.

Întoarse privirea. Christine simțea tuburile, vânătăile, durerea ca şi cum erau ale ei. Ştia că din perspectiva ei lucrurile o luaseră într-o direcție greşită, mai mult decât cu oricare pacient de care avusese grijă. De multe ori dorise să fugă din cameră din cauza propriilor sentimente. Să o paseze pe Charlotte Thomas la altă asistentă care să o îngrijească. Dar rămăsese acolo întotdeauna.

— Ce face acel prieten al tău? întrebă Charlotte.

Schimbarea subiectului era felul ei de a spune că a înțeles. Nu era nimic de făcut cu tuburile. Christine se aşează în genunchi şi cu stingherealã de fetişcană îi spuse:

— Charlotte, dacă vorbeşti despre Jerry, nu e prietenul meu. De fapt, cred că nici nu-l plac prea mult.

De această dată Charlotte reuşi să zâmbească şi să facă cu ochiul.

— Charlotte, e adevărat. Nu mă ascund de tine. Bărbatul e... Un încrezut, egoist... hoțoman.

Charlotte întinse mâna şi o dezmierdă uşor pe obraz. Dintr-o dată, prin lumina slabă, Christine o privi în ochi. Aveau o strălucire stranie, minunată pe care nu o mai văzuse înainte. În vocea Charlottei era o putere pe care Christine aproape o simțea.

— Toate răspunsurile sunt în tine, draga mea Christine. Ascultă-ți doar inima. Oricând vrei să ştii ceva cu adevărat, ascultă-ți inima.

Mâna îi căzu într-o parte. Ochii i se închiseră. În câteva secunde adormise adânc.

Christine se uită în jos la ea, gândindu-se la înțelesul din spatele vorbelor ei. *Nu vorbea despre Jerry*, se gândi ea. *Ştiu sigur că nu.* Ca în transă, merse prin hol la raportul schimbului.

Camera era plină. Opt asistente – şase din cele care terminau şi două din schimbul ei – erau aşezate în jurul unei mese acoperită cu hârtii, grafice, căni de cafea, scrumiere şi câteva sticle de cremă de mâini. Una dintre femei, Gloria Webster, încă scria. Gloria era de vârsta Christinei, avea părul oxigenat şi avea un machiaj gros, irizat. Ridică privirea, sorbi o gură de cafea, apoi se întoarse la scrisul ei. În acelaşi timp vorbi.

— Bună, Beall.

— Bună, Gloria, ai avut o zi grea?

Blonda continua să scrie.

— Nu prea rea. Acelaşi rahat. Doar că puțin mai mult decât de obicei, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Puse jos cafeaua.

— Mai e mult până la raport? întrebă Christine.

— Un minut. Ca de obicei sunt ultima care am scris aceste note nenorocite. Cred că ar trebui să scriem una singură şi să o copiem pe fiecare grafic. Toate spun acelaşi lucru de fiecare dată, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Râsul scurt al Christinei era doar din considerație pentru cealaltă femeie. Una din celelalte asistente rezumă abilitățile Gloriei când făcu observația:

— Poate fi neatentă ca naiba când face note sau alte lucruri, dar nu dă niciun ban nici pe pacienți.

Ultimele două asistente sosiră şi luară loc la masă. Raportul începu cu o discuție despre pacienții noi care fuseseră internați pe etaj în timpul ultimelor două schimburi, de când plecase schimbul de seară. Aceste cazuri au fost discutate mai detaliat decât celelalte. Chiar şi aşa, cele mai multe comentarii din jurul mesei nu au fost despre pacienți, ci despre doctorii lor.

— Sam Engles, pacientul doctorului Bertram…

— …Uh, Jack Spintecătorul loveşte din nou.

— Bert care Flirtează, zece degete în sala de operație şi o duzină de mâini în jurul asistentelor.

— Stella Vecchione, pacienta doctorului Malchman…

— Mult succes, Stella.

— Donald McGregor, pacienta doctoriței Armstrong…

— E drăguță, nu crezi?

— Drăguță, dar senilă. Scrie ca bunica mea.

— Edwina Burroughs, pacienta doctorului Shelton…

— A cui??

— Shelton, ăla drăguț cu părul creț.

— Oh, ştiu despre cine vorbeşti. Ia droguri sau ceva?

— Ce?

— Droguri. Penny Schmidt de la trei mi-a spus că a auzit de la o asistentă de la blocul operator că Shelton ia droguri.

— Drăguț din partea lui Penny. Are tot timpul o vorbă bună pentru ceilalți. Pariez că găseşte mizerie şi în sterilizator.

Trecură în revistă restul pacienților de pe etaj, cameră cu cameră. În timp ce asculta, Christine ghicea care dintre asistente îşi vor limita raportul la fapte, analize de laborator şi semne vitale şi care va face comentarii despre înfățişarea şi activitățile pacienților. Trei puseseră accentul pe numere, trei pe persoane. Christine ghici sută la sută, observând cu satisfacție că cele orientate spre partea umană erau cele a căror muncă o admira cel mai mult. Gloria Webster nu făcea parte din acest grup.

— Beall, cred că iei camera 412 iar, ca de obicei, spuse Gloria în timp ce stingea o țigară fumată pe jumătate într-o cutie de medicamente. Se adresa tuturor asistentelor cu numele de familie, mai mult dintr-un sentiment de camaraderie decât dintr-un efort de a arăta dură.

— Bine, nu e nimic de raportat, exceptând faptul că e chiar mai rău decât era ieri, şi asta include escarele, dacă înțelegi ce vreau să spun. Temperatura ei urcă şi coboară. Sucțiunea nazală este programată la fiecare două ore. I-am îngrijit eu escarele, deci nu trebuie să o faci încă patru ore. Doamne, au început să miroase. Nimic mai mult, cred. Întrebări?

Christine se luptă cu tentația de a-i spune: „Da, una. Cum poți vorbi aşa despre o femeie care a avut mai multă minunăție, mai multă magie într-o celulă decât ai tu în tot corpul?”. În schimb, luptându-se cu sentimentele de dezgust şi mânie, dădu din cap.

Restul raportului mai dură 10 minute. Apoi cele şase asistente din schimbul de zi îşi puseră hainele şi plecară. Torța îngrijirii fusese predată. După ce camera se goli, Christine luă fişa Charlottei şi începu să o revadă pagină cu pagină. Procesul era dureros. Pagină după pagină de note, rapoarte şi proceduri. Cronologia unui coşmar medical. În timp ce nota problemele importante, senzația că trebuia rezolvată problema crescu. *Era destul*. Exact cum spusese Peg la telefon. Destul. Va prezenta Frăției Asistentelor cazul Charlottei.

Mai petrecu câteva minute revizuindu-şi notele şi verificând de două ori ca să se asigure că nu omisese nicio informație importantă. Satisfăcută, deschise carnetul ei de telefoane şi copie un număr pe o bucățică de hârtie. Apoi ezită. Gura i se uscă. Se aşeză. *Hai, doamnă,* se îmboldi singură. *Dacă ai de gând să o faci, atunci fă-o*. În momentul în care se ridică mintea ei văzu ochii Charlottei. Sclipirea împăcării, a împăcării fără limite, era mai clară decât înainte. „...Oricând vrei să ştii ceva cu adevărat, ascultă-ți inima.”

Exista un telefon cu cartelă la capătul etajului, acoperit parțial de un geam de metal. Holul de lângă era gol. Christine ezită încă o dată, simțind că hotărârea începea să se năruiască. Poate Comitetul nu o va suna înapoi. Poate când vor analiza cazul nu vor aproba. Poate…

Cu toți muşchii tensionați, îşi puse bucata de hârtie în față şi formă numărul. După două sunete, se auzi un clic, apoi un sunet scurt. O voce înregistrată de femeie spuse „Bună ziua. Zece secunde după ce nu mă mai auziți veți auzi un ton. Apoi vor fi 30 de secunde în care puteți lăsa mesajul, ora la care ați sunat şi numărul la care puteți fi găsit. Vă vom suna cât mai repede posibil. Mulțumesc.”

Christine aşteptă tonul.

— Sunt Christine Beall, schimbul de seară, Patru Sud, spitalul Boston Doctors. Aş dori să trimit un pacient pentru evaluare. Numărul acestui telefon public e 5557181. E ora 3 şi 40 după amiază. Voi putea fi găsită la acest număr până deseară la 11. După aceea…

Înainte să poată lăsa numărul de acasă a auzit un sunet puternic şi s-a întrerupt. A sunat încă o dată şi a finalizat mesajul. Apoi, copleşită din nou de incertitudine, a pus receptorul la loc. Dacă trebuie să se întâmple, se va întâmpla, se gândi ea.

Harrison Weller se uita în gol la tavan, fără să bage în seamă intrarea Christinei. La micul televizor Sony suspendat deasupra patului de un braț de metal se auzea muzica de final de la *The Guiding Light*. Nu părea că observă. Avea 75 de ani, dar fața sa îngustă, stâncoasă era senină şi fără vârstă.

— Domnule Weller, cum vă simțiți? întrebă Christine, apropiindu-se de el. De ce ați tras draperiile? E atât de frumos afară. Lumina soarelui vă face bine.

Se uită la ea şi se forță să zâmbească.

— Charlene, nu?

— Domnule Weller îmi ştiți numele. Am fost aici aproape în fiecare zi de când ați fost internat. E Christine.

— Zici că e soare afară?

Vocea scârțâitoare a lui Weller o făcea pe Christine să se gândească la un actor de liceu imitând vocea unui bătrân. Ajunsese pe etajul lor după o fractură de şold şi devenise imediat răsfățatul asistentelor. Nu părea să-i pese şi nici nu răspundea la alintările lor. Părea adesea confuz sau retras în sine, comportament care-l făcuse pe chirurgul ortoped să-l caracterizeze ca fiind senil.

Christine trase draperiile lăsând camera să se umple de soarele de după amiază. Bătrânul se uită lung la ea pentru un moment, apoi râânji.

— Ei, nu eşti aia drăguță, spuse întinzându-se şi ciupind-o uşor de obraz.

Christine zâmbi şi îi luă mâna în a ei.

— Cum mai e şoldul dumneavoastră, domnule Weller?

— Ce?

— Şoldul, spuse rar, cu o voce care era aproape strigăt. Ați avut o operație la şold. Vreau să ştiu dacă aveți dureri.

— Dureri? La şold?

Era gata să o ia de la capăt când Weller adăugă:

— Nimic. Niciun junghi, simt doar ceva când îmi mişc piciorul la stânga.

Christine fu uimită. Era de departe cel mai complicat răspuns pe care îl primise la întrebările ei de când îl întâlnise. Dintr-o dată realiză.

— Domnule Weller, strigă, aveți aparat auditiv?

— Aparat auditiv? Bineînțeles că am. Am unul de câțiva ani.

— De ce nu-l purtați?

— Nu prea poți purta ceva ce e în dulapul de acasă! îi răspunse el, ca şi cum concluzia era evidentă.

— Dar soția dumneavoastră? Nu-l poate aduce?

— Cine, Sarah? Artrita ei s-a înrăutățit aşa de tare că nu poate veni să mă viziteze.

— Domnule Weller, pot să trimit pe cineva la dumneavoastră acasă să vă aducă aparatul. Ați dori?

— Bineînțeles că aş vrea, Charlene, spuse el, strângându-i mâna. Şi dacă tot se duce spune-i să-mi aducă şi ochelarii. Sarah ştie unde sunt. Nu văd mai departe de nas fără ei.

Pe fața Christinei apăru un zâmbet larg.

— Domnule Weller, cine o ajută pe Sarah acasă dacă şi *ea* e bolnavă?

— Nu ştiu sigur. Annie Grissom, o vecină, o mai ajută când poate.

— Pot trimite o asistentă. Dacă ea crede că soția dumneavoastră are nevoie poate găsi pe cineva să o ajute la treburile casnice.

— Ce?

Începu să repete, dar se opri în mijlocul propoziției şi îl îmbrățişă.

— Nu vă faceți griji, mă ocup eu de toate, spuse cu o voce care era pe jumătate țipăt, pe jumătate râs.

Christine se cutremură apoi se desprinse din îmbrățişare. Simțise o senzație stranie că nişte ochi o priveau din spate. Se întoarse. În uşă era Dorothy Dalrymple, asistenta şefă din spital. Avea cam 55 de ani, părul tuns foarte scurt şi o față angelică. Uniforma strâmtă acoperea un corp de aproape 90 de kilograme. Deasupra papucilor albi de spital apăreau gleznele pufoase. Ridurile din jurul ochilor se adânciră în timp ce evalua scena.

Christine sări de pe pat, aranjându-şi uniforma. Deşi ajunsese să o cunoască profesional pe Dalrymple de-a lungul anilor, niciodată nu a reuşit să se simtă în largul ei în preajma acestei femei. Poate că era statura ei impozantă, poate postura arogantă. Ea fusese cu siguranță destul de deschisă şi drăguță.

Şefa se apropie de ea, oprindu-se la distanță de câteva picioare, cu mâinile în şolduri.

— Bine, domnişoară Beall, spuse mustrător, dar nereuşind să-şi rețină un zâmbet cam strâmb, e o nouă tehnică sau am nimerit într-o idilă care înmugureşte între mai şi decembrie?

Christine zâmbi cu timiditate şi se întoarse către Weller.

— Harrison, spuse ea cu blândețe, ți-am spus că ne vor descoperi. Pur şi simplu nu putem continua să ne întâlnim aşa.

Christine îi strânse mâna, apoi o urmă pe Dalrymple afară din cameră.

De 15 ani de când conducea asistentele la Spitalul Boston Doctors devenise o legendă datorită modului feroce în care îşi proteja „asistentele ei". Niciodată considerată o gânditoare profundă era foarte cunoscută în comunitatea medicală nu numai datorită carismei ei ci şi faptului că avea o soră geamănă identică, Dora, care era asistentă şefă la Spitalul Suburban, la 15 mile în vestul oraşului.

Cele două erau poreclite Tweedledum şi Tweedledee[2], dar niciodată nu li se spunea asta în față. Erau, din ceea ce ştia toată lumea, singurele asistente şefe care mai purtau cu sfințenie uniforma la serviciu. Era un gest, chiar dacă inestetic, care contribuia la popularitatea lor.

Dalrymple puse o mână pe umărul Christinei.

— Aşa, acum spune-mi despre ce era vorba?

Christine îi povesti pe scurt descoperirea ei despre ce-i provocase lui Martin Weller „senilitatea". Şefa îi împărtăşi entuziasmul.

— Ştii, am petrecut atât de mult timp îngropată în hârtii, cu negocierile şi politicile spitalului că de fapt am uitat ce înseamnă să fii asistentă.

Christine o aprobă modest din cap.

— Flerul pe care-l arăți în munca ta îmi aminteşte că nu contează cât de puțin suntem respectate de medici, nu contează cât ne înjosesc inteligența şi

[2] Intraductibil, folosit în engleză pentru două persoane individuale care nu pot fi deosebite.

judecata, noi suntem cele care au grijă de pacienți. Cele care-i cunoaştem cu adevărat ca persoane. Cred cu sinceritate că cei mai mulți pacienți care s-au vindecat au fost salvați de asistente nu de medici.

Şi cei care nu s-au vindecat? dorise Christine să întrebe.

O vreme au mers pe hol în linişte, apoi Dalrymple s-a oprit şi s-a întors către ea.

— Christine, eşti o asistentă foarte specială. Spitalul acesta are nevoie de tine şi de cât mai mulți oameni ca tine. Să ştii că întotdeauna poți vorbi cu mine dacă te frământă ceva. Orice.

Cuvintele ei ar fi trebuit să fie liniştitoare, dar ceva din expresia ei nu se potrivea. Christine nu se simțea confortabil şi dintr-o dată i se făcuse frig. Căuta un răspuns când telefonul public de la capătul holului începu să sune. Tresărise la auzul lui de parcă ar fi fost o împuşcătură.

— Nu pare că telefonul are de gând să-şi răspundă singur, Christine, spuse Dalrymple, pornind către el.

— Răspund eu, izbucni ea, trecând pe lângă şefa dezorientată.

Christine încetini pasul pe măsură ce se apropia de telefon, pe jumătate sperând că nu va mai suna până ajunge, în acelaşi timp fiindu-i teamă că asta se va întâmpla. Ezită, apoi ridică receptorul, căutând în buzunar pagina cu notele despre Charlotte Thomas. Cumva ştia cu certitudine că acel telefon este pentru ea. Vocea era a unei femei, o voce dură, cu o urmă de accent.

— O caut pe domnişoara Christine Beall, o asistentă de pe acest etaj.

— Eu sunt, spuse ea, înghițind în sec, simțindu-şi din nou gura uscată.

— Domnişoară Beall, numele meu e Evelyn. V-am sunat ca răspuns la mesajul dumneavoastră de mai devreme. Reprezint Comitetul de Evaluare Regional din New England.

Cu ochi pătrunzători Christine se uită pe hol. Dalrymple plecase. Erau câțiva oameni, personal al spitalului şi vizitatori, dar nimeni la o distanță de la care ar putea auzi.

— Eu... am un caz pe care vreau să-l prezint pentru evaluare şi recomandare, se bâlbâi ea, nefiind chiar convinsă că-şi aminteşte procedura privind ordinea în care ar trebui să decurgă conversația.

— Foarte bine. Voi nota, aşa că te rog să vorbeşti rar şi clar. Nu te voi întrerupe decât dacă voi considera absolut necesar. Te rog să începi.

Mâinile Christinei tremurau în timp ce îşi aşeza notele în față. Trecură 30 de secunde în care gândurile şi emoțiile o copleşiră atât de tare încât nu putu să vorbească. Charlotte dorea atât de mult să se termine, gândi ea, trebuie să fie bine. Era obligatoriu să fie bine. Totuşi, undeva în adâncul ei, avea o urmă de îndoială. A fost capabilă să continue numai după ce s-a convins singură că şi în cazul în care se aprobă poate oricând să se răzgândească.

— Pacienta în cauză este doamna Charlotte Thomas, spuse monoton şi rar, sperând că reuşeşte să mascheze tremurul din voce. E o femeie albă de 60 de ani, asistentă medicală. În 18 septembrie a suferit o intervenție Miles şi o colostomie pentru cancer de colon. De la operație nu a mai fost bine deloc. O

cunosc de când s-a internat în luna august şi am petrecut multe ore vorbind cu ea, atât înainte cât şi după operație. A fost întotdeauna a femeie puternică, activă şi atletică şi mi-a spus de mai multe ori că nu ar dori să trăiască invalidă sau deformată de durere. Până în iulie a lucrat pentru o agenție care avea servicii de sănătate la domiciliul bolnavului.

Christine realiză că era incoerentă. Mâinile îi erau reci şi umede. Ştiuse că nu va fi uşor. Peg îi spusese dimineață că nici n-ar trebui să fie. Totuşi, nu se aşteptase la atâta tensiune. Şi era doar primul caz raportat. Dacă îl aprobau? Dacă ea va trebui să…

— Domnişoară Beall, puteți continua, spuse Evelyn.

În acel moment Christine auzi paşi în apropiere. Panicat, se învârti să vadă cine e.

— Domnişoară Beall, sunteți acolo? întrebă Evelyn.

Dotty Dalrymple stătea câțiva paşi mai încolo. Doamne, ce s-a întâmplat? Gândi Christine. A auzit?

— Domnişoară Beall, *sunteți acolo*?

Vocea era tot mai insistentă. Articulațiile i se albiră în jurul receptorului.

— Oh, da, mătuşă Evelyn, aşteaptă un minut, poți? Şefa mea e aici.

Îşi aşeză brațul pe suportul de lângă telefon. Chiar şi aşa îl simțea tremurând.

— Christine, eşti bine? spuse Dalrymple cu un ton care părea prea blând, prea liniştit. Eşti cam palidă.

Câte explicații dorea? se întrebă Christine. Cât de mult trebuia să mintă?

— Oh, nu, sunt în regulă, domnişoară Dalrymple. E mătuşa mea. Mătuşa Evelyn.

Dalrymple ridică din umeri.

— Bine că eşti în regulă. Aproape ai sărit în sus când a sunat telefonul înainte. Apoi, când nu te-ai întors, m-am îngrijorat că poate s-a întâmplat ceva…

Christine o opri cu un râs care se vedea de la distanță că e forțat.

— Nu. Totul e bine. E… unchiul meu. A avut azi o operație şi aşteptam veşti. Totul e bine.

Minciuni, una după alta. Nu îşi mai amintea când a mințit ultima dată.

— Spune-i mătuşii tale că mă bucur că totul e în regulă.

— Mai durează doar două minute.

Abia mai putea vorbi.

— Nicio problemă. Stai cât vrei.

Dalrymple îi zâmbi superficial şi plecă. Christine simți că i se face rău. Notele despre Charlotte Thomas erau mototolite în pumnul ei.

— Evelyn, mai eşti acolo? spuse ea slab.

— Da, domnişoară Beall, puteți continua?

Christine se gândi că nu, dar spuse:

— Da… da, sunt bine. Vreau să spun, o secundă să-mi aranjez notele.

Degetele îi erau înțepenite, incapabile să o asculte. Întâi telefonul de la Peg, apoi agonia soției lui John Chapman, apoi Charlotte şi acum apariția domnişoarei Dalrymple, din toate zilele tocmai azi, şi părând a o supraveghea mai mult decât pe celelalte asistente. Evenimentele, având sau nu legătură între ele, aproape o paralizaseră, imaginația ei întinzând un cordon de panică care îi strângea acum pieptul şi gâtul. Cu stângăcie aranjă hârtiile pe suport, luptându-se să-şi recapete controlul.

— Agenția pentru îngrijiri medicale la domiciliu. V-am spus despre asta?

Din vocea ei începea să dispară teama.

— Da, mi-ai spus, spuse Evelyn răbdătoare.

— Bun, hai să vedem. Oh, da, aici rămăsesem.

Vorbele ieşeau fără noimă.

— Doamna Thomas a fost hrănită intravenos aproape două săptămâni şi încă primeşte antibiotice intravenos, face terapie pulmonară la fiecare oră şi primeşte continuu oxigen.

În acel moment realiză că sărise peste o pagină întreagă. De fapt, nu mai ştia sigur ce spusese până acum.

— Evelyn, eu… am trecut peste câteva lucruri. Pot să reiau?

— E în regulă să le spui oricum, dragă. Le vom pune noi în ordine. Acum relaxează-te şi dă-mi toate informațiile pe care le mai ai.

Primele cuvinte calde ale femeii au avut un efect imediat. Christine respiră adânc şi simți cum îi dispare tensiunea.

— Mulțumesc, spuse ea cu o voce moale.

Asigurarea Evelynei îi amintise că nu era izolată. Era parte a unei echipe, o mişcare care dorea cel mai mult binele. Dacă rolul lui era dificil, înspăimântător uneori, la fel era şi cel al celorlalte asistente. Pentru prima dată o notă de calm îi apăru în voce.

— Ceea ce nu v-am spus este că la puțin timp după operație a fost operată încă odată pentru a drena un abces mare de la pelvis. Cu o săptămână în urmă a făcut pneumonie şi noaptea trecută i-a fost introdus un tub gastric prin nas din cauza posibilității apariției unei obstrucții intestinale.

Încă tremura, dar acum vorbele îi veneau mai uşor.

— Recent s-a descoperit o presiune la osul sacru foarte dureroasă şi acum cere Demerol cam la fiecare oră, ca şi terapii locale. Notele doctorului de pe foaia de observație de ieri spun că pneumonia se înrăutățeşte. În ciuda tuturor problemelor este înregistrată pentru resuscitare dacă va fi nevoie.

Aproape gata, gândi. Mulțumesc lui Dumnezeu.

— Doamna Thomas e căsătorită, are doi copii şi câțiva nepoți. Am terminat prezentarea.

Respiră adânc.

— Domnişoară Beall, întrebă Evelyn, poți te rog să-mi spui dacă există în foile ei de observație vreo însemnare despre extinderea tumorii la alte organe?

— Oh, da, îmi pare rău. Am pierdut o parte dintr-o pagină. Mai e un lucru. Un raport de la raze. E o scanare a ficatului făcută săptămâna trecută. Raportul radiologului spune că există tumori multiple.

— Când a fost ultimul caz de care te-ai ocupat?

— *Singurul* caz. Acum un an. Doamna Thomas ar fi al doilea.

Data trecută nu fusese ca acum, se gândi ea. Fusese frumos, nu o încercare grea. Îşi simțea picioarele de parcă nu aveau oase. Instinctiv căută din ochi un scaun.

— Mulțumesc pentru telefon, spuse Evelyn, şi pentru excelenta prezentare a cazului. Comitetul de Evaluare Regional al Frăției Asistentelor Vieții va analiza cazul acestei paciente şi te va contacta în următoarele 24 de ore. Între timp, după cum ştii, nu vei lua nicio acțiune pe seama ta.

— Înțeleg.

Era aproape gata.

— Oh, încă un lucru, domnişoară Beall, adăugă Evelyn. Numele doctorului pacientei?

— Doctorul ei?

— Da.

— E doctorul Huttner. Wallace Huttner, şeful chirurgiei de aici.

— Mulțumesc, spuse Evelyn. Ținem legătura.

Va urma...

ARIPI
A-7288
Acei oameni minunați și mașinile lor zburătoare

CRUCEA DE PLUMB

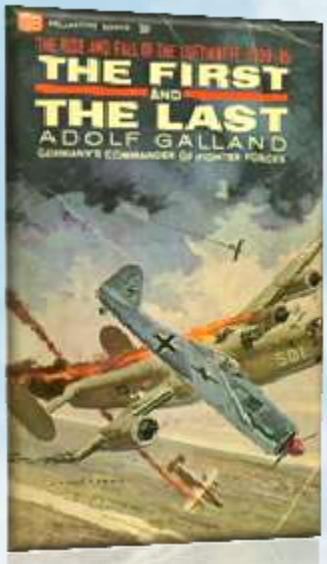

fragment din
The First and the Last

de

Adolf Galland

versiunea în limba română:
Uncris

Adolf Galland mai apare o dată în paginile acestei compilații într-un fragment din *The Greatest Aces* de Edward H. Sims, într-una din zilele sale proaste în care a fost doborât de două ori.

Aici Galland povestește despre zborul pe avioane de vânătoare cu reacție, Me-262[1], la sfârșitul războiului, în ceea ce știa foarte bine că este o încercare sortită eșecului, și doar pentru a fi din nou învins, de data aceasta de un american aflat într-un P-51 Mustang[2].

Stephen Coonts

Ultima bătălie a războiului asupra Germaniei în care americanii au suferit pierderi impresionante a fost câștigată de piloții din *Jagdgeschwader*[3] pe 18 martie 1945, deasupra Berlinului. Capitala Reich-ului a fost atacată de 1.200 bombardiere escortate de 14 *squadron* de vânătoare dotate cu avioane P-51. Deși multe baterii de *flak* fuseseră mutate pe frontul de est aflat în apropiere, șaisprezece bombardiere au fost atât de greu lovite încât au trebuit să execute aterizări de urgență în spatele liniilor sovietice. Inamicul a suferit pierderi mult mai grele provocate de vânătorii cu avioane cu reacție din JG-7. Dintre rapoartele de zbor americane unul subliniază că un Me-262 a străpuns iar și iar, cu ușurință, ecranul de apărare făcut de escorta de vânători și a doborât bombardiere din formația foarte strânsă, unul după altul, în ciuda superiorității de 100:1. În afara celor doborâte de *flak*, americanii au trebuit

[1] Messerschmitt Me 262 Schwalbe / Sturmvogel – primul avion operațional de vânătoare cu reacție din lume (german).
[2] P-51 Mustang – avion de vânătoare american, cu rază mare de acțiune.
[3] Jagdgeschwader – Aviația de vânătoare germană în WW II.

să mai raporteze pierderea a douăzeci și cinci de bombardiere provocată de vânătorii cu reacție germani, în timp ce avioanele noastre de vânătoare cu motoare cu piston n-au putut înregistra nici o victorie împotriva masei de avioane de vânătoare aliate ce alcătuia escorta. Doolittle[1] și Tedder[2] cer măsuri imediate și decisive pentru prevenirea operațiunilor desfășurate de vânătorii cu reacție germani, dar fără a preciza care ar putea fi aceste măsuri.

În ianuarie 1945 am început organizarea unității mele, conform ordinului lui Hitler.

S-a răspândit repede prin aviația de vânătoare zvonul că la Brandemburg-Briest se forma escadrila 44. Numele nostru oficial a fost **JV-44**.

Steinhof era însărcinat cu re-antrenarea piloților. Lützow ni s-a alăturat venind din Italia. Barkhorn, care obținuse peste trei sute de victorii pe frontul de est, Hohagen, Schnell și Krupinski au fost racolați la externarea din spital. Mulți s-au prezentat fără permisiune sau ordine de transfer. Mulți dintre ei s-au aflat în acțiune încă din primele zile ale războiului, și cu toții fuseseră răniți. Cu toții aveau cicatrici de război și purtau cele mai înalte medalii. *Crucea de Cavaler*[3] era – ca să spunem așa – insigna unității noastre. În prezent, după o lungă perioadă de inferioritate tehnică și numerică, voiau să simtă încă o dată sentimentul superiorității aeriene. Voiau să rămână cu renumele de *primii* piloți cu reacție dintre *ultimii* piloți de vânătoare ai *Luftwaffe*[4]. Pentru aceasta erau încă odată gata să încerce sacrificându-și viețile.

Curând după primirea primelor avioane eram staționați la Munich-Riem. În primele ore ale dimineții zilei de 31 martie, 1945, JV-44 a decolat în formație strânsă, și după patruzeci și două de minute avioanele au aterizat la Munich. Distanța de circa trei sute de mile a fost parcursă în timp record.

În Munich unitatea a luat forma finală. Escadrila de Experți, așa cum eram numiți, avea ca piloți un general-locotenent, doi colonei, un locotenent-colonel, trei maiori, cinci căpitani, opt locotenenți și cam același număr de sublocotenenți. Nici unul dintre noi nu-și imagina că am fi capabili să aducem mult așteptata „cotitură" a războiului. Cuvântul magic „reacție" ne-a adus la un loc pentru a experimenta încă o dată „*die große Fliegerei*"[5]. Ultima noastră misiune nu a fost decât o vânătoare lipsită de griji. Noi nu numai că ne luptam cu dificultățile tehnice, tactice și de aprovizionare, dar ne lipsea și

[1] James Harold "Jimmy" Doolittle (1896 – 1993) – pionier al aviației americane, cunoscut pentru raidul aerian asupra Tokyo.
[2] Marshal of the Royal Air Force Arthur William Tedder, 1st Baron Tedder, GCB (1890 – 1967) – comandant al forțelor aeriene britanice. Autor al tacticii de bombardament numită "covor de bombe".
[3] Ritterkreuz – Crucea de Cavaler a Crucii de Fier. Înaltă decorație germană.
[4] Luftwaffe – Aviația Militară Germană în WW II.
[5] die große Fliegerei – marea Aviație (germ)

imaginea clară a situației aeriene a potopului ce venea dinspre vest – o imagine absolut necesară pentru succesul unei operații. În fiecare zi fronturile se mișcau tot mai aproape din trei părți. Dar cel mai rău era faptul că aerodromul nostru se afla sub observație continuă de către o majoritate copleșitoare de vânători americani. În timpul unui raid am fost loviți rău de trei ori. Au trebuit mobilizați mii de muncitori pentru a menține operațională o pistă de aterizare printre craterele de bombe.

În mod surprinzător, am fost convocat de Göring la Obersalzberg în jurul datei de 10 aprilie. Spre uimirea mea m-a primit cu cea mai mare politețe, interesându-se de progresul acțiunilor noastre inițiale, și confirmându-mi între patru ochi că îngrijorarea mea referitoare la folosirea Me-262 ca bombardier pentru apărarea Reich-ului a fost corectă. Faptul indica că Reichsmarshall a început să-și dea seama că am avut dreptate, împotriva tuturor confruntărilor de opinii din ultimele luni. A fost ultima oară când l-am văzut pe Göring.

Cu patru săptămâni înainte de colapsul forțelor armate, aviația de vânătoare era încă un factor ce nu putea fi ignorat. Operațiunile declanșate de pe aerodromul Riem au început în ciuda tuturor dificultăților. Evident, noi puteam să ridicăm în aer doar unități mici. După aterizare, avioanele trebuiau remorcate imediat în afara aerodromului, fiind dispersate în teritoriu și complet camuflate. Aducerea lor pe aerodrom și decolarea devenea din ce în ce mai dificilă: până la urmă era o problemă de noroc. Raidurile se desfășurau unul după altul.

În această situație siguranța personalului era prioritară și exceda orice ordine de a degaja aerodromul. Fiecare pilot era responsabil pentru propria sa protecție și trebuia să-și sape singur adăpostul individual. Când venea vorba de muncă fizică, nici nu vă puteți imagina pe cineva mai leneș decât un pilot de vânătoare aflat în al șaselea său an de serviciu sub arme. Piloții mei bombăneau teribil despre pământul tare de la Riem.

Întors dintr-o misiune, stăteam cu ei pe pista vestică, privind atacul în valuri succesive al bombardierelor asupra stației de cale ferată din Munich. Deodată cineva a urlat „*Achtung*! *Bombenangriff*!”[1] Deja degetul urât al morții – cum numeam noi avioanele de observație ce marcau obiectivele pentru raiduri – arătase spre aerodromul nostru. Am sprintat în urma unuia dintre piloți, care s-a strecurat într-un adăpost individual din apropiere pe care și-l săpase pentru sine. *Al dracului de îngust*, m-am gândit... deh, era individual. Era și foarte puțin adânc. Atunci primul val de bombe au șuierat în cădere, deasupra

[1] Achtung! Bombenangriff! – Atenție! Bombardament! (germ)

capetelor noastre. Năucitoare: șuieratul, explozia, cutremurul pământului. O scurtă pauză a urmat atacului bombardierelor din prima formație. Eu eram culcat peste sergentul Knier. Acesta tremura, dar ca răspuns la întrebarea mea a susținut că nu-i era mai frică decât îmi era mie.

Adăpostul nostru avea un fel de acoperitoare. Câteva resturi au lovit acest capac cu un zângănit metalic. Ceva mă presa pe spate.

— Knier, ce-i asta de pe spatele meu?

— O bombă de 100 *pounds*, *Herr General*, a fost răspunsul prompt.

Acum am început să tremur. Alte cinci salve au urmat la intervale scurte. În jur era fum, resturi, cratere, foc, distrugeri. Toți germanii au trecut prin așa ceva în ultimii ani de război – în orașe, în fabrici, pe câmpul de luptă, pe nave și submarine: bombe, bombe, bombe! Dar te simțeai atât de neajutorat când te aflai în mijlocul unui raid și, mai rău, să fii adăpostit sub una dintre propriile bombe.

Pe parcursul ultimelor săptămâni ale războiului puteam dota unele dintre avioane cu armament adițional, care-i asigurau lui Me-262 o mai mare putere de foc: rachete RbledM de calibrul 3 cm și 500 g explozibil. O singură lovitură era suficientă să doboare un bombardier multimotor. Erau fixate sub aripă în două suporturi care conțineau 24 rachete. Într-o grabă febrilă mecanicii noștri și echipajele de asistență au încărcat câteva avioane. Am decolat cu unul dintre ele.

În districtul Landsberg din Lech am întâlnit o formație de aproximativ șaisprezece Marauders[1]. Noi le numeam Halbstarke[2]. Am deschis focul de la distanța de circa șase sute de metri, lansând într-o jumătate de secundă o salvă de 24 rachete asupra acelei formații strânse. Am văzut două lovituri certe. Un bombardier a fost cuprins instantaneu de flăcări și a explodat; al doilea a pierdut părți mari din ampenaje și aripă și a început să spiraleze în cădere. Între timp, alte trei avioane care decolaseră împreună cu mine au atacat și ele cu succes. Coechipierul meu, Edward Schallnoser – care, într-o luptă deasupra Riem, a pintenat efectiv un Lightning pentru că nu mai avea muniție – a tras în Marauders toate rachetele.

În acea seară s-a întors la bază cu parașuta sub braț și cu un picior răsucit.

Impresia noastră asupra eficienței acestei noi arme a fost indescriptibilă. Rachetele puteau fi trase de dincolo de raza focului defensiv al

[1] Martin B-26 Marauder – bombardier american, mediu,bimotor, în WW II.
[2] Halbstarke – derbedeu (germ)

bombardierelor. O salvă bine țintită probabil că putea lovi simultan câteva bombardiere. Acesta era modul de spargere al formațiilor de avioane. Dar acesta a fost la sfârșitul lui aprilie 1945! În mijlocul retragerii, la începutul înfrângerii noastre! Nu vreau să mă gândesc la ce am fi putut face dacă am fi avut aceste avioane de vânătoare cu reacție, tunurile de 3 cm cu tragere rapidă și rachetele de 5 cm, cu câțiva ani mai înainte – înainte ca potențialul nostru de război să fie distrus, înainte ca mizeria de nedescris să fi căzut asupra Germaniei odată cu raidurile bombardierelor. Nu am îndrăznit să ne gândim la aceasta. Acum nu puteam face nimic decât să zburăm și să luptăm și să ne facem până la sfârșit datoria ca piloți de vânătoare.

Serviciul activ continua să provoace pierderi serioase. Pe 18 aprilie, Steinhoff s-a prăbușit la decolare dar a reușit să iasă singur din epava în flăcări a avionului, dar cu arsuri grave. Câteva zile mai târziu Günther Lützow nu s-a mai întors din misiune. Mult timp după război încă mai speram că acest nemaipomenit ofițer poate nu ne-a părăsit pentru totdeauna. În același spirit și cu aceeași devoțiune au căzut mulți piloți tineri din unitatea noastră.

Dar soarta Germaniei era hotărâtă. Pe 25 aprilie soldații americani și sovietici și-au dat mâna pe Elba. Ultimul inel defensiv al Berlinului a fost străpuns în curând. Steagul roșu flutura peste Ballhausplatz, în Vienna. Frontul german din Italia cedase. La Pilsen a căzut ultima bombă din cele 2.755.000 t pe care aliații occidentali le-au aruncat supra Europei în cei cinci ani de război.

În ce moment mi-am convocat piloții și le-am spus:

— Din punct e vedere militar războiul este pierdut. Acțiunile noastre de aici nu mai pot schimba nimic. Eu voi continua să lupt, deoarece zborul pe Me-262... m-a *prins* și pentru că sunt mândru să fiu printre ultimii piloți de vânătoare din *Luftwaffe*. Numai cei ce simt la fel vor continua să zboare cu mine.

Realitatea dură a războiului a tranșat în cele din urmă problema „*Me-262 trebuie folosit ca bombardier sau ca avion de vânătoare*?” în favoarea noastră. Liderii erau complet absorbiți de problemele personale în Berlin și prin alte părți. Numeroase departamente, care până acum erau implicate în alocarea și operarea avioanelor cu reacție, încetaseră să mai funcționeze sau nu mai dădeau nici un semn de viață. Comandanții de bombardiere, recunoaștere, piloți de vânătoare, piloți ce operau noaptea și diversele unități de testare care au fost dotate cu râvnitul Me-262 ne-au transferat nouă avioanele. Avioanele cu reacție ne erau aduse din toate părțile. În final, aveam șaptezeci de avioane.

Pe 26 aprilie am avut ultima mea misiune de război. Am condus șase vânători ai VJ-44 împotriva unei formații de Marauders. Micul nostru post de direcționare ne-a adus în contact cu inamicul. Situația meteo: nori răzleți la

diverse altitudini, cu spații între ei, pământul vizibil în aproximativ două treimi din zona de operații.

Am luat contact cu formația inamică în districtul Neuburg, pe Dunăre. Încă o dată am observat cât era de dificil – datorită marii diferențe de viteză și a norilor care acopereau reperele terestre – să descoperi direcția relativă de zbor între propriul avion și cel al inamicului, și cât de dificil era să execuți apropierea. Această dificultate îl adusese deja la disperare pe Lützow. Am avut discuții repetate, și de fiecare dată când rata atacul acest atât de bun *kommodore* pe bombardiere își blestema ineficiența ca pilot de vânătoare. Dacă mai era nevoie de vreo confirmare a inutilității alocării avioanelor Me-262 ca bombardiere, experiența noastră era suficientă.

Dar acum nu era timp pentru astfel de considerații. Noi zburam în direcție aproape opusă formației de Marauders. În fiecare secundă ne apropiam cu trei sute de metri. Nu spun că am abordat această luptă în modul ideal, dar mi-am condus formația într-o poziție destul de favorabilă deschiderii focului. Am înlăturat siguranțele tunului și ale butonului de lansare a rachetelor! Chiar și la această distanță considerabilă am întâlnit un foc defensiv susținut. Ca de obicei într-un *dogfight*, eram încordat și excitat:

am uitat să îndepărtez și a doua siguranță de la rachete. Nu au fost lansate. Mă aflam în poziția ideală pentru executarea focului, am ochit cu atenție și am apăsat puternic pe buton – nici un rezultat. Ce frustrare pentru un pilot de vânătoare! Dar tunul meu de 3 cm continua să funcționeze. Și mai avea încă mult mai multe proiectile decât folosisem până acum. În acel moment, Schallnoser, „berbecul" reactiv, a fulgerat în trecere. Când „berbecul" spărgea formația inamică nu făcea nici o distincție între prieteni și dușmani.

Această înfruntare a durat doar o fracțiune de secundă – una importantă, trebuie precizat. Un Marauder din ultima linie asupra căruia am tras a explodat. Acum am atacat un alt bombardier aflat în fruntea formației. A fost puternic lovit când am trecut foarte aproape pe deasupra lui. În timpul aceste treceri prin formația inamică am încasat câteva lovituri din partea liniei defensive. Dar voiam neapărat să aflu ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea bombardier pe care-l atacasem. Nu eram foarte sigur dacă s-a și prăbușit. Până la acest moment nu am constata să existe vreo escortă de avioane de vânătoare.

Deasupra formației l-am atacat pe ultimul, am degajat mult spre stânga... și în acest moment s-a întâmplat: un iad de foc m-a înconjurat. Un Mustang m-a surprins „dormind". Ceva m-a lovit în genunchiul drept. Tabloul

de bord cu instrumentele sale indispensabile a fost spulberat. Motorul din dreapta a fost și el lovit. Capota sa metalică – atât cât mai rămăsese – se legăna îndoită în curentul de aer. Apoi a fost lovit și motorul stâng. Abia mai reușeam să mențin avionul în aer.

În această situație stânjenitoare aveam doar o dorință: să ies din cabina-*coșciug* care acum părea bună doar ca să mor în ea. Dar am fost paralizat de groază că voi fi împușcat în timp ce voi coborî cu parașuta. Experiența ne-a învățat că noi, piloții de avioane de vânătoare cu reacție trebuie să ținem cont de această posibilitate. Apoi am descoperit că chinuitul meu Me-262, cu unele ajustări, putea fi din nou cârmuit. După un picaj prin stratul de nori am văzut autostrada sub mine; în fața mea era Munich și la stânga Riem. În câteva secunde eram la verticala aerodromului. Dar jos era remarcabil de liniște, ca și cum ar fi fost mort. Pentru că-mi recăpătasem încrederea în mine, am făcut obișnuitul salut prin înclinarea alternativă a aripilor apoi am intrat pe panta de aterizare. Un motor nu a reacționat deloc la comanda manetei de gaze. Nu-i puteam reduce puterea. De acea, chiar înainte de marginea aerodromului am fost nevoit să opresc ambele motoare. O trenă lungă de fum se târa după mine. Abia în acest moment am văzut niște Thunderbolts[1] în atac la joasă altitudine asupra aerodromului nostru. Nu mai aveam nici o șansă. Nu auzisem avertismentele postului nostru terestru pentru că antena îmi fusese retezată atunci când am fost atacat. Rămăsese doar un lucru de făcut: aterizare drept înainte sub focul avioanelor de atac! Când am atins solul mi-am dat seama că roata anterioară era în pană. Vibra oribil pe pământul ce mă primea din nou pe mica pistă de aterizare cu viteza de 150 mph.

Frâna! Frâna! Avionul nu voia să se oprească! În cele din urmă am ieșit din cockpit și m-am adăpostit într-un crater de bombă. Erau destule pe pistă. Bombele și rachetele explodau peste tot în jur; rafalele trase de Thunderbolts șuierau și loveau. Încă un atac la joasă înălțime. Din cel mai rapid avion de vânătoare… într-un crater de bombă… un sentiment absolut mizerabil!

Prin tot acest *foc-de-artificii* un tractor blindat venea în viteză către mine, frânând brusc alături. Era unul dintre mecanicii noștri în spatele căruia m-am urcat repede. Demaraj în trombă pe cea mai scurtă cale afară de pe aerodrom. În tăcere, l-am bătut pe umăr. A înțeles mai bine ce am vrut să spun decât orice cuvinte despre legătura strânsă dintre zburători și personalul de la sol.

Ceilalți piloți care luaseră parte la operațiune au fost direcționați pe aerodromurile din apropiere, sau au sosit la Riem după atac. Am raportat cinci victorii sigure și nici o pierdere dintre ai noștri.

[1] Republic P-47 Thunderbolt – avion de vânătoare american (WW II), unul dintre cele mai grele dotate cu un singur motor cu piston.

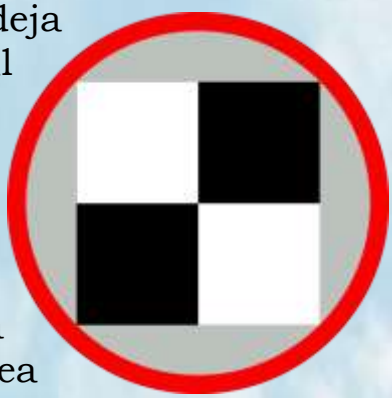

Inamicul, avansând dinspre nord, traversase deja Dunărea în câteva locuri. JV-44 își pregătea ultimul transfer. Bär, care venise la noi cu rămășițele din al său *Volksfighter*[1] test commando, a preluat comanda în locul meu. Cam șaizeci de avioane cu reacție au zburat la Salzburg. Ordinele au venit de la Reichskanzlei și de la cei din *Luftwaffe* aflați la Berchtesgaden pentru un transfer imediat la Praga pentru a continua de acolo lupta complet lipsită de speranță pentru Berlin. Executarea acestor ordine a fost întârziată până ce au devenit lipsite de orice sens.

Pe 3 mai avioanele din JV-44 erau parcate pe aerodromul din Salzburg fără nici un camuflaj. Vânătorii americani se roteau deasupra. Nu trăgeau, nu lansau bombe; evident sperau că în curând vor pilota avioanele de vânătoare cu reacție germane care le făcuseră atâtea zile fripte. Salzburg se pregătea de capitulare. Unitățile avansate ale armatei lui Devers se apropiau de oraș. Când șenilele primului tanc au fost auzite pe aerodrom, nu a mai rămas nici o altă posibilitate: avioanele noastre au fost incendiate.

[1] Unitate de testare pentru Heinkel He 162 Volksjäger – avion de vânătoare german (WW II), monomotor, cu reacție.

Keith DOUGLASS

ATTAC DIRECT

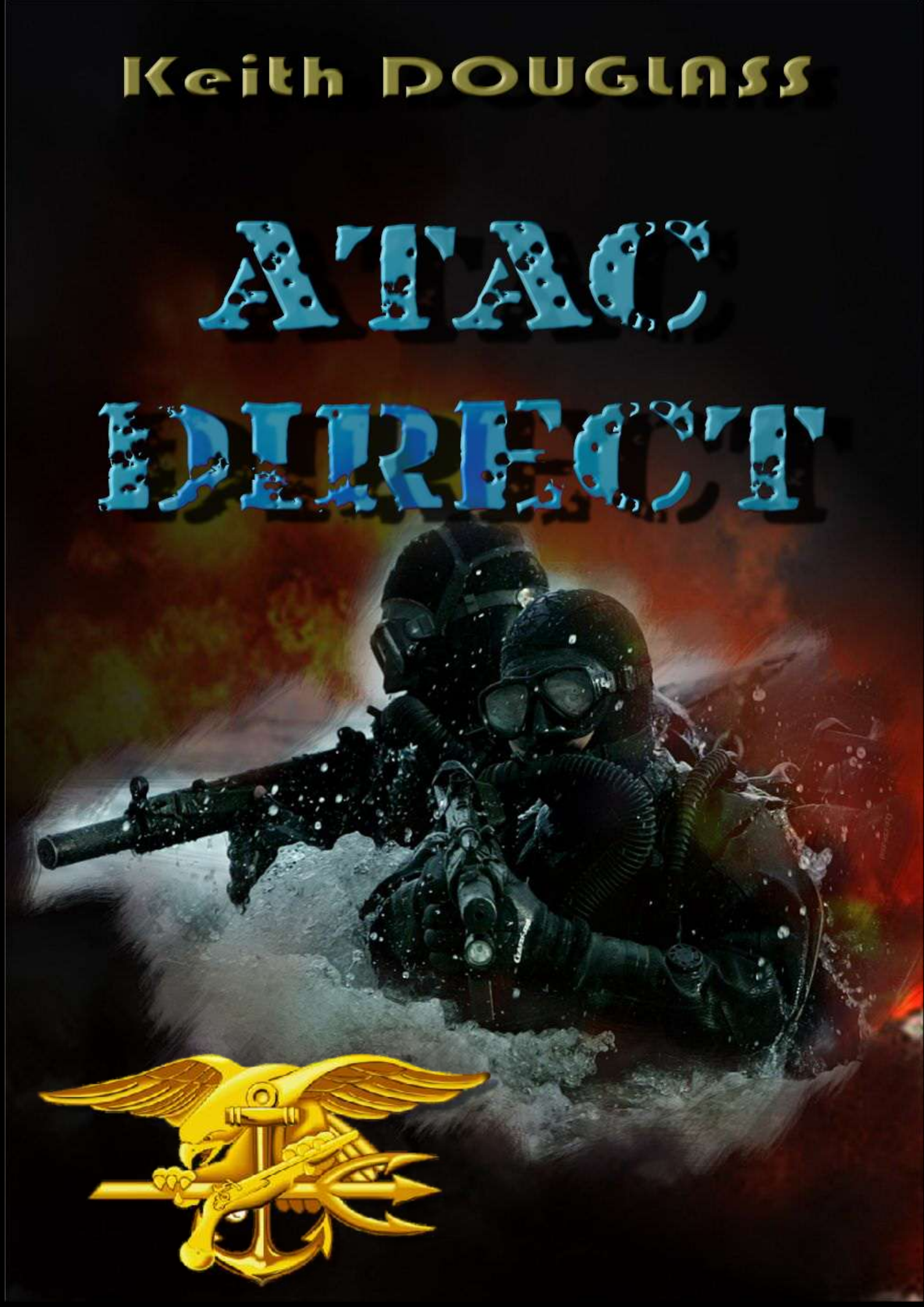

Keith DOUGLASS

Atac direct

Versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL XII

39

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1785
Munții din Centrul Libanului de Nord

— Nu văd nici un tanc, a spus Murdock.

— Deci sunt chiar mai proști decât credeam, a replicat Razor.

O companie de infanterie motorizată siriană se îndrepta pe drum. În fața lor, rula un pluton de trei BMP, în coloană. Apoi un spațiu gol și un al doilea pluton de trei BMP. Pe urmă comandantul companiei de BMP și cel de-al treilea pluton la coada coloanei. În total, zece BMP.

— Ăă... Magic? îl chemă Razor cu voce suavă.

— Îi văd, se auzi glasul lui Magic dintre pietre.

— Să vă spun ce vreau să facem, spuse Murdock.

Sirienii nu se grăbeau deloc să urce panta. Probabil se gândeau că se duc doar ca să „curețe" ce a mai rămas în urma rachetelor. *Altă greșeală,* gândi Murdock. El ar fi pus vehiculele să urce drumul când avioanele încă mai trăgeau, ca să sosească la poziție în timp ce inamicul era năucit de explozii și sângera pe urechi. Dar asta ar fi făcut-o el.

Își scoase MSG-90 din *drag bag*. Era o armă puternică, chiar comparată cu McMillan M-88 a lui Magic. Spre deosebire de majoritatea carabinelor lunetiștilor, care erau dotate cu închizător-percutor acționat manual după fiecare foc, MSG-90 era cu încărcare semiautomată, acționată pneumatic. Era mai puțin precisă, dar mai rapidă în ceea ce privește focul executat rapid asupra a mai multor ținte succesive. Avea calibrul NATO 7,62/51 mm. Prin comparație,

glontele de calibrul .50 avea o lungime de aproape 15 cm. Glontele NATO de 7,62 mm avea cam 7 cm lungime.

MSG-90 cântărea 6,3 kg neîncărcată și avea 117 cm lungime, cu bipod ajustabil, magazie de cartușe, și pat.

Murdock a pus lângă el cele opt încărcătoare pline cu câte douăzeci de cartușe fabricate la Lake City. Era o deschidere între stânci suficient de largă pentru a permite fixarea țevii carabinei. Murdock a desfăcut picioarele bipodului și le-a ajustat pentru înălțimea corectă. Din drag bag a scos o bucată de pânză de camuflaj pe care a așternut-o sub țeavă, pentru ca atunci când va trage gazele să nu împrăștie praful și mizeriile și, astfel, să-i dezvăluie poziția.

La distanțe mai mari de șase sute de metri era aproape imposibil pentru oricine să depisteze de unde a venit glonțul. A tras levierul de armare aflat pe partea stângă a armei, după care i-a dat drumul introducând un cartuș pe țeavă. Apoi și-a pus tampoane de plastic în urechi. N-avea nici un interes să surzească.

BMP din frunte se apropia de epava vehiculului capturat de SEAL și care continua să fumege. Trebuia să o ocolească încet și cu mare grijă; nu prea mai rămăsese prea mult loc pe drum.

Când BMP s-a aflat chiar lângă epavă, Murdock a auzit un *boom* făcut de McMillan-ul lui Magic.

Proiectanții de vehicule blindate erau nevoiți să facă compromisuri referitoare la locurile care trebuiau protejate. Orice vehicul blindat la fel pe toate părțile, deasupra și dedesubt ar fi ajuns să fie ori insuficient blindat, ori atât de greu încât ar fi fost imposibil de mișcat chiar și cu cel mai puternic motor care ar fi încăput în interior.

BMP era proiectat să reziste impactului cu proiectile de calibru .50 în partea din față și în laterale. Spatele era protejat doar împotriva armelor de calibru mic. Și, ca la orice vehicul blindat, partea superioară și cea inferioară aveau blindajul cel mai subțire.

În munții din Afganistan rușii au aflat repede cât de vulnerabile sunt BMP-urile la focul tras de deasupra. Dar aceste BMP-uri siriene nu erau dotate nici unul cu acele panouri de blindaj suplimentar pe care le adăugaseră rușii.

Magic a tras primul glonț prin partea superioară a compartimentului motorului. Era ușor de identificat datorită grilajelor ventilatorului și ale eșapamentului aflate în partea din față-dreapta a vehiculului.

BMP s-a oprit brusc și fum negru a început să iasă prin grilaje. Celelalte s-au oprit și au început să tragă cu tunurile și mitralierele în stâncile de lângă partea de sus a drumului.

Magic a manevrat delicat închizătorul, introducând un nou cartuș pe țeavă. A făcut un mic reglaj la lunetă, iar următorul glonț a lovit motorul ultimului BMP din coloană. Acesta a continuat să mai meargă câțiva metri înainte și s-a oprit, scoțând de asemenea fum.

Murdock privea uimit, în timp ce BMP-urile stăteau nemișcate pe drum. Nimeni nu a ieșit, nici chiar din vehiculele ce scoteau fum; Soldații nu erau tot atât de proști precum comandanții lor. Dar nici unul dintre celelalte BMP-uri nu a încercat să-și croiască drum fie în susul, fie în josul drumului.

Și pentru că nu le-a venit această idee, Magic a trimis următorul glonț prin trapa comandantului BMP-urilor. Celelalte vehicule continuau să tragă susținut, dar unde nu trebuia.

Al patrulea foc al lui Magic a lovit motorul celui de al doilea vehicul din coloană.

Al cincilea, în al treilea vehicul. A terminat un pluton. Fără a mai spune că a creat niște obstacole eficiente pentru oricine ar încerca să se mai deplaseze în susul drumului. Magic a făcut o pauză ca să reîncarce.

Al șaselea său foc, în motorul primului BMP al celui de al doilea pluton, a declanșat panica.

BMP avea capabilitatea de a produce propria sa perdea de fum prin injectarea combustibilului diesel în țeava de eșapament. Valuri mari de fum alb au țâșnit din BMP-uri învârtejindu-se deasupra drumului.

Murdock l-a auzit pe Razor spunând disprețuitor:

— Desigur, au rupt-o la fugă.

Vântul montan disipa fumul la fel de repede pe cât îl puteau genera BMP-urile.

Magic continua să manevreze închizătorul, să tragă, ochind țintele printre valurile de fum.

BMP-ul din coadă, pe care-l avariase Magic, bloca drumul celorlalte. Celelalte două din același pluton, îl împingeau ca să poată scăpa. Panica era contagioasă. În fine, a alunecat lateral pe pantă până s-a proptit în ceva și s-a oprit. Murdock aproape că era bucuros.

Acum având drumul liber, BMP-urile s-au năpustit pe drum, la vale, mai repede decât urcaseră. Magic n-a mai vrut să irosească nimic din atât de puțina muniție de calibrul .50.

Fumul s-a risipit și șapte BMP-uri se vedeau imobilizate pe drum. Trei reușiseră să scape.

Murdock își putea imagina ce se întâmplă în interiorul acestor vehicule imobilizate. Dar nu voia ca vreun soldat sirian să capete brusc tupeu și să decidă că atacul în susul drumului era de preferat statului pe loc așteptând să fie ucis.

— Hai s-o facem, spuse.

Magic a precizat distanța și devierea indusă de vânt, apoi a întrebat:

— Sunteți toți gata?

Murdock viza prin lunetă, cu firele colimatorului fixate pe partea din spate a primului BMP și a tras cu degetul mare siguranța armei MSG-90.

— Scoateți-i afară.

Magic a tras un singur glonț în compartimentul trupei al primului BMP. Murdock își imagina cum pătrunde prin panoul superior și explodează în interior.

Ușile din spate s-au deschis și soldații au năvălit afară. La această distanță, chiar și cu o magnificare de x10, intersecția liniilor reticulului era cât o fața unui om.

Murdock știa că atunci când tragi în unghi negativ, în josul pantei, este important să ochești jos. A pus degetul pe garda trăgaciului. A respirat adânc, apoi a expirat pe jumătate și a reținut restul.

Reculul carabinei în umăr l-a surprins. Era bine; mișcarea trăgaciului când declanșează focul trebuia să fie întotdeauna surprinzătoare. După ce luneta a revenit pe linia de ochire și-a văzut omul căzut la pământ.

Murdock a ochit o altă țintă, un sirian ce încerca să se ascundă în spatele BMP-ului, și a tras. Putea auzi și MSG-90-ul lui Razor bubuind nu prea departe.

Focul lor a doborât ceata de sirieni de pe drum. Magic a tras un alt glonț în compartimentul din spate al celui de al doilea BMP, apoi în al treilea.

Sirienii nu au mai așteptat ca gloanțele Rauffos să vină asupra lor. Cei care nu erau morți sau răniți au rupt-o la fugă în josul văii într-o gloată îngrămădită și urlătoare. Ar fi putut să se salveze ieșind de pe drum și adăpostindu-se sub pantă. Dar sirienii nu mai raționau, așa că-și urmau doar în mod mecanic liderul. Murdock și Razor a ajutat această stare de confuzie concentrându-și focul asupra oricui se părea că intenționează să riposteze cu foc sau să se alăture celorlalți. Răniții au căzut. Cei norocoși au fost abandonați de camarazii lor. Cei nenorocoși au fost călcați în picioare de ai lor care veneau alergând din urmă.

Un BMP continua să tragă sfidător cu tunul, dar nici măcar pe aproape de SEAL. Magic a tras un foc prin turelă și tunul a tăcut.

Murdock nu pricepea deloc de ce comandantul sirian din vale nu începea să tragă cu mortierele, lansând niște obuze fumigene pe drum ca să acopere retragerea trupelor sale.

Oricum, Murdock a continuat să tragă. Fiecare om pe care-l ucidea era unul mai puțin ce va trage în el mai târziu.

În curând, gloata se afla dincolo de distanța de foc. BMP-urile ardeau în liniște. Drumul ce ducea în josul muntelui era practic pavat cu siluete maro. Unele se mai mișcau încă, târându-se încet în josul pantei. SEAL i-au lăsat în pace, dar nu datorită unui cavalerism nelalocul său. Răniții erau oricum scoși din acțiune, iar a continua să tragi în ei ar fi fost doar o risipă de muniție. SEAL nu-și făceau iluzii referitoare la lupta cavalerească, ca și cum ar fi existat așa ceva. Erau luptători profesioniști, cu sânge rece și dacă aveau șansa să-și ucidă inamicul împușcându-l pe la spate, o făceau fără ezitare, pentru că așa erau mai puține șanse să fie ei împușcați.

40

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1820
Munții din Centrul Libanului de Nord

Marginea de jos a discului solar tocmai atingea orizontul vestic. Exact la ora prevăzută, nici o clipă mai devreme, nepăsător la îngrijorarea lui Murdock. A fost o zi deosebit de grea și încă nu se terminase.

— *Hey, Boss*, a spus Razor. Să-mi aduci aminte că trebuie să-l pup în fund pe *Master Chief* pentru că ne-a obligat să luăm cu noi puşcoacele cele lungi.

— Mai bine te-ai gândi la altă metodă de a-ți manifesta recunoștința, a răspuns Murdock. Altfel n-ai să mai pupi nimic, niciodată.

Își datorau supraviețuirea lui Mac. Nu se întâmpla chiar în fiecare zi ca trei SEAL să respingă o companie de nouăzeci de oameni și să-i reducă la zero eficiența în luptă.

Razor se întinse înapoi pe pietre.

— Dacă aș avea acum un *pack* de șase beri și un șezlong, chiar aș mai sta pe aici ca să văd cum își mai suflecă mânecile capetele astea seci.

Murdock recunoștea falsa bravadă atunci când o auzea.

— OK, n-ai decât să rămâi. Să ne trimiți doar o carte poștală.

— Păi, cum spuneam, *Boss*. N-am nici șezlong, nici șase beri.

— Hm, băieții ăștia n-au terminat, continuă Murdock. Sunt hotărâți, trebuie să recunosc.

— Ei, le-am tras-o cu strigături. Și chiar am repetat figura. Nu vor fi fericiți decât dacă ne fac capetele trofee. Chiar am să mă supăr dacă la noapte nu ne cărăm de aici.

— Dacă n-o să ne cărăm de aici la noapte, a spus Murdock cu răceală, sunt niște javre de la CIA care mai bine ar spera că n-am să mă mai întorc niciodată.

— La fel gândesc și eu, a mormăit aspru, aprobator, Razor. Dacă ăia repetă figura am să fac pe jos tot drumul până la țărm și am să înot până în Cipru cu Higgins în spate doar pentru plăcerea de a da ochii cu ei.

— Revenind la plecarea de aici…, a spus Murdock.

— Mda, știu. Nu-mi place ideea de a merge pe pietrele astea pe întuneric, dar de fiecare dată când am marcat împotriva lor, sirienii m-au făcut să mă bucur că am luat-o din loc imediat.

O zdrăngăneală metalică veni dinspre valea de dedesubt. Amurgul era adânc și era greu să vezi drumul. Murdock a scos din buzunar dispozitivul de vedere noaptea. Trei tancuri urcau pe drum. După formă, păreau a fi T-72. Prin NVG, Murdock putea vedea razele de lumină infraroșie ale farurilor speciale și luminile de cercetare ale tunului baleind drumul înaintea lor.

— Dom'le, spuse Razor. Pe întuneric, vor trece chiar peste răniții lor.

Murdock și-a reintrodus carabina MSG-90 în *drag bag*.

— Tot ce ar putea face gloanțele de .50 ale lui Magic ar fi să zgârie doar vopseaua de pe *cutiile* alea. Sus în șea.

Și-a pus *drag bag*-ul la spate și s-a deplasat cu grijă peste pietre către locul unde Doc stătea cu Higgins.

— Cum o mai duce? a șoptit Murdock în urechea lui Doc Ellsworth.

— Nu prea bine. Toate semnele vitale sunt în scădere.

— Putem să-l mișcăm? a întrebat Murdock, cu aceeași senzație de gol în stomac.

— Doar până la elicopter. Sau doar dacă viața celorlalți este în pericol absolut.

Murdock a înțeles ce voia Doac să spună. Dacă îl mai scuturau mult pe Higgins peste pietre, ar fi murit. Murdocck nu era pregătit să dea un asemenea ordin – nu încă. Doar dacă, așa cum spusese Doc, ar fi însemnat să salveze celorlalți. Spera că nu se va ajunge la așa ceva. Sacrificarea propriului camarad rănit era ceva la care nu se gândise niciodată că va fi nevoit să facă.

— Toți ceilalți tremură, spuse Doc. Deshidratarea agravează situația. Nu cred că putem să păstrăm poziția tactică de aici, de sus, și să mai și supraviețuim nopții. Nu vreau să calc pe nimeni pe bătături, *sir*, dar…

— Ai făcut exact ceea ce doream, Doc, l-a asigurat Murdock. Ți-ai făcut treaba.

Apoi, se întoarse la Razor.

— Schimbare de planuri. Rămânem aici.

— Higgins? a întrebat Razor.

— Nu se simte bine. Nu poate suporta altă mutare.

— Atunci rămânem aici, a hotărât Razor categoric.

— Îmi propusesem să ne mutăm și abia după aceea să luăm legătura radio, spuse Murdock. Acum am să iau direct legătura radio.

— Am să mă frec la *biluțe*… ca să avem noroc, anunță Razor.

— Te freci ca să te simți bine, a ripostat Murdock

Stația radio a lui Higgins o transporta acum chiar el. O scoase și începu să desfacă antena pentru satelit.

Chiar în acel moment au început să apară o serie de flash-uri rapide pe fundul văii.

— Ah-aa, făcu Razor.

Murdock a început din nou să numere în minte. Aproape un minut mai târziu a urmat o linie de explozii departe, aproape de creasta muntelui, lângă segmentul superior al drumului.

— Mortiere, a precizat Razor. De calibru mare, sună de parcă ar fi 120 mm.

— Prea târziu, a apreciat Murdock. Aș fi preferat să nu le folosească, dar ne descurcăm noi.

— Atât timp cât nu scurtează tragerea în josul pantei, adăugă Razor.

— Stai puțin!

Lui Murdock i se păru ca a auzit ceva.

Au rămas toți tăcuți și în pauza dintre explozii putu fi auzit sunetul slab făcut de rotoarele unor elicoptere.

— Aste nu sunt Gazelle, a spus Razor. Și el dracului de sigur că nu sunt de-ale noastre.

— Rotoare grele, a constatat Murdock. Hip ruseşti, par a fi patru. Douăzeci, treizeci de soldați în fiecare. Mortierele asigură foc de acoperire pentru aterizare sus, în partea de nord a drumului. Când soldații nu vor găsi nimic acolo, vor cerceta în josul pantei. Vă dați seama ce înseamnă asta.

— Mda, pariul nostru se anulează.

— Asta... și e timpul să o luăm dracului din loc.

— Aprob, hotărî Razor.

Murdock a desfășurat și aliniat antena, apoi a pornit radioul. Obuzele de mortiere explodau în ritm constant.

— Sper că n-au să tragă și rachete luminoase, a murmurat Razor.

Murdock nici nu voia să se gândească că elicopterele care să-i recupereze vor trebui să vină sub lumina rachetelor. A tastat mesajul renunțând la cod și a apăsat butonul SEND.

41

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1833
La bordul portavionului USS *George Washington*
Estul Mării Mediterane.

— *Sir*, un mesaj, anunță operatorul.

— Doamne! a gemut Miguel Fernandez.

Stătuse în acea încăpere optsprezece ore neîntrerupt. Cei de la CIA și aviatorii din Army intraseră doar ocazional pe parcursul zilei pentru a verifica traficul de mesaje. Veniseră în compartiment doar când s-a apropiat apusul.

Fernandez a rămas tot timpul pe loc, ca și cum dedicarea sa ar fi fost o garanție a succesului. Ceilalți SEAL îi aduseseră ceva de mâncare și băut. Unul dintre operatorii radio, deprins cu turele prelungite, i-a fost de ajutor informându-l că *Mountain Dew* conținea cea mai mare concentrație de cafeină dintre toate sucurile. Fernandez a băut nenumărate doze, ieșind doar rapid până la toaletă. Îți simțea stomacul la fel de verde ca această băutură, iar el însuși pulsa ca o terminație nervoasă. Unul dintre SEAL i-a sugerat să ia o pauză. După aceea, nimeni n-a mai îndrăznit să-i facă vreo sugestie. Tinerii marinari

operatori radio și specialiștii în informații tunși și echipați absolut regulamentar erau chiar și în mod obișnuit intimidați de SEAL. Dar acum Fernandez îi înspăimânta într-atât, încât tresăreau ca niște ponei de fiecare dată când el se mișca în scaun.

Cu toții s-au îngrămădit în jurul terminalului. Mesajul era:

E70 STOP CEREM EVAC IMEDIATĂ STOP CONTACTE TOATĂ ZIUA STOP CONTACTUL ACUM ÎNTRERUPT STOP UN WIA[1] STATUS URGENȚĂ STOP LZ[2] STÂNCOASĂ NECESITĂ SCĂRI STOP LZ SECURIZATĂ MOMENTAN STOP INAMICUL SE APROPIE STOP COORDONATE LZ 843591 SFÂRȘIT

Un dezavantaj al transmisiilor text față de cele vocale consta în faptul că era dificil să redea sentimentul de urgență. Fernandez se gândi că indiferent cine tastase mesajul – probabil *lieutenant* – reușise să o facă. Se repezi la harta de pe un perete și marcă coordonatele. Mă-sa-n... se aflau chiar în vârful lanțului muntos. Au parcurs o distanță a dracului de lungă. Și „contacte toată ziua”. Cunoscând obiceiul SEAL de a spune adevărul doar parțial – cel puțin în comunicatele oficiale – Fernandez își putea imagina cu ușurință cam cum a fost. Iar „urgența” era gradul cel mai înalt dintre cele trei categorii de evacuare. Unul dintre băieți era rănit grav.

Don Stroh a luat imediat legătura prin satelit cu cartierul general CIA pentru a raporta conținutul mesajului. După fiasco de dimineață, a pierdut mai mult de o oră explicând superiorilor faptul că un elicopter Blackhawk al Army, cu rezervoarele suplimentare și conducta pentru realimentare în zbor îndepărtate, nu putea fi deosebit noaptea de un elicopter Seahawk al Navy. După ce a irosit o bună parte a dimineții, în sfârșit i-a convins. Doar încă unul din tristele exemple de oameni aflați în funcții de decizie pe probleme militare deși habar nu au de arme, tactici și strategii. Doar așa au ei impresia.

Chiar și așa, *George Washington* a petrecut întreaga zi navigând înainte și înapoi în estul Mediteranei. Acum se îndreptau spre coasta libaneză și vor fi la distanța de lansare în cincisprezece minute.

— Da, *sir*, spuse Stroh în microfon. Da, *Sir*, ar putea fi contact cu inamicul la evacuare. Faptul că sirienii sunt în alertă și după cât se pare i-au urmărit pe SEAL toată ziua probabil că va complica extragerea. Nu, *sir*, nu vreau să fiu glumeț, doar prezint faptele. Da, *sir*. Deci avem aprobarea să lansăm, *sir*? Mulțumesc, *sir*. Da, *sir*, vă țin la curent.

Lăsă jos microfonul.

— Lansăm imediat ce nava este gata.

Maiorul din Army, comandantul unității din Regimentul 160 a lovit masa cu palma.

— În sfârșit! Oameni buni, voi vreți să-mi dați o colită, sau așa ceva.

Ridică telefonul către *ready room*.

[1] WIA - Wounded in action – rănit în misiune.
[2] LZ – landing zone – zona de aterizare.

— Vom fi în limita de lansare peste cincisprezece minute și vreau să decolez imediat ce este posibil. Coordonatele LZ sunt 843591. Luați scări scurte și câte o targă în fiecare *pasăre*. Unul de-al nostru e WIA, urgență. Nu, n-am să trimit nici un mesaj către SEAL pentru a clarifica situația inamicului. De ce să-i facem pe amărâți să ne mintă?

Maiorul trânti telefonul jos și ieși din compartiment cu pași apăsați, mârâind:

— În sfârșit!

Miguel Fernandez a ridicat telefonul, sună din nou în *ready room* și l-a cerut pe *Radioman First Class* Ron Holt.

— Ron? Da. Vreau să-l iau cu mine pe Red în primul elicopter, iar tu cu Scotty în numărul doi. Așa e. Toți se înarmează cu SAW. Și kituri medicale. O urgență, nu știu cine. Red să-mi ia echipamentul și arma și ne întâlnim jos, în hangar ASAP[3]. Nu, dă-i în mă-sa; urcăm pe elevator cu ei. Nu vreau ca cineva să facă pe nebunu'și să ne lase aici. OK, ne întâlnim acolo.

Fernandez a năvălit afară din compartiment. Când ușa s-a trântit în urma sa toți marinarii, chiar și unii ofițeri, au lăsat să le scape un oftat de ușurare.

Don Stroh aproape că a izbucnit în râs. A scris un mesaj și i-a dat foaia operatorului.

— Trimite-l imediat.

Echipajul din hangar au împins Blackhawk-ul către elevatorul din pupa-tribord. Apoi l-au adus alături și pe al doilea. Sirena a sunat, trapa s-a deschis, iar elevatorul s-a ridicat pe *flight deck*. Odată ajunși sus, două tractorașe le-au remorcat trăgându-le pe punte.

Piloții s-au urcat la bord și au început procedurile de *checklist*. Au încărcat coordonatele rutei și ale LZ în sistemul de navigare. Se auzi un zgomot de agregat electric când rotorul principal s-a desfășurat și a fost blocat în poziție de zbor.

Doi membri din echipaj au verificat liniile hidraulice și sistemele din cabină. Utilizau NVG-uri ANVIS-6 atașate la căști și filtre infraroșii la lanterne. Când se vor afla în zbor, ei vor ocupa poziții în spatele a două mitraliere tip Gatling, calibrul 7,62 mm montate la babord și tribord, imediat în spatele cockpit-ului.

Cei doi SEAL din fiecare elicopter erau echipați la fel ca echipajul, în costume de zbor verzi, nemarcate. Dar în loc de căști purtau *headset*-uri. Centurile mitraliorilor erau prinse în jurul taliei, cu chingi de siguranță atașate la inele prinse în podea. Centurile îi vor ține înăuntru indiferent de cât de violente ar fi manevrele de zbor executate de piloți. SEAL erau toți înarmați cu M-249 *Squad Automatic Weapon (SAW)*, numele american al unei mitraliere ușoare de producție belgiană.

[3] ASAP - As soon as possible – cât se poate de repede.

Folosea muniție de 5,56 mm la fel ca M-16, cântărea 7 kg și trăgea 700-1000 gloanțe/minut. O cutie de plastic ce conținea o bandă cu două sute de cartușe era prinsă sub armă. SEAL purtau NVG și laser de ochire atașat la SAW. Aveau veste antiglonț și veste de asalt în care mai aveau ca rezerve încă două benzi cu 200 cartușe, grenade și trusele medicale atașate la spate.

Turbinele elicopterelor au icnit, apoi au început să șuiere pe măsură ce le creștea puterea. Rotoarele au fost cuplate și au început să se rotească din ce în ce mai repede. Semnale luminoase s-au transmis de pe puntea de zbor și între cele două elicoptere.

Pe punte, în fața elicopterului lider cele două baghete luminoase au fost puse vertical. Blackhawk s-a ridicat și s-a menținut în aer, la punct fix, un moment. Bagheta luminoasă a indicat direcția, iar helo a glisat spre stânga deasupra apei. Al doilea l-a urmat imediat.

Miguel Fernandez, ascultând comunicațiile seci, profesionale, din intercom, se simți ușurat. Măcar făceau ceva.

42

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1843
Munții din Centrul Libanului de Nord

Micul ecran s-a a pâlpâit. Murdock aproape că nu voia să citească mesajul. A făcut-o, desigur, dar pregătit sufletește pentru încă un șut în fund. Pentru orice eventualitate. Mesajul era:

LANSARE HELO ÎN 15 MIN STOP FREQ LA ORDIN STOP VOM CONFIRMA LANSAREA STOP REZISTAȚI SFÂRȘIT

— Asta e ceva plăcut, a șoptit Razor în urechea lui Murdock.

— Deocamdată se pare că avem o singură problemă, a replicat Murdock. Știm că sirienii vin spre noi în jos dinspre creasta de nord. Din câte mai știm, s-ar putea să vină și în susul pantei, dinspre sud, dar nu-i putem auzi din cauza focului mortierelor.

— Doc trebuie să rămână cu Higgins, a spus Razor. *Mister* DeWitt poate să rămână și el cu ei. Hai să-i trimitem pe Jaybird și Magic câteva sute de metri spre sud. Noi doi mergem spre nord. Încetinim orice sirian care apare. Apoi, cu toții, ne readunăm aici când vin elicopterele.

— Pare un plan bun, aprobă Murdock.

Razor i-a adunat pe toți în jurul lui Higgins. Doc Ellsworth și Ed DeWitt au păstrat câte două încărcătoare de AKM de fiecare și au dat celorlalți restul muniției și grenadele. Murdock a ordonat tuturor să deschidă radiourile MX-300. Acum nu mai era preocupat că-i putea alerta pe sirieni. Toți au făcut *tsk-tsk* în

rețea pentru a se asigura că toate aparatele erau deschise și funcționau bine. Murdock a ridicat și antena radioului PRC-117 pe ultrascurte și l-a setat pe *voce* pentru a putea vorbi cu elicopterele. PRC-117 de rezervă cu antena de satelit a fost lăsat cu Doc, împreună cu carabinele cu lunetă.

Pe când își treceau în revistă șansele, ecranul a clipit și portavionul a confirmat lansarea elicopterelor. Murdock a confirmat recepția și i-a informat că au trecut pe ultrascurte și *voce*.

— Întrebări? i-a întrebat Murdock pe SEAL.

Nu era nici una.

— OK, spuse. Ne reîntâlnim cu toții înapoi, aici.

43

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1903
Munții din Centrul Libanului de Nord

Murdock și Razor s-au strecurat încet printre stânci. Focul de mortier încă mai lovea sus, lângă drum, dar la o frecvență mult mai scăzută.

Vântul continua să șfichiuie; era foarte frig. Murdock bănuia că temperatura era sub zece grade și continua să scadă, iar vântul rece făcea ca frigul să fie și mai greu de suportat. Ritmul lor de deplasare nu era suficient ca să le mențină căldura corporală. Murdock se gândi la vremea când stătea în apele oceanului, la Coronado, în timpul *Hell Week*, cu valurile scăldându-l în timp ce instructorii le spuneau că nu vor ieși din apă până când nu va abandona careva. El nu a abandonat. Își spunea sie însuși că atunci i-a fost mult mai frig decât acum.

El și cu Razor au ajuns la domul de piatră care le făcuse atâtea probleme la traversare. Apoi, focul de mortier a încetat brusc și tot ce mai puteau auzi era doar vântul.

Murdock l-a privit pe Razor prin NVG. Acesta a dat aprobator din cap. Mortierele au încetat focul pentru că cei din commando-ul sirian ajunseseră la drum. Domul nu era un obstacol prea dificil. SEAL au înlocuit detonatoarele a două grenade rusești M-75 cu fragmentare și le-au înlocuit cu altele instantanee, potrivite pentru niște capcane explozive. Așa cum nici un instalator ce-și merita numele nu ar fi umblat fără bandă izolatoare la el, tot așa nici unui SEAL nu-i lipsea echivalentul militar al acesteia: banda adezivă de culoare kaki, cunoscută sub numele de *bandă-de-o-sută-de-mile-pe-oră*.

Susținut de Murdock, Razor s-a strecurat la marginea domului. Când a ajuns la limita distanței la care îl mai putea sprijini Murdock, și-a fixat bine picioarele, s-a aplecat și a lipit bine cu bandă o grenadă pe o porțiune netedă, uscată a suprafeței de piatră.

Murdock l-a tras înapoi, iar Razor a lipit a doua grenadă ceva mai aproape de margine. Pe când se îndepărtau de dom, Razor desfăşura cu grijă un fir de gută pescărească rezistentă ce era ataşată la detonatoarele grenadelor. Murdock a luat una din linii, Razor pe cealaltă.

S-au adăpostit printre stânci, în aşteptare.

44

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1908
Elicopterul MH 60K Blackhawk
Survol Liban

În timp ce zburau la înălţimea copacilor, echipajul de pe Blackhawk şi SEAL au auzit un altfel de „ciripit” în căşti.

— Radare, a anunţat, oarecum redundant, copilotul de pe Blackawk, consultându-şi display-ul. Avem *Flat Face*, *Dog Ear*, *Gun Dish* şi *Spoon Rest*.

A folosit numele de cod NATO pentru o gamă întreagă de sisteme radar ruseşti. *Flat Face* era radarul aferent unui sistem de rachete sol-aer sau artilerie antiaeriană. *Dog Ear* era un radar pentru detecţia timpurie asociat sistemului de rachete cu rază scurtă de acţiune SA-13. *Gun Dish* era radarul de pe un sistem de tun antiaerian autopropulsat ZSU-23-4. *Spoon Rest* era un radar de supraveghere, cel mai periculos, deoarece putea depista ţintele de la joasă altitudine.

— Vine ceva de la o înălţime mai mare? întrebă pilotul.

— Două *Gun Dish*.

— *Shit*! a fost tot ce a răspuns pilotul.

Pentru că ei zburau la nivelul vârfurilor copacilor, radarul trebuia să se afle mai sus şi să radieze în jos pentru a-i putea depista. Dar echipajul era oarecum încurajat de faptul că majoritatea radarurilor ruseşti nu erau bune la separarea semnalului ţintelor pe fundalul semnalelor reflectate de sol.

Dar când al doilea Blackhawk, zburând în trena primului, a trecut peste un pâlc de copaci, un şir de gloanţe trasoare verzi s-a ridicat plutind chiar în faţa sa.

Pilotul a virat departe de linia de foc. Nu era ceva uşor de făcut la o altitudine atât de mică. Un viraj prea strâns şi s-ar fi prăbuşit în copaci. Când au revenit în zbor drept, pilotul a înţeles ce s-a întâmplat. Cineva de la sol a tras în elicopterul lider, sau cel puţin în direcţia zgomotului făcut de acesta. Dar zbura

atât de jos și repede încât era deja trecut până ce respectivul a deschis focul. Din păcate, al doilea Blackhawk a sosit chiar la timp pentru a încasa tirul. Pilotul a rezolvat problema revenind în formație cu elicopterul lider.

ZSU-23-4 era un mic vehicul șenilat prevăzut cu turelă rotativă dotată cu patru tunuri jumelate de calibrul 23 mm, cu tragere rapidă și răcite cu apă. Când radarul său se fixa pe o țintă, sistemul său electronic IFF[4] făcea o interogare. Dacă ținta era inamică, tunarul rotea turela pe direcția indicată de radar, computerul afișa o soluție de tragere, iar tunurile deschideau focul.

Radarele *Gun Dish* de pe variantele inițiale de ZSU-23-4 aveau probleme legate de separarea semnalului țintei de semnalele zgomot de fond reflectate de sol pentru altitudini de sub 200 m. Dar la modelele ulterioare, ZSU-23-4M, rușii au operat modificări ale radarului ce reduceau aceast inconvenient.

Când sirienii și-au pus în alertă forțele din Liban, câteva ZSU-23-4 s-au poziționat sus, la baza pantelor de vest ale lanțului muntos central. Așa s-a întâmplat ca unul dintre vehicule să fie suficient de sus pentru a se afla chiar în calea și la nivelul de zbor al celor două elicoptere ce veneau dinspre coastă, peste câmpia vestică. Antena discoidală de deasupra turelei a încetat să se rotească, rămânând orientată către vest, cu o ușoară vibrație.

Un ton continuu s-a auzit în căștile echipajului de pe Blackhawk lider.

— Fixare *Gun Dish*, a anunțat copilotul.

Pilotul executat instantaneu un un viraj ușor, dublu în S, iar degetul a apăsat un buton de pe manșă. Cartușe cu pleavă au fost trase din tuburile din fuselaj. Cartușele au explodat umplând aerul din jurul elicopterului cu un nor de mici fâșii metalice.

Virajul în S a făcut ca Blackhawk să dispară între norii-momeală care apăreau pe ecranul radarului *Gun Dish* ca ținte distincte și clare. Fixarea radar a fost compromisă. *Gun Dish* a încercat să se decidă între norii de momeală ce se disipau încet, dar nu a reușit. Între timp, înălțimea terenului s-a schimbat și cele două Blackhawk se aflau în siguranță mascate de zgomotul de fond al ecourilor radar reflectate de sol.

După ce sunetul continuu din căști s-a oprit, Miguel Fernandez și Red Nicholson au schimbat o privire de-a latul cabinei, zâmbind oarecum.

45

Sâmbătă, 11 noiembrie
Ora 1925
Munții din Centrul Libanului de Nord

[4] IFF - Identification Friend or Foe – identificare prieten / inamic.

Lui Murdock i se păru că aude mișcare de cealaltă parte a domului stâncos. Da, se auzi din nou. A fost suficient ca un om să alunece pe o piatră instabilă, sau o piesă de echipament să se miște liberă.

Și-i putea imagina pe sirieni studiind domul. Îi va opri, sau vor avea tăria ca să-l încerce pe întuneric?

Vocea lui Razor s-a auzit pe rețeaua radio.

— Aici Doi, contact iminent.

Apoi vocea lui Jaybird.

— Ai nevoie de ajutor?

— Negativ[5], a ordonat Razor. Rămâi pe loc. Și toți ceilalți, nu folosiți radioul decât în caz de urgență. Vom vorbi noi destul aici.

Au urmat un șir de *click*-uri pentru confirmare din partea celorlalți SEAL. Aparatele MX-300 erau setate la putere mică, deci cu puțin noroc, transmisiile nu vor trece peste creasta munților. Nu că sirienii ar fi putut asculta niște mesaje criptate. Murdock se îngrijora că ei ar fi putut depista locația transmisiilor. Dar ar fi luat o groază de timp – pentru orice armată – să proceseze acest gen de informație prin diversele nivele de comandă.

Murdock auzi lovituri de metal în piatră. Zgomotul părea să vină de pe laterala domului. Deci sirienii făceau o încercare. Și făceau o treabă bună și silențioasă. Nu era ușor să traversezi stânca pe întuneric. Dacă erau ceva mai puțin pricepuți, el ar putea să-și dea seama de mărimea aproximativă a forței aflată de cealaltă parte.

Apoi sunetul de ciocan s-a auzit deasupra domului. Un clinchet metalic care a răsunat departe în aerul nopții.

Vocea șoptită a lui Razor s-a auzit din nou prin radio.

— Dacă ăsta nu e un piton, atunci eu nu sunt un E-7[6].

— *Roger*, a replicat Murdock.

Sunetul era inconfundabil. Pitonul era o piesă de echipament alpinistic, o pană metalică precum un țăruș prevăzut cu un inel la capătul mai lat. Era de diverse grosimi și mărimi și era proiectat pentru a fi fixat cu ciocanul în crăpăturile stâncii cu scopul de a asigura o coardă. Clinchetul metalic pe care l-a auzit era sunetul făcut de un piton ce era ciocănit zdravăn într-o crăpătură de stâncă.

Tot ce trebuiau să facă sirienii era să fixeze o linie de pitoane de-a latul domului prin care să fixeze o coardă. Apoi s-ar fi ținut de aceasta pășind pe cornișă.

---

[5] Negativ - Termenul „Negativ” se folosește oficial în comunicațiile radiofonice pentru evitarea eventualelor confuzii produse de diversele moduri de a pronunța NU în engleză (*no, ney, neh, nah, nae*). La fel și pentru „Afirmativ” (*yes, ya, yo, yeap, yeah*).

[6] E-7 – clasă de grade militare în SUA (cod NATO OR-7); în US Navy este *chief petty officer*; echivalent *plutonier*.

Murdock nu era deloc bucuros de ceea ce tocmai se petrecea: militari specializați în operațiuni montane ce se deplasau noaptea peste stâncă. Aceştia nu vor fi uşor de descurajat.

Ciocănitul şi clinchetele continuau pe măsură ce se realiza traversarea de-a latul domului. Murdock îşi păstra NVG-ul focusat pe margine. Prima capcană explozivă era a lui Razor. Era treaba lui.

Razor Roselli avea guta de pescuit legată de mâna stângă. Chiar dacă îşi fixase capcana sub linia de observare a oricărui căţărător, nu voia să lase vreun sirian să ajungă prea aproape de ea. Tot ce ar fi avut de făcut acesta ca să o dezamorseze ar fi fost să taie guta.

Era timpul. Trase încet de gută până ce o întinse complet, apoi smuci cu putere.

Explozia grenadei a produs o strălucire puternică în NVG care i-a provocat o durere în ochi. S-a auzit un ţipăt şi zgomote de alunecare şi rostogolire de pietre. Apoi ţipetele s-au auzit venind de pe panta de sub dom… tot mai de jos…

Grenada îl azvârlise pe soldat de pe stâncă, dar sirianul era legat cu coarda trecută prin pitoanele deja fixate. Cel care era legat la celălalt capăt al corzii i-a oprit căderea, aşa încât acum atârna de aceasta. Doar atârna acolo şi sângera ţipând. Şi a continuat să strige până ce careva îl va trage înapoi sus şi-i va administra o doză de morfină. Sau până va muri. *Mai bine el decât eu*, se gândi Razor.

Strigătele au continuat cinci minute, după ceasul lui Murdock. Au încetat înainte ca noi zgomote de escaladă să fie auzite dinspre dom, după ce ceilalţi soldaţi au tras trupul sus şi l-au trimis în spate.

Alt piton a fost fixat cu ciocanul. Înaintau din nou. Dar Murdock presupunea că deveniseră al dracului de prudenţi. Degeaba. Putea să-şi vadă grenada chiar la marginea domului, dar nici unul dintre soldaţi n-ar fi observat-o decât după ce ar fi terminat traversarea.

Încă un piton a fost fixat. Sirienii se apropiau. Murdock a văzut mâna unui om apărând peste margine şi pipăind în jur. Dar nu căuta suficient de jos. Murdock a întins uşor guta sa.

Corpul sirianului a apărut de după margine. Murdock a smucit de gută şi în acelaşi timp s-a adăpostit în spatele stâncii.

Grenada a explodat, iar lui Murdock i s-a părut că unele schije i-au trecut pe deasupra. De data asta nu a mai fost nici un strigăt. Murdock a ridicat capul. Sirianul nu se afla acolo. Stâncile aveau urme întunecate lăsate de explozie. Cel puţin aşa credea el, că sunt lăsate de explozie.

Careva a răcnit de pe partea cealaltă a domului. *Ah*, se gândi Murdock, *disciplina începea să cedeze*. Poate că următorul tip desemnat să traverseze era puţin cam ezitant.

Până acum, sirienii nu aveau motiv să creadă că acele capcane explozive erau altceva decât nişte mine plasate ca să-i întârzie. Probabil nici nu se gândeau că se afla cineva de cealaltă parte a domului. Asta-i convenea lui Murdock.

AKM-urile celor din SEAL erau dotate cu laser de ochire de producție franceză SOPELEM PS-2. La fel cu cele americane PAQ-4, dar care nu puteau fi atribuite armatei americane, în caz de capturare. Micul tub cântărea doar 250 g și era atașat sub țeava AKM-ului.

Murdock a auzit reîncepând sunetele de escaladă, iar prin NVG a văzut punctul lăsat de laserul de ochire al lui Razor pâlpâind la marginea domului.

— OK, tu tragi primul foc, a șoptit Murdock în microfon.

Razor a răspuns cu un *click*.

În strălucirea verde a NVG-ului, Murdock putea vedea capul unui sirian apărând de după dom.

Razor a așteptat… Sirianul s-a expus și mai mult… Razor a fixat punctul laser pe pieptul sirianului și a apăsat pe trăgaci.

Probabil că sirianul își dezlegase coarda. Razor putea auzi cum cade cadavrul acestuia în josul pantei. *Eh, acum au aflat că suntem aici,* se gândi.

Sirienilor nu le-a trebuit mult ca să reacționeze. Murdock a auzit o serie de zgomote metalice de cealaltă parte a domului. S-a forțat să nu se adăpostească. Trebuia să urmărească pentru a se asigura că sirienii nu vin prin laterala domului. Dar s-a ghemuit ceva mai jos printre pietre.

Cinci sau șase grenade au explodat asurzitor în spatele SEAL. BG-15, a apreciat Murdock. Un lansator de grenade de 40 mm montat sub țava de AKM, la fel ca US M203 atașat sub M-16. Doar că lansatorul rusesc se încărca prin gura țevii, era mai ușor și mult mai compact și fiabil.

Sirienii au dezlănțuit un tir constant de grenade, dar trăgeau orbește, iar distanța era prea mare; aproape o sută de metri dincolo de SEAL. Chiar și așa, Murdock era îngrijorat. Acum nu mai puteau pleca chiar dacă ar fi vrut. Să se retragă ar însemna să treacă prin barajul de grenade.

Ca de obicei, Razor îi ghicea gândurile.

— Cred că, deocamdată, suntem blocați aici, spuse prin radio.

Un sirian și întins AKM-ul peste marginea domului și a tras o rafală aiurea. Murdock și cu Razor au tratat faptul în tăcere, cu indiferența meritată.

Țeava s-a ivit din nou și s-a dezlănțuit o nouă rafală. Apoi sirianul a scos capul de după colț. Punctul roșu de ochire al lui Razor s-a fixat instantaneu pe el. A răsunat un singur foc, iar sirianul s-a prăbușit cu un glonț în cap.

În timp ce Razor îi ținea în loc pe sirieni, Murdock scana restul domului pentru a preveni orice surpriză neplăcută.

I se păru că vede o foarte discretă mișcare chiar în vârful domului. A continuat să supravegheze așteptând. Gura unei țevi de carabină se făcu văzută. Murdock era impresionat. Trebuie făcută o ascensiune dată dracului ca să ajungi acolo. Țeava nu părea a fi una de pistol-mitralieră. Probabil o

carabină cu lunet-vizor de noapte. Lunetiștii sirieni aveau o reputație bină. Foloseau excelenta Steyr austriacă în locul mai rudimentarei Dragunov ruseşti.

— Lunetist în vărful domului, spuse Murdock în microfon. Al meu e.

— *Roger*, confirmă Razor.

Murdock a analizat rapid varianta aruncării unei grenade. Nu, datorită felului în care era reliefat domul, sirianul trebuia să se întindă mult înainte ca să poată trage. Murdock a activat laserul de ochire şi a plasat punctul roşu pe țeava carabinei de deasupra.

Ochirea cu laserul nu era un panaceu. Dacă nu urmai toate regulile de executare a focului, puteai rata la fel de uşor ca şi cu clasicul dispozitiv mecanic de ochire. Murdock a fixat ferm patul AKM-ului în umăr. Când a apărut luneta carabinei sirianului, şi-a ținut respirația. Când a putut vedea creştetul acestuia, a început să apese uşor pe trăgaci.

A tras, iar carabina a zdrăngănit căzând peste marginea domului. Murdock a continuat să fie atent, dar acolo sus n-a mai fost nici o mişcare.

Lansatorii de BG-15 au început să priceapă. Şi-au redus distanța de tragere după fiecare baraj, iar în curând grenadele au început să cadă mai aproape de SEAL.

— Trebuie să rupem contactul, a transmis Murdock prin radio. Câte o grenadă de fiecare, peste dom, la comanda mea, apoi salt înapoi. Tu primul.

— Am înțeles, confirmă Razor.

Murdock a scos din buzunar o M-75 cu fragmentare. A tras inelul ținând în continuare mânerul presat în podul palmei.

— Gata? a întrebat.

— Stai puțin, a spus Razor. Vreau să arunc mai întâi PDM-ul meu.

Murdock văzu cum Razor aruncă înaintea lor ultimul PDM. Se afla în calea sirienilor după ce aceştia ocoleau domul.

— Gata, anunță Razor.

— Acum!

Murdock a eliberat mânerul, a aşteptat două secunde, apoi a lobat grenada peste dom. Ridică rapid AKM-ul fixând punctul roşu al laserului înapoi pe marginea stâncii.

Grenadele au explodat. Lansatoarele BG-15 au tăcut, dar Murdock ştia că nu pentru mult timp. Razor se îndepărta alergând şi a continuat fuga peste zona unde căzuse barajul de grenade. Murdock a tras câteva gloanțe spre marginea domului pentru a-i forța pe sirieni să dea înapoi.

BG-15 au început să tragă din nou, iar grenadele se apropiau de Murdock. Scoase o altă M-75.

— Gata? a întrebat.

— Gata.

— Acum!

Şi a aruncat grenada peste dom.

Când grenadele au explodat, a întors coada şi a rupt-o la fugă. Dar BG-15 au început să tragă prea devreme. Într-o fracțiune de secundă, Murdock s-a

hotărât să nu se adăpostească. Dacă grenadele reușeau să-l țină pe loc, s-ar putea să nu mai reușească să fugă de acolo.

Murdock sărea din piatră-n piatră. Grenadele explodau în jurul său. Zgomotos, foarte zgomotos. O grenadă a venit chiar în spatele său și l-a doborât la pământ.

CARRY ON !

EXPEDIȚIA SINDBAD

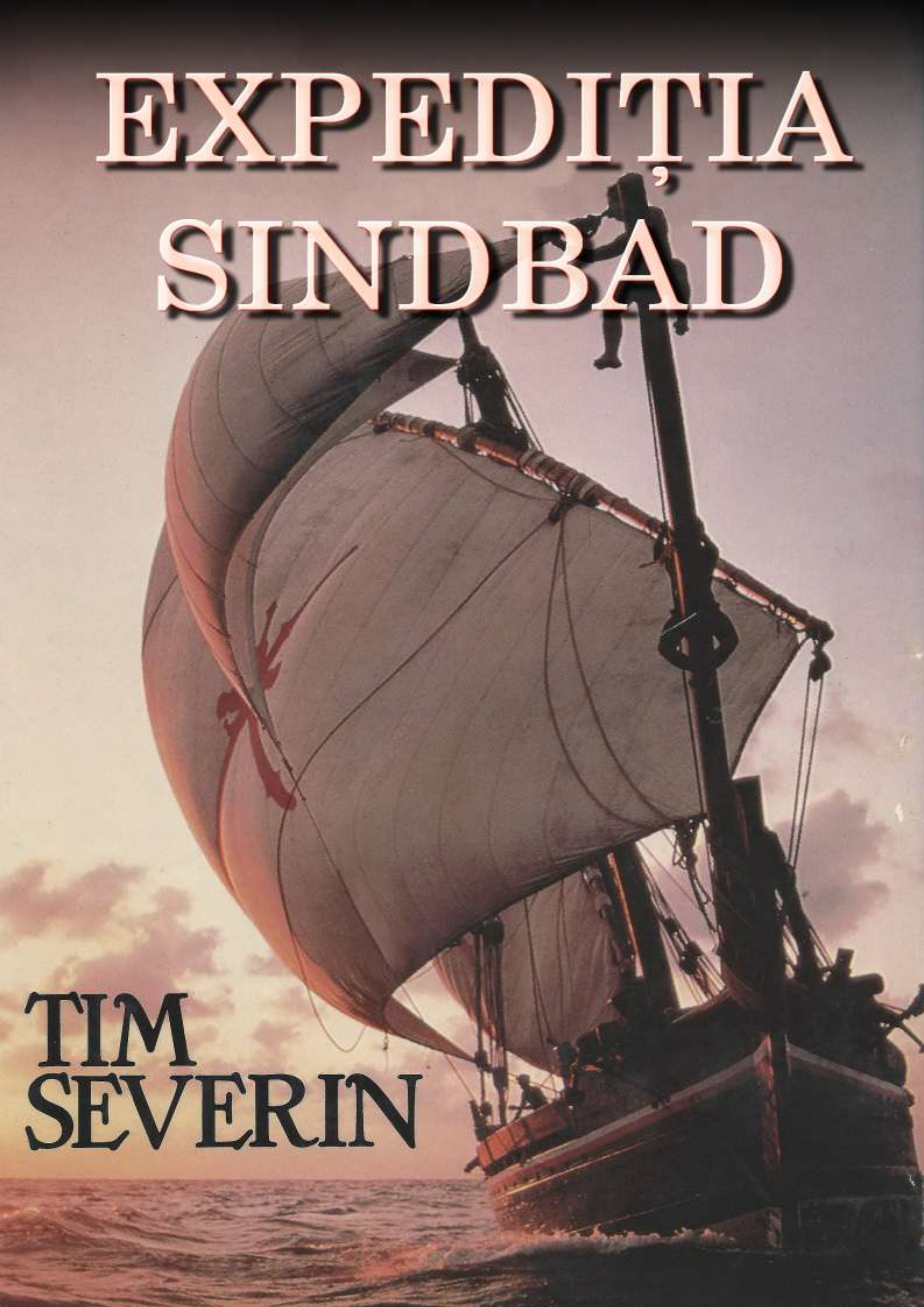

TIM SEVERIN

EXPEDIȚII ȘI EXPLORATORI

TIM SEVERIN

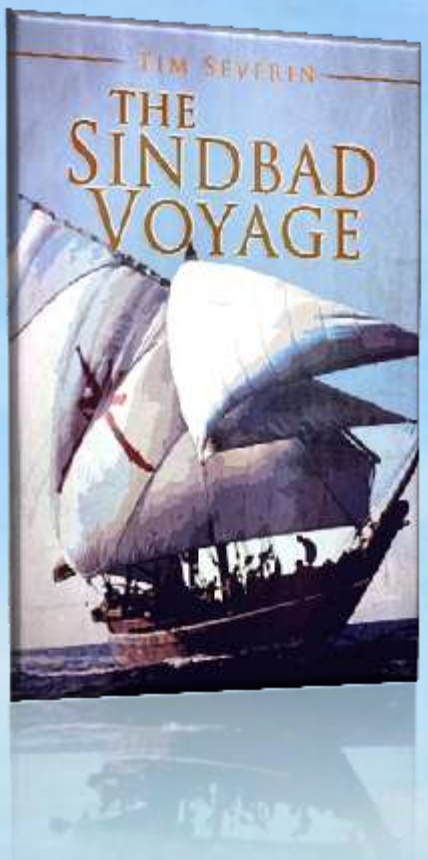

EXPEDIȚIA SINDBAD

Traducere de ADINA ARSENESCU
EDITURA MERIDIANE BUCUREŞTI, 1987,
Tim Severin, The Sindbad Voyage
CCJ Hutchinson & Co Ltd., 1982

VII. CRĂCIUNUL LA CALICUT

— Nu ați avut permisiunea mea să debarcați, urlă încasatorul adjunct de la vamă, cuprins de furie. Ochii îi ieşeau din cap de enervare, căci autoritatea lui fusese călcată în picioare. Nu aveați niciun drept să acostați fără autorizația mea. Ce vreți să arătați prin asta? Ar fi trebuit să aşteptați până când trimiteam echipa să controleze starea navei. Aşa cere regulamentul. Pot să vă interzic să debarcați.

Se aşează mai bine pe scaun, aruncând priviri furioase în stânga şi în dreapta. Efectul a fost total stricat din pricina unui corb negru care s-a aşezat pe marginea ferestrei deschise din spatele lui, lăsând să se audă un croncănit aspru ce părea batjocoritor. Furios, făcu un gest unui subaltern să alunge pasărea. Acesta, un sergent la pensie, cu o comportare servilă caracteristică unui mic funcționar după mulți ani de serviciu, a schițat câteva gesturi, lăsând să se audă un *huuşş!* iar pasărea şi-a luat zborul. Încasatorul adjunct, foarte nervos, era pe punctul de a fi cuprins de o criză de apoplexie. Sergentul la pensie tocmai îi spusese că după ce fusesem răsturnat pe plaja murdară, m-am dus la hotel să mă spăl şi să mă schimb, mai înainte de a mă prezenta la biroul vămii din Calicut.

Am aruncat o privire în jurul biroului. Imaginea era jalnică, totul uzat şi neîngrijit. Clădirea trebuie să fi fost cândva frumoasă, aerisită şi elegantă, cu deschizături sub streaşină pentru a lăsa aerul să pătrundă în interior. Ferestrele înalte îți ofereau o privelişte magnifică a mării. Acoperişul fusese făcut din țigle roşii, strălucitoare, dar acum totul era părăginit şi neglijat. Casa nu mai fusese probabil zugrăvită de vreo douăzeci de ani şi pete verzui de mucegai acoperiseră straturile de var. Biroul încasatorului adjunct era la etaj, iar atunci când am vrut să pun mâna pe balustradă pentru a merge sus, aceasta s-a clătinat puternic, căci era mâncată de carii. Ca să ajungi la biroul încasatorului trebuia să înconjori porțiuni din duşumea care se cufundau, clădirea năruindu-se în acele locuri. Uitându-mă pe fereastră, am văzut urmele debarcaderului vămii; şi acesta se năruise, iar pilaştrii de fier rupți ar fi străpuns orice vas care în mod prostesc ar fi intrat acolo. Nu se vedea nicio ambarcație a vămii sau a poliției. De fapt era clar că nici nu existase un asemenea vas vreodată. Orice navă care ar fi aşteptat la intrarea în port funcționarii de la vama din Calicut ar fi rămas acolo pentru vecie.

Biroul pentru paşapoarte, aflat la parter în aceeaşi clădire dărăpănată, era încă şi mai gol, doar cu obişnuitul pupitru ca de şcoală, două scaune tari şi un dulap cu uşile scorojite. Paşapoartele echipajului fuseseră confiscate de un sergent mai în vârstă din Divizia Specială, îmbrăcat în haine civile, care era în mod evident speriat că îşi va pierde pensia. În timp ce scria cu grijă o chitanță, mi-am aruncat privirile în registrul său. În ultimele douăsprezece luni doar cinci nave străine acostaseră la Calicut, toate mici *dhowuri* cu motor. Numărasem şapte polițişti şi cel puțin o duzină de sergenți din serviciul vămii. Într-o altă cameră de la etaj se aflau un ofițer al portului şi un ofițer adjunct împreună cu o mulțime de funcționari şi ofițeri de serviciu, prost îmbrăcați, care trândăveau, neavând nimic de făcut. Cu inima grea îmi dădeam seama că influența opresivă a birocrației indiene se simțea pretutindeni.

Ni se promisese un remorcher care, pentru o sumă exorbitantă, urma să-l remorcheze pe *Sohar* până la gura râului, la Beypore, la zece mile depărtare de Calicut spre sud. Beypore era portul oraşului Calicut şi ar fi fost mult mai uşor pentru *Sohar* să fi ajuns direct acolo, dar regulile vamale interziceau această cursă logică. Calicut era portul oficial de intrare, aşa că navele trebuiau mai întâi să îndeplinească formalitățile acolo. Remorcherul, descris în termeni impresionanți ca „Proprietatea Autorităților Portuare”, s-a defectat însă înainte de a porni. Încă o zi şi jumătate am mai suportat cu greu ruliul şi ne-am legănat pe valuri în ancoraj la Calicut, până când în sfârşit a apărut remorcherul şi nava a fost mişcată. |

Beypore ne-a produs o impresie extraordinară. Ni se părea că ne aflam într-un port maritim din secolul al XVIII-lea. Avea toate mirosurile, zgomotele, activitatea şi aspectele de frumusețe şi mizerie din, să spunem, Genova sau Huli, în zilele când corăbiile cu pânze rămâneau ancorate în cele mai mizerabile bazine ale porturilor europene. Noaptea, când aburii încărcați de miasme se ridicau de pe râul Beypore, ei înfăşurau ca într-un giulgiu umbrele negre ale cheiului şi se strângeau în jurul cocilor vaselor cu pânze, aşa încât numai

catargele se ridicau deasupra cetii de pe râu, asemenea unor lăncii. Te aşteptai parcă să auzi un strigăt înăbuşit, apoi pleoscăitul produs de căderea unui cadavru aruncat în apă. Bezna era plină de zgomote înfundate, în timp ce râul curgea molcom pe lângă coca lui *Sohar.* Uneori vreo, ambarcație plecată într-o cursă necunoscută aluneca pe lângă *Sohar* sau întârzia în mod suspect aproape de cablul ancorei navei, cufundându-se în umbra cocii. Cei de pe ambarcația străină erau curioşi să privească de-aproape spre noi, dar paza de pe coverta lui *Sohar* avea ordine stricte să fie atentă la hoți. Beypore mirosea a nemernicie.

Prima strălucire a zorilor a adus magia. Litoralul începu să capete formă şi substanță pe măsură ce lumina cădea deasupra acoperişurilor din frunze de palmier ale atelierelor de construit bărci, mari clădiri asemănătoare unor hangare, care mărgineau malul de nord al râului. În aceste hangare se aflau corpurile a poate patruzeci sau cincizeci de nave în curs de reparare sau construcție. Beypore este probabil cel mai mare centru care a mai rămas în lume pentru construcția navelor din lemn Şi acum, după o mie de ani, şantierele sunt aglomerate. Pretutindeni se construiesc tot felul de vase, de la *dhowuri* pentru arabi până la nave de război pentru marina britanică. Un vas de război construit la Beypore a luptat la Trafalgar. În apele murdare de la țărm zăceau pe jumătate cufundați buşteni asemănători unor reptile monstruoase, care aveau să fie traşi pe uscat şi apoi tăiați în scânduri şi grinzi pentru constructorii de nave. La vreun sfert de milă în susul apei se zăreau instalațiile portuare ale oraşului şi, pe un dâmb, veranda unei alte clădiri vamale dărăpănate. Râul se întindea în interior, având acum o culoare cenuşie metalică, dar apoi devenind cafeniu pe măsură ce lumina creştea. Pe malul opus se înălța un adevărat zid de cocotieri, întrerupt doar de gurile unor brațe de ape şi vreo potecă ducând spre sud de-a lungul coastei. Împrăştiată în ancorajul râului, putea fi văzută cea mai remarcabilă colecție de nave cu pânze de diferite dimensiuni şi forme, *dhangyuri, patmare, tlioniuri,* unele balansându-se în jurul unei ancore, altele acostate în şiruri, sau răsturnate pe plajă, unde erau curățate. Pe măsură ce soarele se ridica mai sus, iar lumina căpăta forță, începeau sunetele de neconfundat ale unei noi zile la Beypore - strigătele răguşite a mii şi mii de ciori indiene, care îşi aveau cuiburile în crângul de cocotieri. În curând ciorile au început să-şi ia zborul, înălțându-se asemenea unor fulgi negri de cenuşă, îndreptându-se spre oraşul în aşteptare, unde aveau să caute stârvuri pentru a-şi asigura existența.

La bord pe *Sohar,* invazia de dimineață a ciorilor reprezenta o tortură zilnică. Păsările se instalau pe catarge şi pe vergi, unde se băteau şi scoteau strigăte aspre, în timp ce excrementele lor cădeau pe punte. Dacă cineva se afla cu spatele, se auzeau fâlfâiri de aripi şi zgomote, în timp ce ciorile coborau să fure câte ceva. Mâncau absolut orice. Resturi de mâncare, bucăți vechi de coajă de fructe, chiar şi uleiul rânced pe care-l foloseam la uns. În toate părțile, oricând, eram urmăriți de ochii ca mărgelele ai unor ciori flămânde, cocoțate în şiruri deasupra noastră pe vergi sau la o distanță mai sigură pe copastie. Localnicii din Beypore ne-au dat aceeaşi senzație. Îi vedeam pretutindeni, în canoe, bord la bord, adunați în cete, rămânând în picioare ore de-a rândul pe chei,

învârtindu-se de colo-colo pe vreo navă străină ancorată în apropiere. Întotdeauna se holbau la noi cu aceeaşi privire, fixă ca şi ciorile şi aproape întotdeauna la fel de flămânzi. Când Saleh a tăiat unele sfori uzate ale velelor din care nu mai rămăseseră decât bucăți zdrențuite din fibre de nucă de cocos ce nu mai puteau fi folosite şi le-a aruncat peste bord, un bătrân slăbănog care tocmai trecea într-o pirogă făcută dintr-un copac scobit a luat sfoara veche aruncată de noi în apa pestilențială şi apoi a plecat vâslind mai departe.

Atmosfera copleşitoare de la Beypore apăsa greu pe umerii membrilor europeni ai echipajului. Mizeria mereu prezentă şi murdăria combinate cu acea căldură umedă de pe râu au produs o stare de letargie obositoare la bordul lui *Sohar.* Aveam însă de îndeplinit o muncă vitală - trebuia să confecționăm vele mai bune, să reducem vergile, să întoarcem nava şi să o curățăm, să facem cutii în care să se păstreze toate nimicurile împrăştiate la bord. Dacă *Sohar* ar fi fost un automobil nou în rodaj acum s-ar fi cuvenit să i se facă verificarea importantă după o mie de mile parcurse. Dar inerția care domnea la Beypore era distrugătoare. Ne trebuiau ore de-a rândul pentru a face demersuri şi a încerca să convingem cu tot felul de promisiuni ca să putem obține un spațiu liber pe chei unde să acostăm, apoi să căutăm lemn pentru vergi, să găsim pe cineva care să ne execute scripeți suplimentari pentru lucrările de tachelaj şi să ne confecționeze cutiile pentru punte. În tot acest timp *Sohar* lâncezea în apa stătută, mişcându-se odată cu mareea. În interval de 24 de ore au început să se simtă rău primii membri ai echipajului - slăbiți din pricina căldurii umede, apăsătoare, răului la stomac, invaziei permanente a țânțarilor, răpăielilor puternice de ploaie din timpul nopții care pătrundeau şi prin punte, mâncării care nu putea fi spălată cum trebuie. Murdăria râului era de nedescris, asemenea celei a unui imens canal de scurgere deschis. Singura apă potabilă putea fi obținută dintr-un puț de pe țărm, dar într-o zi oamenii au găsit viermi şi în acesta. Indispoziția, miasmele puternice, atmosfera generală de paragină şi pungăşia mi-au amintit de descrierile privind vasele comerciale care navigau spre Africa de Vest cu două sute de ani în urmă şi care rămâneau la gura râului, aşteptând încărcătura, în timp ce lemnul putrezea, iar echipajul se îmbolnăvea. După trei zile, jumătate din echipajul european al lui *Sohar* bolea, suferind şi având dureri, iar oamenii începuseră să fie cuprinşi de frisoanele răcelii. Iată cum ne-am petrecut ziua de Crăciun a anului 1980.

Munca grea şi eforturile fizice erau singurele mijloace de a preîntâmpina dezintegrarea expediției. De îndată ce s-a eliberat un loc, *Sohar* a fost tras la ancoră cu bordul la chei şi, cu un efort susținut de autodisciplină, întregul echipaj a pus umăr la umăr pentru a descărca nava. Era o sarcină descurajantă. În căldura umedă tropicală am început să mutăm cu mâna pe țărm fiecare obiect pe care puteam să-l scoatem de pe *Sohar:* funii, materialele de punte, ancore suplimentare, toată hrana noastră, bidoane cu combustibil, tot ceea ce putea face coca să se ridice din apă. Apoi ne-am îndreptat atenția spre balast. Am desfăcut panourile de santină şi am început să tragem ifară sacii cu nisip. Sute şi sute de saci împachetați şi nghesuiți în santină la Mascat trebuiau acum descărcați. Condițiile erau îngrozitoare - pe punte şi chei o

căldură arzătoare, iar în cocă un adevărat cuptor, unde mirosul permanent al gazului din santină ne înăbuşea. Şi totuşi, destul de interesant, în aceste condiții îngrozitoare a domnit un spirit total de colaborare în rândul echipajului internațional al lui *Sohar.* Băieții au format un lanț şi aruncau din mână în mână sacii de nisip din santină, prin bocaport, pe chei, într-o grămadă ordonată.

Cineva, probabil Eid, a început cântecul de lucru. Omanii au prins unul câte unul să cânte, li s-au alăturat pe rând şi europenii şi dintr-o dată întregul echipaj şi-a uitat durerile şi suferința şi intona melodia cu forță, bătând din picioare plini de veselie. Sacii cu nisip zburau prin aer. Pe fețe au apărut zâmbete. Khamees Poliție părea că luptă pentru un premiu, strălucind de transpirație, pe când arunca într-un arc continuu sacii de nisip prin bocaport. Peter, cu piciorul lui rănit acum aproape complet vindecat, se proțăpise cu toată forța pe copastie şi, din înălțimea lui de peste 1,80, arunca sacii cu nisip pe uscat ca pe nişte mingi de tenis. Până şi Jumail cel mereu somnoros trăgea serios, tăindu-şi drum în santină ca un terier care fuge după un şobolan, pentru a scoata afară sacii cu nisip, mişcându-şi picioarele goale asemenea a două animale ciudate şi scoțând din când în când capul la suprafață pentru a lua o gură de aer. Dintr-un anumit motiv se răsese în cap, iar acum apărea din santină ca un fel de ciudățenie fără trup, strălucind din cauza transpirației ca o minge de fotbal neagră, lucioasă. În două ore şi jumătate am mutat cu mâna 15 tone de nisip.

Motivul pentru care Jumail îşi răsese căpățâna mi-a fost explicat chiar în acea seară, când Musalam m-a întovărăşit în Calicut. El mi-a spus că în felul acesta Jumail se deghizase. Răzându-şi părul spera să nu fie recunoscut la Calicut. Se repeta aceeaşi veche poveste. Când fusese acolo mai de mult, într-o altă călătorie, Jumail se căsătorise cu o localnică. Dar apoi a părăsit-o şi nici nu i-a trimis bani pentru întreținere, aşa cum cere obiceiul islamic. Acum era speriat că ar putea fi descoperit de familia fetei şi pus să plătească banii din urmă.

Am râs pe înfundate când am auzit povestea. Într-adevăr, observasem că Jumail tot stătea pe lângă vas şi nu pleca deloc în Calicut seara, ca restul marinarilor omani. Se temea să nu se întâlnească cu familia furioasă a soției.

Am fost însă total nepregătit pentru ceea ce a urmat apoi. Musalam şi-a dres nervos glasul şi mi-a spus că a găsit o familie de indieni în oraş, unde ar putea locui, închiriind o cameră pentru 150 de rupii pe săptămână, prețul incluzând şi micul dejun. Era, evident, o familie de musulmani şi Musalam m-a întrebat dacă ar putea dormi pe uscat. I-am răspuns afirmativ. Următoarele lui cuvinte m-au uimit total.

— Vreau să mă căsătoresc cu o fată din familie, căpitane. Dar echipajul consideră că trebuie să am consimțământul dumneavoastră, mai înainte de a mă însura.

Mi s-au deschis dintr-o dată ochii şi am observat cât de elegant era îmbrăcat Musalam, cu pantaloni noi şi o cămaşă cu pătrățele verzi şi albe, iar părul şi mustața îi erau bine pieptănate şi aranjate. Se vedea că făcea curte unei fete.

Dar cum ajunsese la aşa ceva? Nava noastră era doar de câteva zile la Beypore şi din zori până la asfinţit am lucrat tot timpul la bord. Şi totuşi Musalam deja găsise o fată cu care să se însoare.

— Povesteşte-mi despre familia fetei, i-am spus, căutând să-mi vin în fire şi să cântăresc mai bine situaţia.

— Am cunoscut familia ei într-o seară pe când eram în oraş, mi-a răspuns Musalam. M-au invitat la ei acasă. Am mâncat cu ei serile. Este o familie de buni musulmani. Sunt oameni săraci. Au cunoscut mai mulţi din Oman cu care au venit în contact. Marinarii noştri locuiesc adesea la ei.

— De ce îmi ceri permisiunea, dacă vrei să te căsătoreşti cu fata lor?

— Pentru că aşa este obiceiul, mi-a răspuns simplu Musalam. Căpitanul trebuie să fie de acord ca unul din marinarii săi să se poată însura. Apoi făcu o pauză, după care continuă: Ca să mă însor cu ea trebuie să-i ofer familiei un dar în bani. Căpitane, aţi putea să-mi împrumutaţi, vă rog, bani pentru soţia mea?

Acum eram într-adevăr complet uimit.

— De câţi bani ai nevoie?

Musalam a ridicat uşor din umeri.

— Cât doriţi, a răspuns el cu umilinţă.

Eram într-un impas. Cum naiba aveam să mai fixez şi preţul unei mirese? Nu este întocmai evaluarea pe care să fii obligat să o faci în fiecare zi. Apoi mi-am mai adus aminte că Musalam avea o soţie în Oman şi o fetiţă care abia se născuse.

— Dar ce se va întâmpla cu soţia pe care o ai acasă? Nu va fi îndurerată dacă te însori cu o fată din Calicut? Ai o familie în Oman de care trebuie să te îngrijeşti.

Musalam avea răspunsul gata pregătit.

— Aş putea să o fac pe soţia mea din Oman fericită, dacă îi dăruiesc ceva când mă întorc acasă, iar dacă mi se îngăduie să-mi aduc în Oman soţia din Calicut, după călătorie ea va putea avea grijă de casă. Va găti, va spăla şi va curăţa totul şi va face viaţa mai uşoară. Soţia mea din Oman va putea să-şi petreacă tot timpul împreună cu copiii ei. Când ea va fi bătrână, noua mea soţie se va putea îngriji de totul.

— Câţi ani are fata asta pe care vrei să o iei de nevastă?

— 15.

— Dar dacă o duci pe această nouă soţie în Oman, va locui în aceeaşi casă, sau în alta?

— În aceeaşi casă, răspunse Musalam cu mândrie. Am o casă nouă cu patru camere, din care două de zi, şi sunt şi două băi. Când mă întorc vreau să-mi instalez aer condiţionat. În curând voi avea electricitate.

Conversaţia noastră părea că deviază. După cât se vedea Musalam era ferm hotărât să se însoare la Calicut şi nu prea aveam ce să-i spun ca să-i schimb hotărârea. Am mai făcut o ultimă încercare.

— Dar, Musalam, ştii tot atât de bine ca şi mine că este foarte greu să aduci o nouă soţie în Oman. Trebuie să obţii o permisiune specială şi să ai suficienţi

bani în bancă pentru a putea avea grijă de ea.

O clipă Musalam păru nehotărât.

— Cred că trebuie să ai 22.000 de riali în bancă ca să-ți poți aduce o soție la Oman, îmi spuse el.

— Şi dacă nu ai banii aceştia?

— Atunci îi voi trimite banii la Calicut.

— Câți bani?

— Nu prea mult. 150 de rupii pe lună. Vreo zece riali poate, sunt suficienți. Nu e scump să ai o soție în India.

— Dar dacă nu poți reuşi să trimiți banii, ce se va întâmpla atunci?

— După trei ani fata este liberă să se căsătorească din nou. Până atunci va aştepta.

Ştiam că tot ceea ce spunea Musalam era perfect adevărat. Geografii arabi din Evul Mediu au arătat în scrierile lor cum marinarii arabi se căsătoreau cu fete localnice când ajungeau în insulele Maldive. Sindbad însuşi se pare că-şi găsea câte o nevastă aproape prin fiecare port şi din experiența mea ştiam că Jumail şi Hoodaid, constructorii de nave din Sur, se căsătoriseră cu fete din Calicut. Era un obicei tot atât de vechi ca şi istoria comerțului arab în Malabar şi era limpede că întreaga comunitate musulmană din Calicut prospera păstrând acest obicei. Nu avea nicio importanță pentru ei dacă vreo fată a lor se căsătorea cu un marinar în trecere pe acolo, chiar dacă acesta nu se mai întorcea. Familiile de musulmani din Calicut erau încântate să se înrudească prin căsătorie cu cineva din Arabia, patria religiei lor. O asemenea căsătorie dădea o anumită aureolă persoanei respective. Dacă marinarul arab pornea din nou pe ape şi nu mai revenea, obiceiul locului permitea fetei să se recăsătorească. Musalam, ca şi ceilalți marinari islamici, avea dreptul să-şi ia până la patru soții, fiind obligați să le trateze bine şi pe toate la fel. Eram sigur că Musalam, unul dintre cei mai decenți bărbați pe care i-am întâlnit vreodată, nu profita de situație.

După cum aveam să văd, Musalam a considerat tăcerea mea datorată uimirii, ca o permisiune tacita pentru a se căsători. Şi în aceeaşi seară s-a dus împreună cu fata şi familia ei la un *qadi,* judecătorul islamic, şi s-au căsătorit. În dimineața următoare a apărut la bord cu soția şi un nou cumnat ca suită. Cel puțin vreo 15 membri ai familiei miresei se adunaseră pe chei în spatele lor. Fata era o încântare: frumoasă, zveltă, serioasă, pe nume Zubaida, cu ochi imenşi căprui şi un surâs sfios. Musalam era un amestec de mândrie şi ocrotire. El îşi ceru scuze că îmbrăcămintea fetei era atât de simplă. Ne spuse că îi era ruşine, dar familia nu-şi putea permite decât foarte puțin. Cumnatul explică prompt că el era singurul fiu. Tatăl murise şi rămăseseră şase fete nemăritate. Acum erau numai cinci, iar banii dați de Musalam aveau să constituie dotă pentru încă două fete care doreau să se mărite. El a explicat că numai când o fată se căsătorea cu un marinar arab, dădea bărbatul bani. În celelalte cazuri, fata era aceea care trebuia să asigure un dar în bani peşin, conform posibilităților ei. Am înțeles aluzia. L-am luat pe Musalam la o parte. Putea să obțină din fondul navei o mie de rupii pentru a plăti prețul miresei, o sumă care reprezenta vreo 50-60 de lire sterline. Musalam părea fericit cu această sumă.

Mie mi se părea o sumă mică, deşi bugetul original al expediției nu inclusese plata unor sume din fondurile navei pentru a înlesni procurarea de soții marinarilor din Oman. Nu puteam să nu mă gândesc la celelalte surori necăsătorite şi la faptul că mai erau încă şapte marinari din Oman pe nava mea.

Premoniția mea s-a dovedit a fi corectă. În următoarele câteva zile toți în afară de unul dintre marinarii din Oman s-au căsătorit la Calicut. Excepția a constituit-o Khames Marină. Ceilalți au venit fiecare pe rând să mă vadă în legătură cu împrumutul lor de o mie de rupii. Am anunțat că nu voi face niciun favoritism şi fiecare bărbat trebuia să se descurce cu aceeaşi sumă. Jumail a încercat, fără succes, să obțină un împrumut special. Se părea că şi el vroia să se căsătorească, dar mai întâi trebuia să pună la punct lucrurile cu familia soției lui de mai înainte, pe care o părăsise. Aceasta reuşise de atunci să-şi găsească un alt soț, aşa că despăgubirea pe care a plătit-o Jumail a fost mică, dar a dus la o târguială grea cu fostele lui rude legale. Toți marinarii s-au declarat încântați de soțiile lor, cu excepția lui Saleh. Mai multe zile a tot ezitat, fiind prea timid şi nesigur pentru a cere în căsătorie pe aleasa inimii sale. El îşi tot întreba tovarăşii dacă era fata potrivită sau nu, până când, în cele din urmă, l-au forțat şi au reuşit să-l îmbrace cu cea mai bună *dishdasha* şi cel mai bun turban pe care le avea şi l-au determinat să se ducă să întâlnească familia fetei, iar apoi să meargă la *qadi.* În dimineața următoare s-au întors toți la bord triumfători şi veseli, cu excepția bietului Saleh, care îşi ținea capul în jos încurcat. El s-a căsătorit legal cu fata şi a petrecut noaptea cu ea, dar a doua zi dimineață aceasta a fugit, luând şi mia de rupii. În zilele pe care le-am mai petrecut la Calicut, Saleh a rămas la bord şi toți îşi dădeau coate şi râdeau pe înfundate, ori de câte ori ceilalți din Oman îl tachinau în privința experienței lui matrimoniale.

Sohar devenise acum destul de uşoară pentru a i se putea curăța carena. Am lăsat pe cineva să păzească mormanul de lucruri debarcate pe chei şi am remorcat-o până la un banc de nisip pe celălalt mal al râului. Când am avut maree înaltă, am aşezat-o pe țărm şi i-am aranjat greementul, scripeții, vârful arborelui, iar când apele s-au retras am întors-o pe o parte pentru a-i curăța coca. Era o sarcină neplăcută. Apa era atât de plină de reziduuri încât Peter Dobbs, pentru prima oară în întreaga noastră expediție, a ezitat înainte de a coborî în râu. Dar nu avea ce face. Trebuia să-i curățăm algele, mâlul, crustaceele şi să o ungem cu un strat proaspăt de seu de oaie şi var pentru a proteja lemnul de viermii teredo. Din nou râul Beypore răsuna de un cântec de muncă arab, pe când marinarii de pe *Sohar,* europenii şi cei din Oman, curățau coca. Murdăria s-a dus repede, pentru că varul şi grăsimea de oaie se cojeau luând cu ele şi tot ceea ce se fixase pe carenă. Lemnul aflat dedesubt părea sănătos. Dar scândurile din lemn neprotejat pe care le ataşasem de cocă, tocmai pentru a face o comparație, erau ca nişte faguri de miere, găurite de micii viermi care timp de două luni le-au tot ros. Cele mai proaste scânduri, bucăți de lemn de 7 cm grosime, puteau fi desprinse cu mâna de parcă ar fi fost nişte napolitane. Era o lecție serioasă pe care o învățam în privința importanței protejării cocii lui *Sohar* de viermii teredo.

În timp ce nava era curățată, Trondur desena un nou plan al velaturii, iar eu am trimis la Madras un negustor din Gujerat să cumpere pânză nouă pentru a înlocui velele originale, care acum atârnau în falduri. Împărțind bine şperțurile, omul meu a reuşit să aducă înapoi 2 tone şi jumătate de pânză de vele sub forma unui bagaj de mână, introdus într-un tren de persoane. În timp ce însoțitorul trenului îşi băga banii în buzunar şi se uita în altă parte, un întreg convoi de hamali căra sulurile mari de pânză, aşezându-le într-un compartiment de persoane, pe care l-au umplut complet. Pânza pentru vele era excelentă, lucrată după specificațiile originale, marcată pe marginea de jos cu o linie roşie sau albastră care indica greutatea şi rezistența. India era una din puținele țări de pe glob unde puteam găsi o pânză pentru vele atât de minunată şi numai în India am putut încerca şi pasul următor: să pregătesc pentru *Sohar,* în mai puțin de o săptămână, un nou set complet de vele. În Europa sau în America de Nord mi-ar fi trebuit patru luni.

Prima mişcare a fost să aleg o bucată de plajă de nisip plată, curată, aproape de locul unde pescarii îşi aduceau pirogile lor. Cu sfoară şi cuie, Trondur şi cu mine am desenat pe nisip conturul noilor vele şi am angajat un meşter indian de încredere. La rândul lui acesta a luat o duzină de pescari când şi-au adus la țărm pirogile şi a venit cu ei la noi. Le-am arătat cum să coasă împreună bucățile de pânză late de 90 cm, le-am dat ace şi ață şi i-am pus la lucru. Erau încântați. Urmau să fie plătiți cu bani gheață şi le-am promis şi un beneficiu. După opt ore de lucru am măsurat câți metri de pânză cususeră şi am făcut o socoteală. Apoi i-am cerut maistrului să mai angajeze încă 12 oameni. I-a trebuit o jumătate de oră ca să-i găsească şi astfel forța de muncă a fost dublată. La sfârşit am avut bucuria să văd nu mai puțin de treizeci de lucrători, proaspăt experimentați în cusutul velelor, stând cu picioarele încrucişate pe imensele pânze întinse de-a curmezişul plajei, împungând de zor cu acul. În toiul căldurii dormeau sau pescuiau şi se întorceau în răcoarea serii să-şi ia din nou în mână acele şi să lucreze doi câte doi până târziu în noapte, la lumina unor lămpi de vânt aşezate jos pe pământ între ei. Cinci zile mai târziu am avut gata un set de vele noi, de culoarea smântânei, aproape 280 m^2, gata pentru a fi încărcate, iar vechile vele au fost întinse şi li s-a dat o nouă formă, punându-li-se alte parâme de-a lungul marginilor, pentru ca în felul acesta să se elimine crețurile.

A scăpa de un bucătar nedorit era mult mai greu decât a coase un nou set de vele. La Beypore, Shanby s-a întrecut pe sine. A furat proviziile navei şi a plecat pe țărm ca să le vândă pe țigări, aşa că i-am interzis să mai coboare de pe navă şi să aibă orice contact cu localnicii. Între timp am încercat să-i aranjez plecarea acasă. Am aflat că era cetățean pakistanez şi că nu i se acordase niciodată cetățenia Omanului, ceea ce mi-a complicat foarte mult existența, India neprimind marinari pakistanezi eliberați, aşa că timp de opt zile m-am dus de la un birou al guvernului la altul, la Calicut, încercând să scap de Shanby. Nimeni nu-l vroia, ceea ce era de înțeles. Ajunsesem să răguşesc, tot explicând micilor funcționari situația. Mi-au cerut şperțuri, le-am dat, dar tot nu a ajutat la nimic. Un sergent a avut chiar nerușinarea să vină la mine în ziua următoare,

cerându-mi să înlocuiesc o bancnotă care dispăruse prea repede în buzunarul lui, pretinzând că hârtia era ruptă şi banca nu o accepta. Dacă aruncai o privire la sediul central al poliției din Calicut te îngrozeai. În sala principală existau douăzeci de birouri aşezate pe două rânduri, unul în fața celuilalt. Fiecare birou era supraîncărcat cu fişe, dosare şi bucăți de hârtie veche, îngălbenită, aşa că, din lipsă de spațiu, funcționarii erau obligați să țină în echilibru pe genunchi un bloc de sugativă învechit pentru a avea pe ce scrie. Dar nu se scria nimic. La jumătate din biouri nu era nimeni, iar cei care mai veniseră să lucreze stăteau nemişcați sau îşi lăsaseră scaunul pe spate sprijinit de perete şi priveau în gol cu totală indiferență. Nicio fişă nu se mişca şi totuşi printr-o ciudată înțelegere comună fiecare balansa pe genunchi blocul gol de sugativă.

În cele din urmă, în disperarea mea crescândă să scap de Shanby şi de mâncarea oribilă pe care o pregătea, mi-am tăiat drum mai departe pe lanțul ierarhic până când am dat peste bungalovul ofițerului superior al districtului. Intrând în camera lui de zi, am observat că citea o ediție ieftină a unui roman englezesc, *Magul* de John Fowles. Starea mea spirituală a căpătat elan. Aici, în fine, era cineva care va înțelege. La bord, pe *Sohar,* aveam un alt roman de John Fowles, *Iubita locotenentului francez.* L-am întrebat dacă o citise. Mi-a răspuns că nu.

— Vă place *Magul?*

— Da, foarte mult. E un roman foarte bun.

Atunci, puteam desigur să-i recomand să citească şi celelalte cărți ale lui Fowles. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, *Iubita locotenentului francez* era în mâinile şefului şi Shanby, cu biletul şi leafa pe o lună într-o mână murdară, se găsea într-un autobuz spre aeroportul din Bombay şi în cele din urmă Pakistan. Urmărindu-l cum pleca, simțeam în adâncul inimii mele că Shanby avea să o scoată bine la capăt şi că avea să fie întotdeauna un supraviețuitor înnăscut.

Shanby a fost înlocuit de către Ibrahim. Era din insula Minicoy şi îl ştiam încă din primele zile când alergam după lemn în Malabar. De felul lui slujbaş, era sătul de a mai fi un funcționar public fără nicio perspectivă şi declarase că putea să gătească. Orice ar fi fost mai bun decât felul de a găti al lui Shanby, dar Ibrahim s-a dovedit a fi un bucătar minunat. El făcea *chapattiuri* crocante şi *curry* gustos şi acestea aveau să constituie un alt pas pe calea ridicării moralului pe *Sohar.*

Robert Moore, John Harwood şi Dave Tattle, cercetătorii ştiințifici ai echipajului, trebuiau să se întoarcă la universitățile lor, aşa că la Beypore au părăsit vasul. Lu fel a făcut şi Trondur, care urma să pregătească o expoziție importantă de desene şi sculpturi în Scandinavia, iar Mohamed Ismail, constructorul de nave, s-a dus şi el la familia lui. Aceasta locuia nu departe de Calicut şi toți erau bucuroşi să-l vadă întorcându-se acasă după o absență de aproape un an. În locul lor au venit Peter Hunnam, un alt biolog maritim specializat în lucrări de conservare şi fiica mea Ida, în vârstă de nouă ani. I se dăduse permisiunea de la şcoală să lipsească câteva săptămâni pentru a ni se alătura în următoarea etapă a Expediției Sindbad şi a sosit la Calicut cu Peter Hunnam, după o călătorie de patru zile de la Londra cu avionul, trenul şi

inevitabilul taxi muribund.

Ida era total uimită de Beypore. Scenele zilnice pe potecile înguste şi aleile lăturalnice care porneau de la malul mării i se păreau desigur asemenea unor ilustrații mişcătoare din cărțile ei de poveşti. Hamali balansând pe cap coşuri încărcate cu sardele şi peşte mic, din care se scurgea apa, treceau repede clătinându-se şi strigând controlorilor instalați într-un mic cort pe chei, de unde numărau transporturile. În direcția opusă se scurgea un şuvoi constant de pasageri îndreptându-se spre ambarcaliile vopsite în verde care efectuau serviciul de transport peste râu - bărbați împingând biciclete, femei în sariuri, şcolari cu ghiozdanele lor, alte femei ducându-şi cumpăraturile, funcționari în *dhotiuri* [1] albe cu umbrele negre. Fiecare străduță îşi avea tarabele ei cu fructe, băuturi roci, pânzeturi, legume, funii din nucă de cocos, săpun ți tot felul de mărunțişuri. Într-un colț un croitor călca o cămaşă nouă cu un fier încălzit cu cărbuni strălucitori, dincolo un culegător de nuci de cocos aşeza pe jos bucăți de miez ca să se usuce, aşa că pietonii trebuiau să-i înconjoare marfa. Femeile spălau şi măturau mereu, hrăneau capre, pisau manioc în piulițe sau pieptănau cu degetele cosițele lungi, negre ale fetițelor lor care stăteau nemişcate. Unele femei formau grupuri pentru a toarce fire din nucă de cocos, pregătindu-le pentru bărbații care aveau să le depene în gheme mari, ca lâna de împletit a bunicii, dar având un diametru de vreo 120 cm. Aceste enorme gheme din funie de nucă de cocos erau purtate pe capetele hamalilor, ca o imagine suprarealistă înălțându-se deasupra mulțimii. Culii împingeau ricşe pe potecile prea înguste pentru automobile sau camioane. Supraveghetori cu turbane albe de la şantierul naval înaintau plini de demnitate, un constructor de nave hindus se întorcea din pelerinajul lui la templul local, îmbrăcat în negru, cu un semn de purificare din cenuşă pe frunte şi cu o floare galbenă după ureche. O parte întreagă a acestui oraş răsuna de bătaia metalului pe metal, iar dacă îți aruncai privirile în interiorul atelierelor întunecoase, vedeai fierari stând pe vine lângă nicovale. Un ucenic lua cu un cleşte o bucată de metal înroşită în foc, aşezând-o în poziția cerută. Mai apoi cei doi fierari care şedeau pe vine asemenea unor automate care lovesc într-un orologiu modelau din fierul moale cuie de 25 cm pentru nave.

Era uşor să-ți dai seama de ce țara lui Al Hind, aşa cum primii geografi arabi numeau India, părea o țara a bogăției şi minunilor. Ei o descriau ca pe un enorm teritoriu împărțit în nu mai puțin de treizeci de regate, începând de la marele regat al „Regelui Regilor", Ballahara, până la micul stat Tekin. Fiecare regat îşi avea caracteristicile sale. Femeile din Tekin aveau pielea cea mai albă şi dintre acestea Ballahara însuşi şi-a ales nevasta. Despre Gujerat se spunea că era atât de bine condus, încât dacă s-ar fi lăsat o bucată de aur în mijlocul drumului, nimeni nu s-ar fi atins de ea. Înclinarea indienilor pentru filosofie şi religie era bine cunoscută, iar navele indiene concurau sau cooperau cu negustorii arabi pe toate căile maritime ale Oceanului Indian. Într-adevăr, indienii apar de mai multe ori ca negustori călători în povestirile întâmplărilor

[1] Pînze lungi, înfăşurate în jurul şalelor, purtate de hinduşi.

lui Sindbad. Mirodeniile, pânzeturile şi piețele Indiei erau un adevărat magnet pentru arabi. Cel mai bun bumbac indian era renumit ca fiind atât de fin încât putea fi tras printr-un inel cu sigiliu. Indienii doreau să cumpere de la arabi cai şi curmale care nu erau de calitate în India, dându-le în schimb pânzeturi fine, cherestea şi mirodenii. Dealurile verzi ale Malabarului formau Coasta de piper, unde semințele usturătoare se coceau, devenind struguri în miniatură pe vițele lor mai înainte de a fi culese şi puse la uscat la soare. Mirodeniile indiene constituiau o marfă foarte căutată. Corăbiile arabe purtau piper, areca, ghimbir, nucşoară, scorțişoară şi cuişoare de pe coasta Malabar atât înspre Orient cât şi către vest, spre Arabia şi Golful Arabiei. Calicut şi Kulam Mali, lângă Cochin, erau marile antrepozite pentru acest comerț şi când Vasco da Gama a acostat pentru prima oară în legendarul Orient, căutând mirodenii, pilotul lui, fie că era arab sau indian, l-a dus pe o distanță de 4 000 de mile peste ocean din Africa de Est direct în târgul de la Calicut.

Mirodeniile şi pânzeturile sunt şi acum produse la Calicut. În curți şi şoproane femei şi bărbați împachetau în lăzi, pungi şi saci produsele exotice ale regiunii, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat de pe vremea lui Sindbad. Malabar a rămas cornul abundenței. Noi produse, ca ceai, cafea şi cauciuc au fost adăugate mirodeniilor tradiționale şi seara puteau fi văzuți negustori arabi, cei mai mulți cumpărători de cherestea, dar şi alți negustori, sorbind din ceşti de ceai, stând pe verande cu agenții indieni şi privind soarele scufundându-se în apele mării de la asfințit.

Sohar era aproape gata curățată şi proaspăt unsă împotriva scoicilor şi plantelor de mare care se lipesc de carenă. Am dus-o înapoi la chei, i-am încărcat din nou balastul şi noua velatură. Avea o nouă vergă de bompres minunată, iar verga velei mari fusese ajustată, pentru a reduce greutatea în sus. Un clopot de aramă, cumpărat din bazarul de la Calicut, strălucea lângă eche, gata pentru a anunța carturile, iar şase cutii noi pentru punte înghițiseră cea mai mare parte a lucrurilor îngrămădite pe punte. Cutiile acestea fuseseră făcute de şase dintre cămăşile verzi. Auziseră că *Sohar* se afla la Beypore şi au venit de la casele lor pentru a vedea corabia, râzând fericiți cu gura până la urechi când au dat cu ochii de ceea ce construiseră ei. Îmi făcea plăcere să-i văd, dar în acelaşi timp era trist să observi cât de mult se schimbase situația lor. Cât au lucrat în Oman, cămăşile verzi fuseseră atât de plini de încredere şi de fericiți; acum păreau foarte sfioşi şi îngrijorați. De câte ori apărea vreun funcționar de la vamă sau de la administrația portului, am remarcat cât de repede dispăreau. Se ascundeau sub punte ori se lăsau în jos peste balustradă. Am întrebat dacă lucrau ilegal. Mi-au răspuns că nu, dar dacă vreun funcționar al guvernului i-ar fi văzut lucrând pentru un străin s-ar fi putut ca viața lor să devină anevoioasă, dacă nu dădeau o parte din câştig.

Ştiam că oficialitățile puteau îngreuia şi plecarea lui *Sohar,* cam după acelaşi principiu. Aşa că am început să ung maşinăria cu mult mai înainte. Patru funcționari din Echipa specială şi şapte funcționari mai mici de la vamă au primit mici „daruri”, iar eu am căpătat înapoi hârtiile corăbiei, paşapoartele

echipajului şi un permis de navigație. A fost un moment neplăcut, când un polițist inventiv a avut ideea de a interzice fiicei mele să meargă pe navă, deoarece venise în India cu avionul şi nu pe mare. Dar privirea de pe chipul meu l-a făcut să-şi schimbe părerea. Totul părea că merge ca pe roate, dar apoi ni s-a întins cursa. Ultima încărcătură de pe *Sohar* cu provizii, saci cu cărbuni, cabluri şi frânghii de rezervă fusese păstrată în custodie de către autoritățile vamale de la Beypore. Calculul financiar al cursei în care eram prinşi era impecabil. Valoarea bunurilor era exact suma cu care trebuia mituit „detaşamentul" de vameşi din Beypore. Şi a trebuit să admir cât de complicat era aranjamentul. Bunurile fuseseră luate în custodie după ce nava primise documentele pentru plecare, aşa că oficial echipajul meu nu mai putea coborî pe uscat. Dacă vroiam să discut problema custodiei ar fi trebuit fie să obțin un nou document de plecare, ceea ce ar fi necesitat mai multe zile, sau să las echipajul la bord hrănindu-se cu noile provizii destinate părții următoare a călătoriei. Confiscarea bunurilor era, natural, doar un simplu pretext. Funcționarii de la vamă pretindeau că unul din negustorii care a procurat funia nu ar fi plătit impozitele datorate statului asupra bunurilor. Problema necesita un, oarecare timp pentru a fi cercetată. Între timp bunurile avea să rămână sub lacăt într-o magazie în apropiere de plaja de acostare, lângă *Sohar.*

Scenariul era clar. Am trimis vorbă că voi fi la magazie în acea seară, după ce se va întuneca şi mi-am pregătit servieta. Păşind zgomotos cu servieta în mână, am mers, împiedicându-mă, în spatele magaziei. În lumina lunii am descoperit un şir perfect de funcționari vamali şi polițişti, aşezați aproape ca şi cum ar fi fost la o paradă. În mod misterios uşile magaziei fuseseră descuiate şi erau acum larg deschise. Asemenea unor contrabandişti, echipajul de pe *Sohar* a apărut din întuneric în bărci pneumatice şi a început să care baloturile de funie şi sacii cu cărbuni în jos pe plajă. Între timp eu distribuiam suma solicitată. Era aproape comic. Cei care primeau banii erau rânduiți într-o strictă ordine după grade şi vârstă; fiecare şi-a avut prețul stabilit, începând de la câteva rupii pentru micii muncitori cu ziua până la câteva sute pentru un inspector. Întreaga tranzacție a fost făcută cu totală prietenie. Asemenea unui general care îşi ia rămas bun de la trupă, am stat de vorbă cu fiecare dintre ei, i-am strâns mâna şi i-am dat şperțul.

Chiar la capătul şirului, în spatele a doi inspectori, am dat peste informatorul poliției, acelaşi care spionase acostarea noastră pe plaja murdară şi umedă de la Calicut. El a ridicat în mod discret capul şi mi-a spus că adjunctul perceptorului a venit să-şi ia rămas bun. Aşteaptă după colț, într-un taxi, şi i-ar face plăcere să primească o sticlă de whisky autentic. Nici asta nu m-a surprins. Whisky scoțian autentic nu era de găsit la Malabar sau atingea prețuri astronomice - la urma urmei, perceptorul avea obligația să perceapă o taxă mare de import. Aşa cum se cuvenea unei corăbii arabe, pe *Sohar* nu se serveau băuturi alcoolice, dar exista o lădiță cu whisky pitită undeva în santină tocmai pentru un asemenea moment. Am scos din servieta mea sticla necesară şi m-am îndreptat spre taxiul care aştepta camuflat. Sticla dispăru prin fereastra deschisă şi acelaşi odios omuleț care începuse prin a urla la mine cu vreo trei

săptămâni înainte, îmi sugeră că poate aş vrea să plătesc şi taxiul cu care venise.

La ora unu dimineața, *Sohar,* purtată de maree, a pornit în jos pe râu. Nu a fost nicio solemnitate de rămas bun, nicio remorcare. O plecare liniştită, fantomatică, în întuneric, pe lângă siluetele palide ale vaselor locale cu echipajele dormind. Un traficant de opiu, ducându-şi marfa în China trebuie să se fi simțit întocmai ca şi mine, mă gândeam în sinea mea, în timp ce priveam luminarea canalului pe care o aranjasem. Erau două lămpi de vânt ținute în sus de către bărbați în două canoe. Acestea mergeau înaintea lui *Sohar*, marcând marginile canalului şerpuitor care ducea spre mare. Am ajuns la bancul de nisip, am simțit cum corabia se înalță şi se lasă în jos cu valul şi apoi ne-am trezit în larg. Flăcările lămpilor de vânt s-au tras spre noi şi acum pescarii se aflau sub pupa lui *Sohar.* M-am aplecat peste copastie, am dat un ultim pumn de rupii şi cele două bărci au dispărut în beznă. *Sohar* şi-a întins velele şi a părăsit India.

Va urma...

Alex Lamba
ÎN LUMEA NOUĂ

SF&F

ALEXANDRU LAMBA

În lumea nouă

22.12.2014

Prima zi de noiembrie veni tot cu vânt și burniță. De săptămâni întregi nu scăpa orașul de ele. Zgribuliți, oamenii își părăsiseră de dimineață locuințele și-și începuseră forfota pe străzi. Cotrobăiala zilnică după mâncare și leme, printre containerele răsturnate, răscolite iarăși și iarăși, sau printre cioburile magazinelor fără rafturi, era tot mai deșartă. Doar gunoaiele stârnite de vânt îi întâmpinau între pereții blocurilor, înnegriți și ciuruiți de coșurile strâmbe prin care godinele își fumegau, gros și înecăcios, combustibilul precar. Pe străzi, epavele contorsionate ale fostelor mașini zăceau inerte, lipsite de tapițerie sau cauciucuri. Nu mai era nimic de prădat, însă hămesirea, frigul și disperarea tulburau mințile. Vântul biciuia cu picăturile mici, străpungând până la oase, făcând foamea și mai greu de îndurat.

De-ar mai trece și de ziua asta…

— Lua-v-ar dracii să vă ia!

O șoaptă strivită între dinți, scuipată cu obidă peste umăr. O ușă de bloc deschizându-se și o siluetă dispărând în întunericul dinăuntru.

Între camarazii săi, Mihail răbdă în tăcere. Nu-și întoarse măcar capul după cel care-i blestemase. Niciunul nu o făcu. Și lor le era foame. Uneori cumplit, alteori suportabil, dar le era. Tot timpul. Oamenii nu aveau de unde și ți. Îi credeau ghiftuiți. Asupriților așa le plăcea să și-i imagineze pe asupritori. Nu și-i puteau face părtași niciunei suferințe. O vedeau în ochii trecătorilor care se retrăgeau din calea lor și-i urmăreau de departe, cu priviri piezișe, încărcate de ură, o citeau pe buzele care se mișcau în surdină

și scuipau în direcția lor. Se obișnuiseră. Ei erau opresiunea și nimic mai mult. Asta era ticăloasa menire a hainei militare. Nici nu pretindea armata a fi altceva. Nu intervenea să ajute poporul, nu încerca să mențină ordinea... veghea doar ca masele să nu se răscoale și să atace Kremlinul.

*

Nimic nu se vedea. Nici într-o parte, nici în cealaltă. În amurgul rece, doar șinele-i purtau monoton privirile, pierzându-se printre brazi. În zare, de la nord și până în punctul în care soarele tocmai cobora după orizont, șirul lung de creste ale munților Sayan străjuia cu colții înzăpeziți, prevestind asprimea iernii ce-avea, dintr-o zi într-alta, să sosească. În partea opusă, mai jos, întinderea de ape a Baikalului strălucea poleită în ultimele raze ale zilei, până hăt, acolo unde ochiul nu mai distingea apa de cer. Câteva lumini slabe pe malul apropiat conturau salul Kultuk, cu docurile sale prelungi, încremenite în frig.

Grusha își strânse mai bine haina pe ea și-și ridică gulerul. Mâinile i se învinețiseră. Suflă peste ele, apoi își încrucișă brațele la piept, strângându-și pumnii la subțiori. Era singură. Celelalte încetaseră să o mai însoțească de săptămâni bune. Se resemnaseră cu smerenie în fața destinului, ca rusoaice veritabile ce se aflau. O sfătuiseră și pe ea să facă la fel, dar nu putea. Speranța era singura care o ținea, care-i dădea forța să rabde, să trudească și să meargă înainte. Cum să renunțe la Mişka al ei? Cum să accepte că-l pierduse pentru totdeauna? Nu putea face nimic altceva pentru el, dar măcar avea să vină seară de seară aici, la calea ferată, și să aștepte... Să aștepte și, prin stoicismul ei, să dea putere nădejdii într-un miracol! Căci doar miracol s-ar putea chema întoarcerea lui.

Însă nici în acea seară nu i se arătase, iar nădejdea, întinsă peste atâta amar de vreme, se mai subție cu încă o zi. Transsiberianul rămânea o fantasmă a zilelor trecute de care doar statornicia căii ferate mai amintea. Înainte, trecea o dată la câteva zile. N-o mai făcea. La fel cum nici pe șosea nu mai veneau mașini. Ca și cum lumea le-ar fi întors spatele. Lumea aceea mare, care i-l luase pe Mişka. Și care, poate, nici nu mai exista...

Noaptea căzuse și ea trebuia să meargă să vadă de copil. A doua zi o va lua de la capăt cu negoțul și cu gospodăria. Acum, că rămăsese singură, trebuia să le facă pe toate. Osip era încă prea mic să-și pună nădejdea-n el. Îi era destul ajutor că putea să-l lase singurel pe-acasă, ziua-ntreagă, fără să-i poarte de grijă.

Porni agale, pe drum în jos, spre casă. Va reveni mâine, negreșit. Oftă. Trecuse mai bine de-un an de când îi luaseră bărbatul, și fiecare zi era mai grea decât cea dinainte. Casa avea nevoie de reparații. Gardul se aplecase, iar ograda începuse să i se umple de hârburi și bălării. Ca la vădane. Nu! Nici să n-audă de acel cuvânt! Al ei se va întoarce! N-o s-o lase el de

izbelişte, o iubea! Va veni într-o zi înapoi, poate mâine, poate peste o săptămână. Până atunci, ea o va duce! Avea datoria față de soț și de copil. Era o femeie puternică și, câtă vreme taigaua avea lemn și Baikalul peşte, putea să se descurce. Va munci pe brânci toată ziua, seara îl va aştepta pe el aici, iar noaptea va dormi cu pruncul în brațe, încălzindu-l la gura sobei. Și se va ruga să-i țină puterile. Putea încălzi doar o odaie mică, dar îi era destul. Va îndesa pături în geam, va înfunda paie pe sub uşă şi va răzbi peste încă o iarnă la nevoie.

— Pe unde-mi umbli, Mişka? şopti. Apoi suflă de pe degetele reci o sărutare spre apus, rostindu-şi, ca-n fiecare seară, descântecul: „Te va găsi cu bine!”

*

Mihail asistase neputincios la schimbarea vieții moscoviților în lunile care trecuseră de la prăbuşirea în lanț a burselor lumii. Totul începuse cu declarațiile liniştitoare ale preşedintelui, la televiziunea și radioul de stat, declarații care fuseseră ultimele transmisiuni media. A doua zi, ziarele încetaseră să apară, iar internetul căzuse definitiv. Au urmat rețelele de telefonie. Prețul alimentelor și carburanților prinsese a crește în prostie, în vreme ce transporturile publice funcționau tot mai greoi. Aproape trei săptămâni, oamenii continuaseră să meargă la lucru, impunându-şi normalul, chiar și atunci când apa contenise să mai curgă la robinete. Speraseră că lucrurile vor reveni la normal. Însă speranțele li se năruiseră odată cu energia electrice. Atunci, când orice activitate paralizase, civilizația primise lovitura de grație.

În doar câteva ore, anarhia se instalase pe străzi. În grupuri, muncitorii părăsiseră uzinele și începuseră să protesteze. Circulația fusese blocată și, cum poliția nu reacționase, manifestațiile degeneraseră rapid în violențe. Devastarea începuse. Primele fuseseră jefuite magazinele alimentare. Apoi celelalte… apoi mașinile de pe străzi. În doar câteva zile, infrastructura Moscovei era praf. Iar când jaful se mutase în cartierele de lux, ultima și cea mai brutală pârghie a puterii fusese acționată: armata…

Fuseseră zile tulburi, pline de orori și cruzime. Mulți fuseseră uciși, însă noul status quo se stabilise. Populația încetase să protesteze, clasa conducătoare se retrăsese în spatele zidurilor Kremlinului, sub protecția armatei, abandonându-și vilele în mâinile hrăpărețe ale gloatei flămânde. Dar, încet și dureros, oamenii realizaseră că jaful era o soluție iluzorie. Pentru a supraviețui iernii care se apropia, aveau nevoie de căldură și provizii. Și, cum prăzile erau pe terminate, disperarea începuse să-i cuprindă…

Cum era în alte orașe ale Rusiei sau ale lumii, Mihail n-avea habar. Evenimentele îl prinseseră în armată, în apropiere de Moscova. Fusese

trimis pe stradă și făcuse ceea ce fusese nevoit ca să supraviețuiască. Trăsese chiar cu arma în oameni, – Cel De Sus să-l ierte, căci, în vremuri de război, nici El nu judeca cu aceeași măsură – dar supraviețuise.

Acum îi era frig și foame, era obligat să patruleze ore-n șir printre blocurile triste, sub priviri pizmașe, ud și obosit, dar trăia! Iar la sfârșitul rondului, avea să primească un castron de cașă și o bucată de pâine, probabil vechi, dar nu va muri de foame. Și va avea și un pat, într-o chilie pe care o împărțea cu alți cinci camarazi. Rece, murdară, dar păzită, în care se va putea odihni în siguranță. Se putea considera privilegiat față de acești bieți oameni și nu le întorcea ura din priviri. Vedea, în schimb, din zi în zi tot mai puternic, clocotul întețindu-se în ei, în lipsa oricărei supape. Îl simțea pretutindeni în jurul său, bolborosind, căutând tot mai aprig fisuri. Nu se mai putea continua așa.

*

— Canibalism? Ce ne mai aşteaptă?

Ecoul răsună grotesc sub tavanul mult prea înalt. Sub lumina chioară, toate privirile coborâră în foi. Atât puteau face, de luni în şir. Nicio idee, nicio inițiativă, nimic. Nici măcar una lipsită de sens. Ar fi apreciat orice. Neputința devenise apăsătoare. Duma de Stat și Consiliul Federației Ruse, reduse la cei câțiva reprezentanți ai coaliților comunistă și liberală, se dovedeau depășite de situație.

— Ce facem, domnilor? Ne lăsăm poporul să moară?

Repeta întrebarea fără răspuns pentru a nu ştiu câta oară. Obosise aşteptând o soluție. Îi convocase iarăşi la şedința din adăpostul anti-atomic al Kremlinului tocmai pentru că el însuși nu avea vreo idee. Descoperise cu frustrare că-i era imposibil să judece înafara sistemului economic capitalist și, deși îi era evident că declinul începuse de acolo, nu știa cum să caute soluții înafara lui. Nici acum, când totul se dusese de râpă. Îi veneau în cap doar subvenții, scutiri de taxe... Creierul său nu se putea lepăda de şabloane. De bună seamă că la fel se întâmpla și cu cele ale politrucilor birocrați din jurul mesei. Demagogi, probabil corupți, funcționaseră relativ eficient în regimul anterior, până când acesta se năruise, odată cu întreaga societate. Funcționaseră bine într-un sistem auto-distructiv, iar acum, după împlinirea inevitabilului, se trezeau neputincioși.

Însă el, Lev Lischinski, era președintele! Dacă ceilalți puteau trăi cu ei înșiși mâncând din rezerva de stat pentru situații excepționale, viețuind între zidurile păzite ale Kremlinului și ridicând umil din umeri, ei bine, el nu putea! Cât credeau idioții că le va mai rămâne armata loială? Cât vor mai ajunge alimentele? Situația trebuia tranșată cât mai exista un pol de putere. Dacă mai întârziau... Oamenii erau violenți și revoltați, dar păstrau o fărâmă

de umanitate. Nu coborâseră chiar la nivelul fiarelor. Erau încă un popor, mai puteau fi conduși.

— Hai s-o luăm încet, se trezi vorbind tare, cu ce am începe? Trebuie să începem de undeva, nu?

Își roti ochii prin sală. Nu avea să primească prea mult ajutor.

— Eu aș începe prin a identifica problemele cu care ne confruntăm.

O oarecare rumoare. Da, birocraților le plac clișeele. Să le dea ceva la care se pot raporta, poate o scoate ceva de la ei.

— Cred că nu e momentul să ne gândim la probleme pe termen mediu și lung, ci doar la cele care ne apasă, la cele care nu suferă amânare.

Ochii nu se mai ascundeau printre hârtiile cu rapoarte, ci îl priveau țintă, chiar cu o licărire de interes.

— Așadar, care sunt problemele de primă importanță? Hai să le identificăm!

Zumzet înfundat. Vorbe rostite cu jumătate de gură.

— Pe străzi e haos, se ridică un glas puțin peste zgomotul de fond și imediat fu susținut de toată lumea.

Fusese unul dintre comuniști sau liberali? Leb nu-i mai știa. Chiar nu mai avea nicio importanță. Aproape că uitase și cum îi cheamă.

— Cred că e mai degrabă un efect, spuse. Am încercat să facem ordine și am eșuat. De ce? Pentru că nu acolo e rădăcina problemei. Anarhia e consecința imediată a nesatisfacerii nevoilor primare ale mulțimii. Acolo, în direcția aia, trebuie să acționăm!

Foamea! Putea s-o ia pe orice cale, tot acolo ajungea. Mintea i se învârtea într-un cerc fără ieșire. Foamea genera anarhie, anarhia distrugere, iar distrugerea strangula producția. Chiar și înafara constrângerilor capitaliste, idealizând individul și societatea și admițând că o utopică mobilizare generală, concertată și simultană a tuturor cetățenilor ar mai fi fost posibilă, gradul de deteriorare a infrastructurii și mijloacelor industriale pur și simplu nu mai permitea producerea pe scară largă a hranei. Sistemul, odată gripat, nu putea fi repornit. Trebuia, deci, abandonat și reconstruit de la zero. Dar asta era o problemă pe termen lung. Foamea nu avea să aștepte după ea.

— Cum hrănim poporul? Se întrebă cu voce tare. Nu se aștepta la răspuns. Și nici nu primi.

*

„Fugi! nu te uita înapoi, doar fugi!” Cu privirile încărcate de groază, Mikhail alerga de mânca pământul. N-avea voie să se piardă de ai săi. Răsuflarea îi devenise grea. Vânătoarea de soldați începuse.

— La ce te uiți, băi? Mânca-ți-ar viermii ochii!

Toate privirile se întorseseră și îi țintuiră. Un moment mai târziu, se îndreptau spre ei cu toții, lăsând baltă femeia cu hainele sfâșiate.

— Nu te apropia! Stai! Stai că trag!

Pietre și sticle zburau pe lângă ei, uneori lovindu-i în spate, făcându-i să se împleticească și făcându-i să geamă. Mulțimea de pe urmele lor îi înjura și-i amenința cu cele mai cumplite orori. Cine cădea, era pierdut!

— Ai să tragi în mă-ta, soldat împuțit, după ce termin io cu ea! Ne-am scăpat cățeaua din cauza ta. Acum o să-i iei locul.

— Poți s-o spui cu un glonț în gură? Hai, că-ți trimit eu unul acuma!

Însă huidumele nu se opriseră când ațintiseră automatele spre ei... și nici când trăseseră.

În iureșul disperării nu exista salvare decât pentru cei care țineau pasul. Armă nu mai avea. O aruncase înspre gloată după ce rămăsese fără cartușe. Fugea mai ușor fără ea. Și-ar fi lepădat și mantaua, dar îl apăra un pic de bolovani. Ei erau primii în calea mâniei, cei mai de jos asupritori. Trebuia să fie nimiciți.

Agitația de pe străzi devenise sufocantă odată cu prima dimineață însorită după atât de multe mohorâte. Atunci, sub razele căldicele ale răsăritului, frustrarea și furia care mocniseră în tăcere, în letargia moinei și frigului, răbufniseră. Zvonurile de scandal răzbătuseră de pretutindeni, actele de violență barbară se îndesiseră, ivindu-se tot mai fățișe. Armata nu fusese atacată la început, căci ea inspira încă teamă, însă, pe la orele prânzului, când primele focuri de arme automate răsunaseră în ecouri sinistre printre blocuri, cei care se snopeau în bătaie unii pe alții găsiseră în ea paratrăsnetul mâniei comune.

Însă el, Mihail, trebuia să scape! Nu avea dreptul să renunțe, să se dea bătut. Avea acasă un copil pe care trebuia să-l vadă crescând. Și o soție pe care o iubea. Pentru ei trebuia să iasă din ghearele pierzaniei. Și îl mâna și groaza! Mult mai direct și mai puternic decât imaginea îndepărtată a familiei, groaza îl împingea să-și continue iureșul, să nu simtă nici izbiturile pietrelor în spate, nici osteneala trupului nemâncat, împins la limita puterilor.

Scăparea era la Kremlin! Acolo erau ai lor, mulți și înarmați. Acolo armata străjuia cu tancuri și arme grele. Acolo gloata nu va avea curajul să

se apropie de ei. Dar Piața Roșie nu se vedea încă și, de după fiecare colț, din fiecare gang, alte și alte brute înarmate cu bâte și fiare li se ițeau înainte înjurând, încercând să le taie calea, să-i împresoare... Iar ei erau nevoiți să schimbe direcția, sau, când nu se putea, să spargă blocajele, să răpună cu baionetele. „Ziua mâniei, când stelele vor cădea din cer!”

Ajunseră în strada Tverskaya și cotiră spre sud. Un puhoi de soldați fugăriți îi înghiți curgând spre Kremlin, ultimul bastion al salvării. Zgomotele focurilor de armă se răriseră, dar mirosul greu de praf de pușcă amestecat cu gaze lacrimogene înțepa nările și storcea ochii, făcând efortul și mai crunt. Din fiecare străduță, pâlcuri de uniforme verzi li se alăturau. Aici erau suficienți. Retragerea nu le putea fi blocată. Speranțele lui Mihail prinseră aripi. Mulțimea îi mai tachina, însă ripostau cu forța disperării. Era ultimul tren, nimeni nu-și permitea să-l scape... c-atunci...

Soarele era aproape la apus când Mihail se îmbulzea cu ceilalți să intre în Piața Roșie. Drept în față, dincolo de fortificațiile care o împânzeau, ruinele Catedralei Sfântul Vasile se înălțau triste, cu turlele sparte și pereții scorojiți și afumați, plini de găuri. O cruce mare, stând să cadă de pe cea din urmă cupolă care scăpase flăcărilor, prinse a străluci sub razele apusului și, pentru o clipă doar, privirile soldaților murdari și surmenați o prinseră. „Și-o cruce va apărea-n văzduh!” Acum totul avea să se termine. Mulțimea se apropia de peste tot. Vuietul huiduielilor îi tăia respirația. Tancurile erau pe poziții de tragere, făcând corp comun cu baricadele în care trupele speciale așteptau ordin. Atunci realiză:

N-aveau să ajungă la adăpost! Erau prinși la mijloc, între masa de oameni care-i sufoca, aproape, tot mai aproape, și zidul de tancuri și saci de nisip, păzite de ochii vigilenți și lipsiți de sclipire. Nu-și vor întrerupe zidul pentru ei. Nu vor face nici o diferență...

Totuşi, încă nu se trăgea. Ordinul ezita...

Și lațul puhoiului se strângea, bolovanii zburau necontenit, urletele le spărgeau urechile. Soldații fugari se înghesuiră unii într-alții, lipiți cu spatele de baricade, împingându-se cu picioarele în pietrele din caldarâm, încercând parcă să se absoarbă în sacii de nisip. Câte unul încerca să escaladeze, să treacă dincolo, însă cei de deasupra îi loveau și-i îmbrânceau înapoi, în capul celorlalți. Nu aveau ordin să-i protejeze și nu aveau de gând să-și îngreuneze viața făcând-o. Un zid în plus le era binevenit.

Mulțimea se apropie la o lungime de braț. Cu mâinile acoperindu-i capul, Mihail încasa lovitură după lovitură. Nu le mai simțea. Arcada îi era spartă, fața i se umpluse de sânge. Nu mai putea ține ochii deschiși de usturimea gazelor. Își simțea brațul stâng neputincios. Probabil osul era rupt. Nu mai era nimic de făcut. Avea să fie linşat. Încercase, dar împotriva sorții nu era chip de izbândă. Voia Domnului. Aici se-oprea drumul lui. Aici

se opreau drumurile tuturor. Câteva arme ușoare traseră. Mitralierele aveau să le urmeze. Nu mai conta. Îşi făcu cruceşi lăsă mâinile jos. Imaginea Gruşei cu Osip în brațe îi apăru înaintea ochilor. Ultima vedenie a lumii ăsteia. Nu avea să-i mai țină în brațe niciodată. Cum i-o fi găsind pe ei această ultimă zi?

*

În inima Siberiei, într-o haltă pustie, o femeie trimitea sărutul amar al despărțirii către bărbatul demult plecat. În oraș, sub apusul roșu, oameni omorau oameni, scăldând în sânge caldarâmul... Și focurile izbucniră cu furie, într-o explozie de lumină.

*

— Bi-ne-în-țe-les că o fost o minune, rosti apăsat Varlaam, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Ruse, doar n-om fi atâta de nebuni să spunem că n-o fost!

Barba albă îi zăcea în dezordine pe pieptul sutanei simple, iar ochii cu cearcăne grele îi trădau o noapte de nesomn. Oboseala îi străbătea limpede prin glas.

— Ah, nu, sigur că nu, făcu o plecăciune Tihon, Arhiepiscopul Moscovei, dar mă întrebam și eu așa... și mâna îi flutură încărcată de inele prin fața ochilor.

— Ei, dacă mă întrebi numai așa, atunci, să știi că... chiar o fost minune! Dumnezeu ne-o cruțat de la vărsare de sânge și ne-o dat și-o unealtă ca să aducem Biserica la locul care i se cuvine. O mai mare minune nici că se putea! Așa om zice, chiar și celor care-or întreba numai așa...

Cei doi înalți clerici se priviră pentru o clipă în penumbra Paraclisului strâmt, improvizat în subsolul Kremlinului. Bătrânul Patriarh stătea așezat pe-un scaun al stranei, cu capul ușor plecat, meditând, în timp ce Arhiepiscopul, ceva mai tânăr, măsura cu pași mari Naosul. Rămăseseră singuri după slujba de duminică dimineața.

— Dar Sfinția Ta ce crede, insistă Tihon întorcându-se deodată, a pogorât focul din ceruri, sau nu?

Bătrânul oftă. Ce rost aveau întrebările astea? Nu voia să-i dea satisfacția unui răspuns. Să şi-l caute singur!

— S-o întors militaru'? întrebă cu voce domoală.

— Încă nu, dar am lăsat vorbă să fie trimis direct aici de îndată ce va apărea. Sper numai să reuşească. Domnul fie cu el!

— O s-ajungă îndărăt, n-ai frică!

Însă în adâncul sufletului său, Varlaam se temea. Drumul de la cazărmile din Piața Roşie până în parcul Sokolniki era lung și primejdios, chiar și acum, după ce focurile ițite de nicăieri disipaseră tensiunea din seara zilei trecute.

El însuși le văzuse doar la sfârșit, reușind să ajungă pe acoperișul palatului atunci când doar câteva pete gălbui mai răzbăteau dinspre parc, înălțând coloane groase de fum. Însă cei care le prinseseră de la început fuseseră stupefiați. Apăruseră din senin, izbucnind unul după altul, în linie, de la un capăt la celălalt al parcului, pălălaie după pălălaie. Fiecare foc arsese vârtos, preț de câteva minute, iar când unul era pe terminate, altul apărea, într-o străfulgerare. Până ca ultimul dintre ele să prindă vâlvătăi, din primele nu rămăsese decât jarul mocnind. Așa i se spusese.

— Aşa şi trebuia să se întâmple, gândi el cu voce tare, dacă socotești cât de uzi or fi fost copacii, de-atâtea şi-atâtea zile de ploaie…

— Ce grăit-a Sfinția Ta?

— Eh, dădu bătrânul din mână, ca alungând un gând supărător, cugetam la…

Celălalt îi continuă fraza:

— Felul în care au răbufnit şi s-au mistuit. Și pe mine mă încearcă gânduri rele. Au ars exact ca și cum ar fi fost vărsată benzină.

Patriarhul scutură energic din cap. Auzise și el experții militari vorbind despre asta, ca și fratele său întru Domnul, dar lui nu-i prea plăcea. Aici voise Arhiepiscopul Moscovei să ajungă și, iată, el îi oferea acum prilejul, pentru că nu-și ținuse gura închisă. Ei aveau nevoie să se opună din răsputeri acestei idei, însă era foarte greu. Nu prea vedea cum… Tocmai de-aceea îl și trimiseseră pe tânărul preot militar de la infanterie să meargă împreună cu cei câțiva genişti în recunoaștere. Avea nevoie de informații exacte, de la oamenii săi. Numai stăpânind informația lucrurile puteau fi puse să meargă în folosul Bisericii.

— Nu, spuse încet, tu și cu mine n-om grăi astfel de vorbe. Focurile or venit de la Domnul!

Tihon dădu să răspundă ceva, însă atunci, în paraclis năvăli un tânăr în straie preoțeşti murdare, zăvorând ușa în urma sa. În mână ducea o hartă mototolită a Moscovei.

— Ce vești aduci?

— Ce-or găsit genişții? fu primit fără obișnuitele îmbrățișări.

— Nimic, răspunse tânărul, absolut nimic! Nici un strop de gaz! Habar n-au dumnealor cum s-au aprins vâlvătăile! Și nici urmă de picior omenesc de jur împrejur.

Fața lui Varlaam se albi, în vreme ce trupul îi fu scuturat de un fior. Cum era cu putință una ca asta? Orice altă veste ar fi primit, era încredințat că ar fi putut găsi o cale de a o pritoci. dar asta...

— Eşti sigur?

— Sunt! E noroi pretutindeni, dar numai urmele bocancilor noştri. Dar stați, Sfinţiile Voastre, să vedeți ce-am desenat eu pe harta asta!

*

— Morse? Întrebă Lev Lischinski când ochii îi căzură pe hârtia din mâna generalului Kurbatov.

— Așa am crezut și eu, tună baritonal militarul, însă nu am putut confirma. Liniile sunt inegale, spațiile alan-dala.

— Și normal! A fost scris pe copaci, cu foc. Mie şi aşa mi se pare uimitor de bine controlat.

— Nimic de zis, recunoscu generalul, dar tot nu e un mesaj descifrabil. Am încercat toate codurile pe care le mai cunoaștem, nu am putut identifica literele măcar. Dacă e într-adevăr un mesaj într-un cod din familia Morse, atunci și-a ratat scopul.

— Poate e în binar.

Privirile amândurora trecură din nou peste desenul meticulos realizat al zonelor pârlite din parcul Sokolniki. O înșiruire de linii, mai lungi sau mai scurte, unele ușor curbate sau cu protuberanțe, se înfățișa înaintea lor.

— N-am avea nicio şansă să descifrăm un mesaj binar pe un mediu atât de grosolan. Și cred că şi cel care a gândit toată tărăşenia şi-ar fi dat seama de chestia asta!

— Crezi, deci, că e pusă la cale de cineva?!

— Da, aşa cred.

— Genişţii au găsit... ăăă... ce căutau de fapt?

— Nu, nu au găsit urme de combustibil. Asta nu înseamnă neapărat că nu a existat. Poate au folosit ceva ce nu mai putem noi detecta.

— Mda, făcu președintele plescăind. N-avem nicio pistă. A fost prea subtil.

Urmă o perioadă de tăcere. Hotărâse să se întâlnească cu acest general într-unul din birourile de la ultimul etaj al Kremlinului. De ce oare? Ah, da, pentru că așa ceruse el. Iar președintele nu-și permisese să-l refuze. O fi fost el, Lev Lischinski, comandantul suprem al armatei, dar fără generali era mâncat de viu.

— Poate, răsună vocea puternică a militarului, a vrut doar să oprească masacrul. Și a reușit.

Da, masacrul... pe care el îl aruncase în brațele lui Kurbatov, iar acesta se încăpățânase să nu-l ordone, nici când situația ajunsese disperată. El, președintele, fusese prea laș să-l respingă, sau să și-l asume... Simțea încă presiunea pleoapelor strânse, apăsarea propriului pistol pe tâmplă. Generalul alesese să nu ordone deschiderea focului împotriva rușilor, a poporului său. El nu avusese atâta putere. Poporul căruia nu reușise să-i dea de mâncare, cum era și firesc, se revoltase împotriva sa. Ce rost ar fi avut masacrul? Ar fi fost pierduți oricum. O citise în ochii lui Kurbatov. Câțiva trăseseră, dar o făcuseră fără ordin, din teroare. Iar atunci apăruseră focurile și lucrurile se liniștiseră subit, inexplicabil.

Fereastra biroului surprindea calmul care domnea acum în fața Kremlinului. Soldații fuseseră retraşi de pe străzi și înghesuiți în cazărmile mobile, în spatele baricadelor, întreaga piață transformându-se într-un furnicar. Însă dincolo de tancuri și de sacii cu nisip, nu mai era nimeni. Oamenii plecaseră, îi abandonaseră pur și simplu. Probabil nu mai voiau nimic de la ei. Speranțele lor se mutaseră în parul Sokolniki.

— Totuși, e straniu, spuse președintele privind afară. De ce s-a chinuit să alinieze focurile? Dacă a vrut doar să distragă atenția oamenilor printr-un fenomen grandios și aparent paranormal, i-ar fi ajuns să pună câteva, oriunde. De ce să le așeze cu atâta migală dacă nu avea altceva de transmis?

— Poate că nici nu sunt chiar atât de aliniate, ridică din umeri generalul, vrem numai noi să fie.

Asta să fi fost? Luă hârtia și o îndoi, încercând să-i așeze marginea peste linia semnelor. Nu mai încăpea niciun dubiu.

— Avem cumva o conductă de gaz pe-a...

Roșul inundă încăperea, dinspre fereastră. Sub ultimele raze ale amurgului, focurile prinseră din nou să ardă, unul câte unul, în izbucniri intense. Vălătuci de fum se ridicau din nou dinspre parc și, ca și când

această vedenie n-ar fi fost suficientă, amândoi puteau jura că o lumină care cobora din cer le urmărea arderea.

*

De două zile pe străzile Moscovei pogorâse pacea. Foarte puțini le mai străbăteau, trecători răzleți, văzându-și fiecare de drumul său, probabil căutându-şi ieşirea din oraş. Chiar şi Piața Roşie devenise pustie. Unul câte unul, aruncându-şi puștile, soldații îşi abandonaseră pozițiile și plecaseră. Armata se autodizolvase începând de jos. Kremlinul rămăsese de izbelişte. Însă nimănui nu-i mai păsa de el. Conducătorii lumii vechi n-aveau decât să rămână prizonierii propriilor lor temeri.

Căci lumea veche n-avea să se mai întoarcă, era vremea pentru cea nouă. Focurile din nimic ițite îi anunțau venirea. Lumea avea nevoie de cenușă pentru a renaște. Și cenușa lumii vechi era în parcul Sokolniki. Acolo și în Losinîi Ostrov, în corturi improvizate, printre copaci, oamenii așteptau minunea... și se rugau. În flăcările din cer îşi regăsiseră credința.

În haine civile, fără armă, îngenuncheat la rădăcina unui arbore, Mihail se ruga cu toți ceilalți. Brațul nu-l mai durea. Din locul în care stătea, urmele focurilor nu se vedeau. Oamenii se țineau la distanță de ele, mai ales acum, când văzuseră că în a doua seară ele izbucniseră în aproape aceleași locuri. Nu peste vetrele din prima seară, ci lângă, cele noi formând împreună cu cele vechi desene ciudate, aducând a scriere. Dumnezeu le vorbea! Ei însă nu-L puteau înțelege încă. Aveau nevoie de mai multă credință! Aveau nevoie să se roage mai mult! Și Domnul li Se va face înțeles!

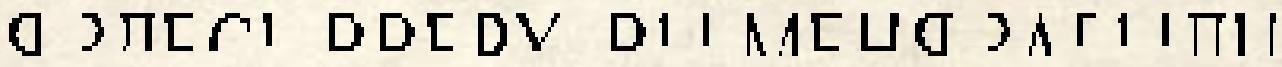

*

— Ce poate însemna?

Lev Lischinski îşi plimbă privirile, scrutându-i pe toți trei. Școala pe care o avea îl determina să-i studieze chiar şi acum. Ciudat, dar generalul Curbatov era cel mai liniştit. Problema părea să nu-l mai intereseze. Armata, garantul puterii și al răspunderii sale, se spulberase, iar el putea, în sfârşit, să fie doar un biet bătrân, împăcat cu soarta, orice ar fi fost să vină. Arhiepiscopul Moscovei, în schimb, fierbea. Se plimba nervos prin cameră, trăgând cu ochiul pe geam, atent la orice zgomot ar fi venit dintr-acolo.

— Arată a multe lucruri și a nimic, vorbi Tihon precipitat, văd caractere latinești, grecești, unele scrise cu linii drepte, altele cursiv. Aici cred că scrie DDCDV, care ar însemna 1405 în numere romane, deși mai corect ar fi fost

MCDV. Văd apoi DII, care ar însemna 502. Dar MCUD nu are nicio semnificație. Plus că acolo apar caractere grecești: pi (Π), gamma (Γ), lambda (Λ)… poate și altele, care nu se văd la fel de clar. Geniştii ce mai spun?

— Care genişti, pufni președintele, nu vezi că nu mai avem niciun soldat?

Varlaam suspină. Barba cea albă îi tremura, iar buzele i se mișcau la răstimpuri, șoptind doar pentru sine. Nici preotul militar nu se mai întorsese. De ce ar fi făcut-o? De ce s-ar fi căznit să aducă vești unor moşnegi care se ascundeau de poporul pe care ar fi trebuit să-l păstorească?

— Am încercat să contactez Washingtonul, continuă Lev încercând să-şi ascundă iritarea care aducea a disperare, dar nu s-a putut face legătura.

— Americanii nu-s din aceeași plămădeală cu rușii, vorbi Varlaam. Îs rebeli, poruncitori. Ai noștri-s învățați să-ndure… de-asta ne-or lăsat atât de multe zile aci. Cei de-acolo… Cred c-or prăduit demult Casa Albă. Cin' să ne-ajute?

— Și-atunci, ce facem?

— Deschide porțile, Lev, rosti cu un zâmbet cald Kurbatov. S-a terminat! Dă poporului rezerva, dă-le ultima pâine pe care le-o poți da! Și să ieșim cu fruntea sus! Ne vor ierta, dacă nu ne-au iertat deja.

— Și noi ce vom face? strigă Tihon. Noi ce vom mânca? Unde vom trăi?

— Te temi că nu-ți va găsi Dumnezeu şi ție o firimitură de pâine, Preasfinte? Generalul se sprijini cu palmele de pervazul geamului. Vom face ce fac și ei…

*

Și, în mireasma de toamnă târzie și de ceară topită a zecilor de mii de lumânări, amurgul se lăsă peste parc, în așteptarea cu fiecare minut mai sufocantă. Nicio șoaptă nu îndrăznea să tulbure solemnitatea liniștii. Cu evlavie, oamenii implorau miracolul, salvarea, călăuzirea. Aveau, mai mult decât oricând, nevoie de călăuzire. Căci, iată că, atunci când toate speranțele se năruiau, minunea pogorâse.

Și se-arătă și-n acea seară, sub privirile încărcate de venerație. O rază de lumină din înalt, o strălucire orbitoare, apoi flăcările se înălțară. La început dintr-un singur punct, apoi, urmărind mersul domol al razei cerești, prelungindu-se în forme ciudate, pentru ca mai apoi, unul câte unul, să se stingă. Nu mai exista îndoială! Dumnezeu Însuși le vorbea, trimițându-le focul Lui. Credința le va fi călăuză!

Iar dacă vreun crâmpei de scepticism rămăsese în inima cuiva, odată cu revărsarea zorilor se risipi ca un abur. Căci, în toată măreția sa, mesajul celest se desfășura înaintea ochilor, acum clar ca lumina zilei ce-abia se năștea: „SUNT AICI SUS. M-AȚI UITAT.”

Я ЗДЕСЬ ВВЕРХ. ВЫ МЕНЯ ЗАБЫЛИ.

— Nu, Doamne, nu Te-am uitat, psalmodia preotul militar conducând rugăciunea. Ne vom întoarce la lumina feței Tale cu smerenie, cu umilință, ca netrebnici robi ai Tăi! Primește-ne Doamne, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale, și iartă-ne nouă...

Și oamenii se rugau alături de el.

*

Rezerva de stat se-mpărțea pe străzi. Oamenii luau, să aibă pentru drum, și plecau. Moscova nu-i mai putea găzdui. De-aici înainte îi va hrăni pământul, așa cum o făcuse dintotdeauna. Moscova nu mai exista. Ocupanții vremelnici ai vechii cetăți din mijlocul ei plecau și dânșii în pribegie. Nimeni nu le ținea calea. Nebăgat în seamă, un bătrân privea cu-amar ruinele Catedralei Sfântul Vasile, cu crucea ei aplecată. Va mai ajunge oare biata Biserică la strălucirea ei de-odinioară? Credința înviase, dar nu și Biserica de sub oblăduirea lui. Pe ea cine o va scoate din ruină?

Lângă el, un bărbat tânăr, cu un braț bandajat legat de după gât, privea către aceeași cruce. Iar când ochii le coborâră, pentru o clipă privirile li se-ntâlniră, iar tânărul îl recunoscu.

— Sărut-mâna Părinte, spuse omul venind mai aproape, apoi îl prinse de mână și și-o apropie de frunte. Binecuvântează-mă, că plec la drum lung.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, fiule, cum îți spune?

— Mihail.

— Și încotro te-ndrepți?

— Spre Baikal... la satul de-i zice Kultuk.

— Mergi cu Dumnezeu, mergi cu Dumnezeu!

Făcu semnul crucii asupra lui, iar tânărul se închină și plecă.

Va urma calea ferată, pe jos. Călătoria avea să dureze multe luni, poate un an, dar va ajunge la ai săi! Căci mergea cu Dumnezeu, în lumea Lui cea nouă.

*

Pe orbita sa, telescopul Iuri Gagarin îşi plia oglinzile imense. Își terminaseră treaba... Înăuntru, în habitaclul îngust, un biet astronaut rus, uitat de lume, flămând și cu mințile rătăcind prin spațiu, murea cu fruntea lipită de hubloul prin care se zărea Pământul, lângă radio-comunicatorul prin care nu-i mai răspundea nimeni, așteptând naveta care n-avea să ajungă niciodată...

Piraţii din Singapore

JEAN de LA HIRE

Foiletoanele de altădată

JEAN DE LA HIRE

PIRAŢII DIN SINGAPORE

(Les pirates de Singapore)
Traducere din limba franceză de ŞTEFAN SOCRATE
Editura DANUBIU, Bucureşti-1943

EPISODUL III

CAP. VI
DRAMA DE PE BORDUL ALBATROSULUI

— Pari cam obosit, scumpe domn. Ai dormit prost?

— Ai ghicit, căpitane. Nopţile astea tropicale sunt apăsătoare. Mi se pare chiar ca de doua zile căldura a mai crescut. Pământul e în apropiere?

Drept răspuns, căpitanul Albatrosului îi întinse binoclul. Privind spre răsărit Jean zări un fel de ceaţă gălbuie, prin care străbăteau vârfurile unor munţi.

— Peninsula Malacca? întrebă Jean.

— Da. Vom fi în apropierea coastei, diseară şi vom ancora aproape de ţărm, după cum a ordonat dl. Le Francois.

— Dl. Le Francois vrea să se oprească aici? se miră Jean. De ce?

— Dracu ştie! Suntem, încă, departe de Saigon şi nu cunosc pe tot litoralul asiatic, o coastă mai pustie şi mai nesănătoasă ca asta. Dar patronul ordonă şi noi trebuie să ascultăm.

— Hm! mormăi fostul marinar, care după întâmplările din noaptea trecută pierduse toată încrederea în onorabilitatea tatălui Jacquelinei.

Tot privind orizontul prin binoclu, Jean se revăzu în căruciorul care-l ducea prin străzile parfumate ale oraşului Colombo.

Albatrosul acostase pentru câteva ore şi Jean pusese în aplicare un plan la care se gândise de mult.

Scursese într-o sticluţă restul de lichid rămas în paharul Jacquelinei şi coborând în port, îl dusese la un laborator de analize.

După un sfert de oră, chimistul îi spuse:

— Cred că poţi intenta acţiunea în justiţie.

— Acţiune în justiţie. De ce?

— Sper că nu mi-ai cerut o analiză numai pentru plăcerea de a afla că sticla d-tale conţine trei puternice afrodiziace, în diferite doze?

— Ce spui? Afrodiziace?

— Da. Zinziberi, mica voinică şi cantaridă.

— Afrodiziace! repetă Jean Pelouan ieşind din laborator, ca un nebun, spre mirarea chimistului. Un părinte să dea această otravă fiicei sale? Iată de ce o găseam în fiecare seară pe punte îndreptându-se spre…

Nu îndrăzni să-şi termine gândul, dar după ce veghease trei zile, zădărnicind planurile criminalilor, se hotărî să obţină de la căpitan, noi informaţii.

De aceea nu încetă să-l hărţuiască cu întrebări, ca un pasager al liniei orientului care încearcă să-şi omoare vremea.

Deveni atent când auzi că dl. Le Francois ordonase să se ancoreze în apropierea coastei.

— Mateloţii d-tale nu sunt originari din ţinutul acesta? insistă el.

— Ba da, răspunse bătrânul Rimbert, şi te rog să mă crezi că nu leneşii aceştia vor contribui la progresul artei nautice.

— Sunt malaezi?

— Da.

— Totuşi par să se înţeleagă destul de bine cu hindusul.

— Care hindus? întrebă mirat, căpitanul.

— Rahu. Valetul d-lui Le Francois.

— E hindus? hohoti bătrânul marinar. Într-adevăr, cu grozavul lui turban de lux ţi-a azvârlit praf în ochi. Dar e malaez, cu toate aerele ce şi le dă. Nu i-ai văzut dinţii, înnegriţi de betel? Nu-l considera mai bun ca pe ceilalţi. Din contră.

— De ce spui asta, căpitane? Ai să-i reproşezi ceva?

— Nu. Dar ceea ce mă revoltă, e că oamenii mei par să-i arate un respect disproporţional ca şi când poziţia ce ocupă pe lângă patron, ar face din el un personaj însemnat.

— Deci te păzeşti de ei?

— M-am păzit întotdeauna. Vezi d-ta, domnule, de patruzeci de ani hoinăresc prin mările astea şi întotdeauna am auzit repetându-se că malaezii sunt inofensivi când sunt departe de ţara lor, dar devin ca tigri, când nasul lor simte adierile nesănătoase ale blestematului lor pământ.

— Hm! făcu Jean, aşadar, astfel vrea dl. Le Francois. Mă mir numai că el, care te preţuieşte atât, nu ţi-a spus motivul pentru care s-a oprit prin pustietăţile astea.

— Am îndrăznit să-l întreb, fiindcă mi s-a părut foarte mânios, azi dimineaţă. Vocea-i era seacă, gestul poruncitor iar ochii-i erau pierduţi în zare, când îmi dădu ordinul cred că nu m-a privit măcar o dată.

După un schimb de cuvinte fără importanţă, cei doi oameni se despărţiră.

Coborând pasarela, Jean se lovi de Pierre.

— Ei bine? îl întrebă acesta.

— Să ne păzim, murmura Jean. Ancorăm deseară în apropierea coastei. Îmi

vei face plăcerea să te culci diseară în cabina soţiei tale şi să iei şi revolverul cu tine. Poate că Jacqueline nu va ieşi. Totuşi îmi voi pune hamacul în postul de telegrafie, pe punte. Trebuie să ne aşteptăm la orice.

— Şi dl. Le Francois?

— Nu, nu inspiră nici o încredere. Cu toate astea, şovăi să-l demasc. Nu ştiu ce anume mă opreşte să-i vorbesc ori de câte ori mă apropii de el, ca să-i comunic rezultatul analizei.

— Poate că şi el este o victimă? murmură Pierre.

— Se poate, răspunse Jean, dar mi-e frică. Pe diseară!

Cei doi tineri se despărţiră şi-şi luară în primire fiecare postul lui.

Noaptea abia începuse. O linişte netulburată, deprimată domnea pe marea, care nu avea măcar un val, iar dinspre pământ se ridica o ceaţă caldă.

În curând vasul fu învăluit de un fel de vată moale, murdară, ai cărei fulgi cenuşii se agăţau de catarg, de antenă, de frânghii.

Câteodată perdeaua aceasta se rupea şi prin spărtură se puteau vedea licărind, focurile a două sau trei vase de pescari.

Jacques Rouvier era pe dunetă şi făcea primul cart. Ca întotdeauna, secundul Albatrosului profita de orele de calm pentru a se cufunda în lectura Bibliei, cartea lui favorită.

Luminile zărite în depărtare, nu-l nelinişteau. Ştia că vasul e ancorat, cu farurile reglementar aprinse, într-una din regiunile cele mai puţin frecventate.

Şi cinstitul marinar se scufunda cu plăcerea în studiul verseturilor milenare, ce le puncta de multe ori, cu voce puternică:

„Am dus lupta cea dreaptă... etc.

Orele treceau în tăcere”.

Pe bord toată lumea dormea, sau părea că doarme.

Totuşi dacă, cu puţin înainte de miezul nopţii, ofiţerul şi-ar fi ridicat ochii spre cele trei focuri de poziţie verde, galben şi roşu, ar fi putut constata ca cel verde, care trebuia să stea nemişcat, era agitat de o ciudata mişcare ce-l plimba orizontal de la stânga la dreapta, apoi de la dreapta spre stânga, ca şi când el ar fi fost agăţat de un braţ omenesc.

Dar piosul Jacques Rouvier nu ridică ochii şi lumina continuă să se legene, până în clipa când o masa neagră ieşi din ceaţă şi se lipi, în tăcere de Albatros.

Din întunecimea acestei mase, care era o joncă cu vâsle, mai mulţi oameni, sau mai bine zis diavoli, se căţărară pe puntea yachtului.

Focul verde se opri şi o umbră alunecă în faţa noilor veniţi.

— Vremurile sau schimbat, pronunţă umbra cu voce gravă în limbajul gutural al malaezilor.

— O! O! Rahu! şoptiră năvălitorii.

În clipa următoare toţi căzură în genunchi, ca pumnii alăturaţi, cu fruntea pe scândurile punţii, ca şi când s-ar fi aflat în faţa unui idol.

— La lucru, întrerupse vocea. Totul e gata!

Imediat pumnalele sclipiră, oamenii se ridicară şi se răspândiră pe vas. În momentul acela, Jacques Rouvier văzu apărându-i în faţă, la doi paşi de punte o figură schimonosită, ai cărei dinţi negrii şi lucitori, ţineau lama unui

Kriss malaez.

Ofiţerul nici nu tresări. Calm îşi închise Biblia, apucă cu mâna stângă frânghia clopotului şi cu dreapta descărcă revolverul în figura galbenă ce dispăru. Sunetul clopotului de alarmă trezi pe oamenii Albatrosului.

În curând pe punte revolverele începută să bubuie.

Treziţi, pe jumătate dezbrăcaţi, căpitanul Rimbert şi mecanicul Beliu se aruncară, cu revolverul în mână, asupra piraţilor, chemând în zadar în ajutor pe acei călători care erau în stare să lupte.

Dar spre marea lor mirare singur ofiţerul secund răspunse la apel.

Una, două, apoi zece detunături sfâşiată noaptea.

Ceafa se lumină de scurte fulgerări, în timp ce trupuri unsuroase cădeau horcăind.

— Curaj! strigă căpitanul.

— Unde este dl. Le Francois? întreba mecanicul între două focuri.

— Încă nu l-am văzut. Va veni şi el fără îndoială, răspunse căpitanul. Ah! Blestemaţi ăştia! Ştiam eu că ne vor juca festa! Trage, Jacques! E rândul d-tale!

Un revolver detună. Un răget de durere îi răspunse:

— Unul mai puţin! spuse liniştit comentatorul Bibliei.

Apoi adăuga:

— Cum se face că nu am văzut încă pe domni Pelouan şi Couvert?

Nimeni nu-i răspunse căci în aceiaşi clipă, un grup de piraţi se năpusti asupra lor şi revolverele începură să ţăcăne.

Dar când năvălitorii se retraseră, bătrânul Rimbert nu-şi putu reţine un strigăt de disperare.

La picioarele sale, Robert Beliu agoniza cu un pumnal înfipt în piept. Ceva mai departe, Rouvier, cu faţa oribil desfigurată, nemaiputându-se ţine pe picioare se rezemase de catarg şi cu arma în mână aştepta înapoierea malaiezilor.

— Dar unde sunt pasagerii noştri? strigă căpitanul.

— Probabil că sunt morţi, sugrumaţi în culcuşurile lor, răspunse secundul scuipând sângele ce-i umplea gura. Ah! Căpitane, de data asta ne-am ars... Roagă-te pentru mine şi eu mă voi ruga pentru d-ta. Căci am dus lupta cea dreaptă şi ne-am sfârşit drumul...

— Du-te dracului, cu rugăciunile d-tale începu căpitanul, dar se opri imediat, întrebând: Mai ai cartuşe Rouvier?

— Nu, căpitane, nici unul. Dar d-ta?

— Nici eu, mărturisi bătrânul lup de mare.

— Bănuiam şi de aceia îţi spuneam să te pregăteşti de moarte. Să ne rugăm.

— N-avem altceva de făcut, răspunse bătrânul, căzând în genunchi lângă rănit.

Din clipa aceia nu se mai auzi pe punte decât şoapta celor doi oameni care se rugau şi zgomotul înăbuşit al piraţilor care cotrobăiau prin *calele* vasului.

Deodată, căpitanul alunecă pe genunchi zicând:

— Ne scufundăm!

Într-adevăr în urma manevrelor malaezilor, vasul se înclinase brusc către tribord, schimbându-şi din minut în minut unghiul de înclinare.

Corpul neînsufleţit al secundului aluneca primul, parcurse trei metri şi rămase agăţat de balustrada.

În clipa când bătrânul căpitan întinse pe spate murmură: «Facă se voia Domnului»! Câteva umbre năpustiră asupra lui. Se simţi aruncat într-o prăpastie fără fund.

În curând, câteva raze luminoase auriră vârful catargului antena şi coşul Albatrosului singurele supravieţuitoare:

Ziua apărea pe furiş.

PARTEA A DOUA

CAP. I
PRIZONIERI

O căldura groaznică domnea sub cortul grosolan, în jurul căruia soarele tropical crăpa pământul, înnegrea stâncile, înăbuşea planele, animalele şi oamenii.

Miliarde de ţânţari, *muşte,* felurite insecte mişunau peste tot.

Era amiaza.

Dl. Le Francois deschise ochii şi ridicându-se în capul oaselor strigă:

— Dumnezeule! Ce-i asta?

Era într-un cort murdar, aşezat pe o rogojină unsuroasă, întinsă de-a dreptul pe pământul acoperit cu o iarbă gălbuie.

— Ce-i asta? repetă el.

Privi în jurul lui şi zări mai departe, o altă rogojină pe care erau întinse corpurile Jacquelinei şi Josettei. Fiica lui dormea un somn ciudat, întrerupt de înăbuşiri, de gemete şi de strigăte nearticulate.

Faţa sărmanei copile era atât palidă, că ar fi luat-o drept un cadavru dacă n-ar fi fost horcăitul surd ce-i ieşea din piept.

— Jacqueline şi d-ta, dna Couvert! Treziţi-vă, copii!

Ochii celor două femei se deschiseră cu greu.

— Tată! Unde suntem?

— Unde-i soţul meu? întrebă Josette căutându-şi în zadar tovarăşul de viaţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebară amândouă. Nu mai suntem pe yacht?

— Liniştiţi-vă! În curând ne vom vedea prieteni.

Se ridică şi se îndreptă spre deschizătura cortului prin care se vedea un colţ de junglă.

Dar când să iasă, o umbra îi taie calea şi fulgerarea unei lame îl opri din drum.

Bătrânul dădu înapoi, apoi merse hotărât spre malaez.

— Vreau să ies, spuse el, poruncitor, în malaeză.

— Imposibil, răspunse celălalt în aceiaşi limbă.

— De ce?

— Stăpânul a interzis.

— Care stăpân?

— Al meu şi al tău. Mi-a poruncit sa te păzesc pe tine şi pe cele două *memsahib*, până ce va veni el aici.

— Care-i numele său?

— Ţi-l va spune el însuşi.

— Unde-i vasul meu?

— În fundul oceanului, răspunse sentinela cu un zâmbet larg.

— Mizerabile! strigă francezul. Îndrăzneşti să-ţi baţi joc de mine? Cheamă-mi oamenii. Vreau să ştiu de ce mă aflu pe pământ, când eu m-am culcat pe bordul vasului meu. Grăbeşte-te!

Dar malaezul nu răspunse decât printr-un rânjet ce-i descoperi dinţii înnegriţi.

— Tată, spuse Jacqueline, nu vezi că acest om e însărcinat să ne păzească? Suntem prizonieri!

— Prizonieri? Ai cui prizonieri?

— Nu ştiu.

Din nou dl. Le Francois se întoarse spre malaez:

— Unde e Rahu? Vreau să-l văd imediat!

La numele lui Rahu, omul lăsă spre pământ vârful armei sale, căzu în genunchi şi se prosternară de trei ori, cu mâinile încrucişate pe piept.

Stupefiaţi, cei trei francezi se priviră.

Ce însemna atitudinea temnicerului lor?

Cu-i se adresa acest salut, acest respect?

Lui Rahu, poate? Trebuia să se informeze.

Cu un aer poruncitor, el adresă malaezului care ridicându-se îşi reluase atitudinea-i ameninţătoare.

— Vreau s-o văd pe Sitah? Cheam-o!

Dar abia pronunţase numele cameristei, că din nou sentinela se aruncă la pământ, reînnoind gesturile de adorare.

De astă dată, înaltul funcţionar se înapoie la rogojina, lui şi se aşează cu capul în mâini. În timp ce cele două femei îl priveau temătoare.

— Te rog, murmură Josette. Întreabă-l pe acest sălbatec ce-au devenit soţul meu şi Pelouan.

Dar la scurta întrebare a Jacquelinei, Malaezul nu răspunse decât printr-un gest semnificativ.

— Ce vrei să spui? insistă tânăra franceză. Prieteni noştri sunt morţi?

— Da, înecaţi odată cu yachtul.

Pe rogojina lui, dl. Le Francois, care înţelesese, scoase un geamăt şi-şi acoperi faţa ca mâinile, în timp ce fiica lui alunecă, sfârşită, în braţele soţiei lui Pierite, care întreba mereu:

— Ce-a spus? Domnişoară... ai milă de mine! Ce-a spus omul acesta? Ţi-a anunţat moartea lui Pietre? De ce plânge tatăl d-tale? Vorbeşte, domnişoară!

— Linişteşte-te, reuşi în sfârşit Jacqueline să îngâne. Soţul d-tale nu este

mort. Omul acesta nu ştie ce s-a întâmplat cu prietenii noştri. Poate-i vom vedea în curând.

— Mulţumesc, Dumnezeule! strigă Josette, în timp ce Jacqueline, sfârşită de sforţarea făcută, căzu pe rogojină.

Şi orele trecută în vreme ce Josette şi nenorocitul părinte se străduiau s-o anime ze.

Pe înserat, un zgomot de voci şi de arme lovite, răsuna la intrarea cortului şi o trupă de malaezi pe jumătate goi pătrunse înăuntru. Conducătorul acestora se opri la intrarea cortului şi strigă:

— La drum, domnule Le Francois.

— Unde mergem?

— Vei afla mai târziu. Grăbeşte-te!

Malaezii urcară pe cele două femei în câte un lung palanchin a cărei bancă longitudinală se sprijinea pe umeri a doi sălbateci uriaşi.

Dl. Le Francois, se sui şi el într-al treilea şi imediat cei trei captivi se văzură duşi prin pădure în ritmul paşilor repezi ai purtătorilor.

Merseră toată după amiaza şi toată noapte, nefăcând decât scurte popasuri.

Dl. Le Francois, îngrijorat, urmărea mersul caravanei neputându-şi da seama de evenimentele ce se întâmplaseră.

Josette, semănând cu un copil părăsit, suspina încetişor chemându-şi soţul pe nume, iar Jacqueline pe jumătate inconştientă, revedea ca prin vis silueta elegantă a lui Jean Pelouan.

În zori, ajunseră la picioarele unei ridicături în vârful căreia se ridica un fel de cetăţuie, grosolan construită. Pătrunseră înăuntru printr-o poartă păzită de o duzină de inşi printre care recunoscură cinci sau şase oameni din echipajul Albatrosului.

Dl. Le Francois fu închis într-o cameră mobilată europeneşte. Camera comunica cu aceea a tinerelor femei. Cei trei oameni se îmbrăţişară.

— Iertaţi-mă, spuse dl. Le Francois am nevoie să reflectez. În zadar mă străduiesc, de ieri să pricep ce s-a întâmplat. Pe mâine, copii!

Se despărţiră şi fiecare se culcă. Dar abia, târziu după trecerea multor ceasuri, găsiră în sfârşit odihna atât de mult căutată.

CAP. II

DL. LE FRANCOIS FACE CUNOŞTINŢĂ CU RAHU-SINGH, PIRATUL

A doua zi, dimineaţa, când dl. Le Francois se trezi zări în picioare la căpătâiul său, un malaez, care spuse:

— Stăpânul, vrea să te vadă, Sahib.

— Să vie! porunci înaltul funcţionar care-şi regăsise toată prestanţa.

— Stăpânul nu se deranjează niciodată pentru străini. Tu trebuie să te duci lângă el. Eu te voi conduce.

— Dumnezeule! strigă bătrânul. Cel de care-mi vorbeşti nu ştie că eu sunt şeful poliţiei de stat din Saigon? Nu ştie că poliţia franceză pedepseşte cu moartea pe toţi cel care îndrăznesc să atenteze la viaţa sau la libertatea

europenilor.

— Ştie. Dar el nu teme decât de cel care locuieşte deasupra norilor. Supune-te!

— Fie! zise Le Francois, al cărui obraz devenise purpuriu. Te urmez!

Unul în spatele celuilalt, cei doi oameni traversară o curte şi trecută pragul unei săli imense, cu pardoseaua din mozaic, al cărui tavan văruit era susținut de coloane subțiri, ca acelea din moscheile arabe.

Covoare bogate erau atârnate de perete şi când tatăl Jacquelinei îşi obişnui privirea cu obscuritatea din interior, deosebi de jur împrejurul lui o mulțime de fețe întunecate ai căror ochi luceau ca tăciunii.

— Înaintează! porunci o voce care-l făcu să tresară.

Atunci făcu câțiva paşi şi se găsi în fața unui fel de tron, dublu, în care stăteau două persoane.

— Priveşte-mă, scrâşni aceeaşi voce, recunoaşte-mă... Câine de francez!

Înfuriat de insulta pe care o primise în față, dl. Le Francois, cu un strigăt de mânie, se repezi înainte.

Dar de abia pusese piciorul pe prima treapta, că se opri, mirat, frecându-şi ochii. Deosebise figura interlocutorului său.

— Rahu! exclamă el. Rahu! Pe acest tron, Servitorul meu? Şi alături de el. Sitah! Nu se poate! Visez!

Nimeni nu-i răspunse. Malaezii îl priveau în tăcere cu privirile scânteind de ură.

Dar în curând dl. Le Francois îşi regăsi stăpânirea de sine. Cu voce calmă, spuse:

— Să-mi se arate acel stăpân despre care mi s-a spus că mă aşteaptă!

— Nu este decât un stăpân aici, răspunse Rahu, cu răceală, şi acela sunt eu.

— Tu, servitorule? Ha! Ha! Ha!... Încetează mascarada asta şi nu uita că ştiu să pedepsesc pe vinovați.

— Şi eu ştiu! Şi-ți voi dovedi! Tu însuți eşti dovada vie că ştiu să pun mâna pe ei şi să le aplic pedeapsa ce-am hotărât-o!

— Eu, un vinovat?! Mă numesc Le Francois, sunt şeful poliției de stat din Saigon. Şi în numele legii, te somez sa ne redai libertatea!

— Vorbeşte mai încet, câine francez, îl întrerupse Sitah, disprețuitoare. Tocmai pentru că eşti şeful polițiştilor te-am adus aici, la noi, după ce pentru a te supraveghea mai bine, te-am urmat până în fața oamenilor albi.

— Şi ce vreți cu mine?

— Vei afla! spuse Rahu. Îți mai aminteşti de Luang-Singh?

— Şi de ce nu mi-aş amintii de monstrul pe care am pus să fie ucis? Pentru asta m-ați adus aici?!

— Pentru a-ți vorbi de el, mormăiră împreună Rahu şi Sitah.

— Nesăbuiți ce sunteți! Lăsați morții în pace şi hotărâți suma pentru libertatea noastră! Haide, bandiților, vorbiți!

— Te înşeli, spuse Rahu, cu voce puternică, liniştind cu un gest agitația ce se produsese între malaezi la auzul cuvintelor îndrăznețe ale francezului. Nu e vorba de o răscumpărare. Niciodată nu-mi vei da de bună voie ceea ce îți voi

cere. De aceea îmi voi lua singur, fără să-ţi cer voie.

— Vorbeşte! mugi francezul, exasperat.

— Mai târziu. Acum să revenim la Luang-Singh.

— Ce-mi poţi spune nou despre acest om?

— Multe lucruri şi mai ales acesta: Cu tot sfârşitul său groaznic, noi iubim şi venerăm spiritul lui Luang-Singh. Ce învinuiri îi aduceţi voi, europenii? Că timp de cinci ani a fost regele neîncoronat al tuturor vitejilor malaezi, că a jefuit pe chinezi şi pe europeni, că a ucis pe cine i s-a împotrivit, până în ziua când înşelat de un trădător, pe care-l credeam de-ai noştri, a căzut în mâinile justiţiei franceze.

— Şi atunci şi-a primit răsplata pentru toate ticăloşiile şi ferocitatea lui.

— Mărturiseşte, strigă Sitah, că ţi se datoreşte această moarte de care vorbeşti şi pentru care ne vom răzbuna.

— Şi de ce nu? răspunse rece dl. Le Francois. Nu, nu mai că mărturisesc, dar mă şi laud că dacă un monstru ca Luang-Singh a fost răpus după faţa pământului, asta mi se datorează mie şi numai mie.

Un cor de ţipete şi blesteme se auzi din rândurile malaezilor în timp ce krissurile lor luciră ameninţătoare în umbră.

Dar din nou la un semn al lui Rahu, se făcu linişte.

— N-am spus încă totul, reluă el. Luang-Singh era un viteaz dar era şi un om. Ca atare avea o familie, soţii, copii, pe care moartea lui îi adânci în doliu şi în disperare. În faţa acestei familii vei da acum socoteala. Căci eu, fiul său, Rahu-Singh şi sora mea Sitah, am fost aleşi ca să îndeplinim răzbunarea.

Un zâmbet amar flutură pe buzele francezului. Înţelese că era pierdut.

— Ucide-mă, deci, dar fie-ţi milă de fiica mea şi de prietena ei, spuse el.

Un hohot de râs sălbatec fu răspunsul.

— Pentru a te ierta, crezi tu că timp de doi ani, eu şi Sitah, ne-am făcut sclavii tăi? Fiica ta e condamnată, ca şi tine!

— Îndurare! Fie-ţi milă de ea! strigă sărmanul părinte, care la gândul că copila lui era pierdută deveni tot atât de slab, pe cât fusese de tare înainte.

— Nici o milă pentru călăi ca tine! zbieră Sitah.

— De altfel e şi prea târziu, adăugă Rahu. Supliciul fiicei tale a început de mult.

— A început? Cine-i mizerabilul care a îndrăznit?...

— Tu însuţi!

— Eu? Eşti nebun! Cum pot eu să-mi torturez *copila?* De ce îmi necinsteşti durerea? Nu-ţi ajunge că sunt în mâinile tale? Am mărturisit ca sunt vinovat, atât de vinovat cât poate fi un om care-şi face datoria. Am pedepsit pe tatăl tău, mă poţi deci ucide, fiindcă sunt în puterea ta. Dinte pentru dinte. Dar lasă-mi copila...

— Prea târziu, îţi spun. Sufletul lui Luang-Singh cere sacrificiul a două vieţi, căci ucigaşul lui trebuie să fie dublu pedepsit. La Marsilia a început pedeapsa. Aminteşte-ţi drumul spre Rognac şi bara de direcţie tăiată de o mână pe care n-o putea bănui deoarece era a ta.

— Minţi! strigă nefericitul părinte. N-am tăiat eu bara. Mi s-ar fi uscat mâna, pe loc!

— Te îndoieşti de cuvintele mele? articulă Rahu, privându-l adânc, în ochi. Ce este? Păleşti, te clatini, te dregi înapoi. Te-am atins eu? Te-am ameninţat? Nu! Ci fluidul care se degajă din ochii mei te-a învins. Iată-te, slab ca o pasăre, în mâna mea. Trezeşte-te!

În faţa tronului, Le Francois, care se clătina ca un om beat. Tresări, se înţepeni pe picioare şi întrebă, ca trezit din vis:

— Ce e cu mine? Ce s-a întâmplat? Unde sunt?

Malaezii izbucniră în râs şi, dominând zgomotul, se auzi din nou vocea lui Rahu:

— Sărman nebun care te mai îndoieşti încă de puterea mea! Nu vezi că voinţa cu care te stăpânesc, face din tine sclavul meu? Nu de oboseală te clatini, ci sufletul lui Luang-Singh, care trăieşte în pieptul meu şi, prin mine te ţine în gheare. La Marsilia îţi poruncisem să pregăteşti accidentul ce trebuia să pricinuiască moartea fiice tale şi tu tăiaşi bara „în timpul somnului" fără să bănuieşti nimic. Voiam să-ţi rezerv doar ţie supliciul la care va asista întregul meu popor. Dar tatăl meu a hotărât ca ea să moară prin tine şi înaintea ta. Opt zile, pe bordul Albatrosului, ai intrat în cabina Jacquelinei şi ai vărsat o băutură pe care ţi-o dădeam. În fiecare noapte, după vizita ta, copila se ridica şi se ducea spre postul mateloţilor. Unde o aşteptam.

— Jacqueline. Micuţa mea Jacqueline... La malaezi, suspină sărmanul părinte.

— Linişteşte-te, rânji Rahu. Căci ca şi la Marsilia, spiritul tatălui meu veghea asupra ei. În fiecare noapte la ora când o aşteptam pentru a o da oamenilor mei, un alb, Pelouan era acolo, în faţa scării şi o lua în braţe, ducând-o în cabina ei!

— El! Pelouan! Dumnezeu să te binecuvânteze. Unde este el acum?

— În fundul oceanului, ca şi prietenul său, împreuna cu Albatrosul.

— Mizerabil! Ucigaş!

— Nu te grăbi să-mi spui astfel, căci răzbunarea mea abia începe. De astă seară, fără voia ta, îţi vei relua vizitele nocturne în camera fiicei tale şi-i vei turna otrava.

— Nu se poate... nu se poate...

— Ba da. Tatăl meu îmi ordona şi eu voiesc!

— Nu se poate. Tot ce-mi spui e minciună, e vis, e nebunie.

— Vrei o dovadă?

— Da!

Rahu făcu un semn. Doi malaezi se ridicară şi părăsiră încăperea.

Câteva clipe mai târziu se înapoiară, aducând-o pe Jacqueline.

Dar înainte cu tatăl şi fiica să poată schimba un cuvânt, vocea piratului răsună:

— Le Francois, cercetează trăsăturile feţei copilului tău şi spune-mi: nu vezi nimic schimbat?

Gâfâind bătrânul ascultă şi timp de o clipă, Jacqueline văzu ochi tatălui său privind-o cu atenţie.

Deodată un suspin îi sfâşie pieptul.

— Tată. Ce ai?

— Nimic, nu-i nimic! se bâlbâi el. Înapoiază-te în camera ta, copilă. Nu ai ce căuta aici.

Cei doi malaezi o apucară de mâini şi cu toate protestările ei o scoaseră din sală.

Când strigătele fiicei sale se stinseră în depărtare, dl. Le Francois căzu în genunchi la picioarele tronului şi ridică spre călăul său ochi plini de lacrimi.

— Am văzut pe chipul fiicei mele urmele lăsate de otravă. Îndurare! Ai milă de ea… dacă mai e timp!

— Avut-ai tu milă de tatăl nostru? Hai, bătrâne, ridică-te, munca ta ucigaşă va reîncepe astă noapte. Şi nu uita că nimic *nu* poate schimba mersul destinului.

Bătrânul se ridică, voi să vorbească, dar nici un sunet nu se auzi. Palid, cu urechile vâjâind, cu gura deschisă, se prăbuşi în timp ce malaezii zâmbeau sinistru.

William Mitchell

Spiritul Dunei

SPIRITUL DUNEI

Fanfiction de ***William Mitchell***

În traducerea lui ***Sorin Panait***

Spiritul Dunei: Capitolul 10

> Înainte ca tehnica Visării Mirodeniei să poată fi folosită pentru a săpa în trecut după adevărul acțiunilor, fuziunea dintre Bene Gesserit şi Onoratele Matres, realizată de Murbella, era văzută ca rezultat al amenințării iminente a Maeştrilor Dansatori Față întorşi din Dispersie. Întoarcerea a avut mai puțin de a face cu decizia ei, care se baza pe doi factori din trecutul îndepărtat. Murbella fusese condusă spre un concept antic pentru care a ales numele de Şcoala Păstrăvăreselor. Şi a fost condusă acolo de către răutatea pe care bătrânul Harkonnen a reuşit să o imprime Sfintei Alia, de dincolo de mormânt.
>
> - Memoriile Yanimei Ampre

Deoarece avea câteva ore înaintea întâlnirii ei cu dubioşii oaspeți, Murbella petrecu dimineața înarmată cu o nouă armura de luptă care îi amplifica măiestria ei de luptă prana-bindu, deja foarte suplă. Kitrana Blaise o asistă pe Murbella în echiparea cu armura, în timp ce o punea la curent cu noile îmbunătățiri. Blaise fusese promovată de la funcția de Custode al Armelor şi Antrenamentului de Luptă, rol pe care-l deținea de la lupta Bene Gesserit cu Onoratele Matres de pe Taltios, la titlul de Generalal Forțelor Bene Gesserit.

A venit vremea să luptăm cu Cei Cu Multe Fețe.

”În plus față de noile arme modulatoare de plasmă montate la încheieturi, am adăugat un scut bio-magnetic, în cazul în care încearcă să obțină memoriile prin atingere.” Kitrana era călită în luptă şi profundă. Îl întâlnise o dată pe primul Miles Teg în lupta sub acoperire dusă de acesta, în care ea îi echipase trupele cu anumite arme pe care le dezvoltase sora ei.

Antrenamentul Murbellei era deja hipercinetic. Imprimarea sexuală a Onoratelor Matres mergea mai departe decât erotismul, contopea conştienţa celulară cu fiecare regiune a corpului ei. Piciorul ei putea lovi într-o situaţie de luptă fără vreun impuls direct de la creier. Faptul că purta un copil nu îi stânjenea câtuşi de puţin abilitatea de luptă.

Pur şi simplu trebuie să fiu conştientă de uter, să-l protejez de pericol şi să ţin de parte stresul situaţiei prin voinţă. Aduc calmul asupra mea prin voinţă.

După demonstraţie, Murbella şi Kitrana discutară ştirile celor două bătălii recente cu Cei Cu Multe Feţe, una dusă de Bene Gesserit iar cealaltă de Onoratele Matres.

Poate inamicul nostru comun va uni aceste două comunităţi.

Murbella şi Onoratele Matres. Era o idee complexă pentru ea, fiind crescută de surori renegate care perfecţionaseră varianta lor deviată a tehnicilor Bene Gesserit în cei două mii de ani ai Dispersiei.

Odată ce ne-am antrenat ca Onorate Matres şi intrăm în modul de luptă, vai tuturor celor ce stau în calea noastră.

În timp ce mergeau să-şi primească oaspeţii, Kitrana îi comunică faptul că avanpostul Bene Gesserit de pe Chasuba fusese nimicit şi doar câteva surori supravieţuiseră.

Kitrana interpretă tăcerea Murbellei ca dezaprobare a efortului ei de război, ”Te asigur, Maică Superioară, că fiecare mişcare a Maeştrilor Dansatori Faţă a fost sub supraveghere constantă. Măcar cu atât ne-am ales din acest sacrificiu.”

Murbella nu se obosi să se îmbăieze sau să se schimbe într-o ţinută mai formală pentru întâlnirea ei cu trimisa Onoratelor Matres.

În timp ce Kitrana citea statisticile celor mai recente două victorii ale inamicului comun, Murbella îşi împărţea planurile în posibile şi probabile. Ştia că Sheeana plănuia probabil cea mai radicală schimbare pe care o văzuse Universul. Rebecca, plecată cu Sheeana în pliurile non-spaţiului, devenise singura legătură cu vechiul ordin Bene Gesserit şi cu noua Comnitate a Surorilor care avea să apară dacă vreuna din ele avea să supravieţuiască Celor Cu Multe Feţe.

Mă cramponez de idea că Rebecca e încă o adevărată Bene Gesserit, pentru că sigur Sheeana nu este. Şi nici eu.

Gândurile ei fuseseră la Sfânta Alia, sora lui Muad'Dib, şi tragica ei moarte care izvorâse zeci de religii majore şi sute de culte de-a lungul timpurilor.

Nu trebuie să le dezamăgesc pe Onoratele Matres sau pe Bene Gesserit aşa cum am dezamăgit-o pe ea. Există un răspuns pentru cele care reprezintă marginea şi ruptura unei societăţi. Răspunsul e să le aduc la centru.

Murbella se concentrase pe acest moment ca fiind zorii unei integrări între cele două lumi ale sale. În timp ce Kitrana termina raportul, două surori le flancară înainte de a intra în sala de recepţie.

Murbella aruncă o privire către Kitrana. ”Am cerut să nu am escortă.”

Kitrana avea răspunsul pregătit. ”Cu tot respectul, Maică Superioară, în rolul meu de comandant militar am considerat ce e în interesul tău şi am ordonat escorta eu însămi.”

Murbella aprobă din cap.

Măsuri drastice pentru vremuri întunecate.

În sala de recepție stătea Onorata Matre Guerin şi două tovarăşe cu aspect periculos. Guerina o cunoscuse pe Regina Păianjen pe care o deposedase Murbella şi reprezenta facțiunile mai conservatoare, rezistente la schimbare.

Trebuie să înfrâng voința acestei Guerina astăzi.

Întîlnirea nu servea decât la a o plictisi pe Murbella privind cât de greşit era cadrul filosofiei Onoratelor Matres.

Sunt gonite din Dispersie într-un exod în masă, o întoarcere forțată de frica lor de Maeştrii Dansatori Față, care sunt doar începutul haosului mai mare.

Ar fi fost bine să fi păstrat unele din vechile zicale Bene Gesserit.

”Există facțiuni între Onoratele Matres. Unele te-ar vedea ca Marea onorată Matre, în timp ce altele văd calea ta ca fiind slabă şi caută să-ți uzurpe poziția.”

”Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa ?” Făcu un gest către cele două surori ce o flancau, gata să ucidă în orice moment. ”Ai venit să implori ajutor şi acum îmi pui la îndoială puterea.”

Escortele Guerinei se pregătiră pentru un posibil incident, dar Onorata Matre le făcu semn să stea pe loc. ”Spun doar ceea ce se aude printre cele din Întoarcere.”

Murbella ridică Vocea strategic. Acum vorbeşte conducătoarea Bene Gesserit şi a Onoratelor Matres ! ”Nu voi da atenție nici uneia din aceste vorbe negândite.” Vocea reveni la normal. ”Facțiunile Onoratelor Matres care sunt împotriva mea nu vor ajutorul verişoarelor lor Bene Gesserit ?”

Murbella se întoarse către Kitrana. ”Cîte lumi ale Onoratelor Matres au fost distruse până acum ?”

Kitrana extrase datele din arhiva sa de Mentat. ”Conform ultimelor rapoarte din această dimineață, lumea Alcius a Onoratelor Matres tocmai a căzut, aducând numărul de lumi ale Onoratelor Matres distruse la treizeci şi patru.”

Treizeci şi patru de lumi distruse, sute de miliarde de vieți sfârşite sau asimilate, şi javrele astea îmi pun la îndoială conducerea.

Guerina îşi aplecă capul auzind numerele.

Culoarea dispare din fața ei. Aceste numere o vor întoarce de partea mea.

Guerina ridică capul. ”Poate că pot face ceva să conving facțiunile că o alianță e singurul curs de acțiune, Mare Onorată Matre.”

Murbella se uită în ochii Guerinei cu o privire fermă dar liniştitoare, ”Fă asta repede, pentru că Dansatorii Față nu aşteaptă să ucidă.”

Spiritul Dunei: Capitolul 11

> Roiul era agitat; multe noi apariții fuseseră filtrate prin pliurile sale -Duncanul, Scytale-ul, Sheeana temporală. Dar cea mai nouă reapariție, *Iarăşi Muad'Dib*, cauzase unde... nu... - furtuni – în întregul colectiv al Celor Cu Multe Fețe. Când întregul era deranjat la acest nivel, simțeau nevoia să treacă la acțiune. Undele sinelui săgetau şi se reflectau printre milioane de experiențe, şi totuşi nu puteau străpunge adăpostul aroganței lor, a noutății carapacei în care roiul lor se încastrase adânc. Muad'Dib-ul fusese cunoscut multora. Atât de mulți erau încă mişcați de mitul lui. Căutăm să îngrijim ceea ce iubiții noştri Individuali căutau în iubitul lor Iarăşi Muad'Dib. Deoarece bogata lor experiență asigură cea mai suculentă recoltă de experiență de viață furată atunci când căutăm să culegem recolta noastră mortală.
>
> - Comentariu al unui Maestru Dansator Față

Când Duncan Idaho şi Miles Teg intrară în Centrul Tleilaxu, nou construit, Scytale era aşezat în spatele unui monitor, flancat de fiecare parte de o gardă personală. Gărzile erau evident Dansatori Față, dar pe cât erau de colosali erau şi de ageri. Duncan observă că genele folosite pentru a-i crea pe aceştia doi proveneau din gărzile Păstrăvărese ale Tiranului – cu îmbunătățiri față de fenotipurile obişnuite. Scytale se folosea bine de arhivele de reproducere Bene Gesserit pentru a uşura crearea noilor sale produse axlotl.

Scytale ridică privirea de pe ecran pentru a-i saluta.

”Capodoperele mele. Două exemple ale folosirii geniului la creațiile noastre ghola, una construită după specificațiile noastre, iar cealaltă dincolo de visele noastre, reconstruită pentru scopurile noastre. Lumina albăstruie a monitorului arunca o aură supranaturală asupra trăsăturilor sale de elf.

Cine e mai mult fantomă, el sau noi ?

Gândurile lui Duncan săriră de la aparențe la istoria personală. Puțini aveau o istorie împreună cum aveau ei. Lui Hayt nu-i păsase de Scytale al lui, lui Duncan nu-i păsa de acesta.

Teg aşteptă ca trăsăturile lui Scytale să-şi piardă rânjetul Tleilaxu înainte de a vorbi.

”Suntem aici pentru răspunsuri, nu întrebări.” Scytale nu fu mişcat de poziția lui Teg.

De câte ori doriseră ghola răspunsuri ? Data asta nu era cu nimic diferită de oricare alta, doar că acum începuse să recapete speranțe pentru un viitor Tleilaxu.

Sunt eu alesul ? Ultimul care a fost salvat pentru a dovedi cât de aproape am fost noi, Bene Tleilax, să dispărem total. Am fost trezit.

Gândurile lui erau deseori punctate de cuvintele ”Târfe” sau ”Vrăjitoare”, şi totuşi trebuia să recunoască că asocierea lui cu Bene Gesserit îi arătase posibilitatea încrederii printre powindah. Iar Onoratele Matres dovediseră că nici un inamic nu trebuie subestimat.

Ce aveau de gând aceştia doi ?

Teg vorbi. ”Sheeana distruge cuvele axlotl care conțin ghola Jessicăi şi Aliei, chiar în timp ce vorbim noi.” Scytale păli iar după un moment de tăcere Teg continuă. ”Ți-am atras atenția acum ?” Scytale nu se simțise atât de încolțit ca în acest moment de la încarcerarea sa pe Non-navă toți acei ani. Cu toate acestea reuşi un zâmbet, unul pentru care Tleilaxu erau renumiți, care să trădeze cu superioritate toate gândurile sale: Powindah ! Shokran. Tot uneltele mele vă dovediți a fi.

Scytale schimbă direcția conversației întorcându-se de la Teg spre Duncan.

”Poate vreunul dintre voi măcar să înceapă să audă aroganța cu care vorbiți – voi sunteți creațiile noastre ! Ce puteți voi şti despre măreția către care lucrăm ?”

”Nu sunt singurul vostru proiect care a 'depăşit aşteptările', Scytale – nu înțelegi că metoda voastră, măreția Tleilaxu, a devenit învechită – Maeştrii Dansatori Față şi Cei Cu Multe Fețe nu mai sunt nici pe departe umani. Sunt monştrii voştri, ați reuşit doar să creați ceea ce poate fi numită doar o specie extraterestră. Şi ei sunt interesați în fiecare mişcare pe care o faceți. Ştiu asta.”

Scytale era cu fața spre Duncan, făcând un pas spre el, ceea ce nu-i stătea în caracter.

Duncan vorbeşte cu ei – cum se poate asta ?

Duncan citi reacțiile pe fața lui Scytale şi continuă. ”Vă agățați de idei care nu mai au valoare intrinsecă. V-a scăpat printre degetele voastre alunecoase Tleilaxu. Ați păstrat regulile atâtea milenii, dar jocul s-a schimbat, jucătorii au plecat. Iar Teg şi cu mine nu suntem singurii care se întorc furioşi.”

În acel moment, cu Scytale păşind înapoi cu încetinitorul de lângă el, Realitatea se schimbă, ca şi cum Duncan brusc realizase că visase întreaga scenă. Duncan se regăsi agățându-se de Rețeaua sa, atrăgând spre el o imagine din multe altele care veneau. Ei erau deja în pliul spațial, iar Duncan putea aproape să audă algoritmii plierii spațiului ai unui navigator al mirodeniei, de felul celor ai Ghildei, concentrându-şi destinația intenționată asupra Spiritului Dunei.

Vin după noi ! Teg, Scytale şi eu. Doar că nu ştiu cine sunt.

Duncan observă că Scytale nu terminase încă pasul înapoi, când o serie de imagini şi viziuni explodă în mintea sa. Îl văzu pe Tiran cerând Universului să devină Leto şi Maeştrii Dansatori Față adulând această răsturnare a istoriei pe care o ştia. Duncan îi văzu pe Cei Cu Multe Fețe

temându-se de Paul, continuau să se refere la el drept Iar Individul, şi Paul care nu era Paul.

Şi Duncan Idaho realiză că rolul său în univers fusese darul unic al Tiranului.

Am devenit întruchiparea prietenului omenirii. Loialitatea mea Atreides a evoluat peste toate aceste milenii în starea sa cea mai de bază: loialitate către omenire.

Rețeaua sa oraculară capturase acum mai multe grupuri disparate, pe care acum le vedea ca parte a ceea ce avea să fie viitorul umanității. Cancerul reprezentat de Cei Cu Multe Fețe; sentimentalismul Maeştrilor Dansatori Față care evadaseră care să ne prevină şi să protejeze conceptul de umanitate individuală; hibridizarea Bene Gesserit cu Onoratele Matres pe care Murbella o cultiva; surorile Sheeanei care vor deveni viermi aşa cum făcuse Leto.

Pentru prima dată Duncan realiză o folosință a Melanjului care îi scăpase înainte.

Metaforă. Melanjul, cu toate îmbunătățirile şi secretele pe care ni le-a revelat de-a lungul anilor, avea o utilizare pe care am trecut-o cu vederea. Este o metaforă pentru amestecul tuturor acestor elemente într-o nouă umanitate, în perpetuă schimbare. Asta e Poteca de Aur a lui Leto, pe care merg eu acum ! Ce ironie să fiu eu însumi un "profet" al marii Via Guldur.

Teg spunea deodată ceva, ceva ce-l făcuse pe Duncan să se îndepărteze de Rețeaua sa, înapoi spre locul unde era. În camera lui Scytale, Teg arăta spre o vidcarte portabilă.

E pe cale să ne avertizeze de ceva, îmi dau seama după expresia lui.

Ceva îl reținuse pe Duncan din interiorul viziunii sale, o forță care nu-l lăsa să se elibereze.

Teg mă avertizează de ceva ! Dar nu pot răspunde.

Duncan extinse limitele privirii, uitându-se într-un mod care pur şi simplu părea să se întâmple, în ciuda faptului că părea ne-natural, îşi folosi voința spre a privi în interior. Maeştrii Dansatori Față veniră la el, doar după ce aruncă o privire spre colțurile vederii sale periferice hiper-realiste. Erau mai mulți, în locuri strategice ale percepției sale ascuțite, fiecare reținându-i o formă specială atenției, fiecare atrăgându-i atenția în afara cadrului normal al momentului. Duncan îl văzu pe Teg arătând spre uşă, şi o îngrijorare bruscă pe fața lui Scytale.

Vin după noi, şi mă țin aici neajutorat !

Duncan încercă să imagineze o ieşire din dilema sa. Paralizia corpului său părea să-i dea mental timp suplimentar, timp poate în care să pună la cale un plan.

Ca şi cum ar sta cu un picior în viziunea mea.

Frica lui Duncan crescu pentru un moment şi îi aminti de o anumită moarte pe care o suferise din partea lui Leto, în care fusese țintuit sub corpul masiv de vierme de nisip al lui Leto, sufocat lent şi strivit sub greutatea sa. Ceva începu să cedeze printre temnicerii săi nevăzuți.

Morțile pe care le-am trăit îi distrag. Asta e cheia pentru reținerea mea.

Duncan începu să treacă rapid amintirile multelor sale morți prin minte, strat după strat, ca o vopsea. Maeştrii Dansatori Față care îl capturaseră în viziunea sa începură să-l piardă din vedere pe Duncan cel viu, datorită ciudatei şi alunecoasei naturi a unei morți rememorate.

Încep să scap din captivitatea lor.

Brusc Teg se mişca cu viteză normală, şi prinse o jumătate de propoziție, ”...că vor sosi exact la coordonatele noastre. Nu-mi pot da seama cum ne-au găsit, şi cât de repede se mişcă în sistemul solar local.” Duncan intui ce se întâmplase, dar nu pierdu timp să-i explice lui Teg.

”Unde ai fost plecat ?” reveni Teg, realizând din expresia lui Duncan că ceva se întâmplase.

”Nu e timp de explicat. Miles, vin după noi. În special după Scytale şi după mine.” Scytale nu-şi pierdu abilitatea de a părea imperturbabil, chiar când era înspăimântat.

Duncan continuă, ”Aşa e, Scytale. Creațiile tale te vor. Vor să ştie cum e să mori de atâtea ori de câte am murit noi.”

Va urma...

KEITH DOUGLASS

USS CARRIER 06

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Keith Douglass

USS CARRIER 06
COUNTDOWN

NUMĂRĂTOARE INVERSĂ

Versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL V

CAPITOLUL 10

Vineri, 13 martie

0713 Zulu +2
Tomcat 201
Deasupra Mării Barents

— Să începem cu o lansare de Phoenix, a hotărât Coyote. Avem al' dracu' de multe ținte dintre care să alegem.

— Un exemplu tipic de spațiu de luptă înțesat de ținte inamice, *Boss*, a replicat Cat. Fixăm la patru!

Dintre toate arsenalele din lume, şi chiar din al celorlalte servicii militare ale SUA, nu exista nimic echivalent cu AIM-54C Phoenix. O rachetă de aproape o jumătate de tonă cu o rază de acțiune de peste 120 mile şi o viteză de 5 Mach, ce

putea fi lansată doar de pe F-14 Tomcat cu al său sistem de ghidare radar AWG-9 foarte avansat. Deci era disponibilă numai pentru forțele aeriene ale US Navy. Radarul de pe Tomcat, setat pe TWS, putea să se fixeze simultan pe şase ținte separate şi să ghideze către ele şase rachete în acelaşi timp.

Coyote avea numai patru AIM-54, deci Cat a selectat patru ținte.

— *Rupe-i*, Cat! îi ordonă el.

— Să fie *Fox*[1] 3! a replicat ea în codul aviatorilor.

Cat a apăsat butonul de lansare şi Tomcat-ul a făcut o săritură când greutatea de jumătate de tonă s-a eliberat din ghidajele de sub aripi. Odată motorul pornit, racheta a dispărut înşurubându-se în cerul albastru, pur ca cristalul, lăsând în urmă lunga-i trenă de gaze albe ca un jet de abur.

— Şi FOC din nou! a spus Cat. *Fox* 3!

— *Gold Eagle* 1, *Eagle* 2. Acesta era Mustang Davis, *wingman*-ul lui Coyote. Locat. *Fox* 3!

Una dintre Phoenix-urile lui Mustang s-a desprins, s-a aprins şi a dispărut în depărtare ca o săgeată albă.

— Hey, Coyote! a apelat Mustang. Care-i treaba cu racheta aia lansată de ruşi?

— Suntem cu ochii pe ea, pentru locare… sau o lăsăm celor din urmă… sau o doboară CIWS[2] de pe *Jeff*.

— OK, am înțeles… şi încă o *Fox* 3!

Cerul sa acoperit de liniile albe trasate de rachetele ce se arcuiau spre sud-est.

0715 Zulu
Lângă Capul Nord

Tacticile de luptă ale portavioanelor moderne au fost puse la punct în timpul WW II[3], când amiralul Chester Nimitz a învins o flotă japoneză mult mai mare, cu doar trei portavioane, avioanele lor realizând atât atacuri ofensive, cât şi CAP defensive deasupra flotei proprii. A mai avut la dispoziție opt crucişătoare şi şaptesprezece distrugătoare ce aveau rolul de a asigura apărarea antiaeriană apropiată.

Tacticile sale – plus norocul care binecuvântează sau blestemă orice plan de luptă – au învins în *Bătălia de la Midway*, iar conceptul *loveşte-dur-apără-te-bine*

---

[1] Fox – prescurtare de la Foxtrot [fonetic pentru litera F(*Fire*-Foc)] prin care piloții atenționează coechipierii de lansarea unei rachete.
Fox 1 – lansare de rachetă cu ghidare semi-activă radar (AIM-7 Sparrow).
Fox 2 – lansare de rachetă cu ghidare în infraroșu (AIM-9 Sidewinder).
Fox 3 – lansare de rachetă cu ghidare activă-radar (AIM-120 AMRAAM and AIM-54 Phoenix).
Fox 4 – foc executat cu tunul de bord (uzual se utilizează atenționarea *Guns!-Guns!-Guns!*).

[2] Sistem de apărare contra rachetelor antinavă (*close in weapon system* - CIWS pronunțat în jargonul militar *seawhiz*). Alcătuit din baterii de tunuri Gatling, calibrul 20 mm, cu ghidare radar. Este instalat pe toate navele militare americane.

[3] World War II – al doilea război mondial.

a devenit ghidul de luptă pentru CBG-urile US Navy din timpul războiului din Pacific.

În următorii cincizeci de ani, avioanele au devenit mai mari, mai rapide, şi cu autonomie mai mare; armele au devenit mai inteligente, mai distructive, şi capabile de o precizie chirurgicală, lovind la o distanță inimaginabilă în 1942. Doctrina Nimitz, totuşi, a rămas aceeaşi.

Un CBG (numit uneori şi CVBG) modern era constituit în jurul unui super-portavion. Unele – ca *Jefferson* sau *Eisenhower* – aveau propulsie nucleară. Altele – ca *Kennedy* şi *America* – au fost proiectate tot cu propulsie nucleară, dar, „mulțumită" reducerile bugetare făcute de Congres, a fost dotate cu motoare convenționale. În funcție de clasa din care făceau parte, puntea de zbor avea lungimea cuprinsă între 300 m şi 315 m, doar cu 1,5 metri mai puțin decât înălțimea zgârie-norului Crysler din New York. Aveau un deplasament de 80-96.000 t – comparativ cu cele 19,900 t ale lui *USS Enterprise* de la Midway.

Restul navelor din CBG avea ca misiune protejarea portavionului şi cuprindea unul sau două crucişătoare cu lansatoare de rachete ghidate, o forță mixtă de patru până la şapte fregate şi distrugătoare, şi unul sau două submarine de atac din Clasa Los-Angeles. Când s-a apropiat de zona de patrulare din apropierea Capului Nord, CBG *Jefferson* a inclus şi crucişătorul *Shiloh*, dotat cu sistemul Aegis; trei distrugătoare cu lansatoare de rachete ghidate, *John A. Winslow*, *William B. Truesdale*, şi *Alan Kirk*; patru fregate (Clasa Perry) lansatoare de rachete, *Dickinson*, *Esek Hopkins*, *Stephen Decatur*, şi *Leslie*; şi submarinele de atac *Morgantown* şi *Galveston*.

Era o forță impresionantă. CBG-14, puternic chiar şi în perioada cât luptase la Romsdalfjord, cu nouă luni mai înainte, când a fost grav afectat în timpul *Bătăliei Fiordurilor*, şi s-a luat decizia să fie refăcut la cel mai înalt nivel de eficiență. *Truesdale*, *Kirk*, *Dickinson*, *Leslie*, şi *Morgantown* erau nou ataşate la Grup.

În războiul modern, un CBG acoperă o suprafață uriaşă de ocean. Dacă CBG-14 ar fi dus – prin *magie* – undeva în partea răsăriteană a USA, cu *Jefferson* aflat – să zicem – la mall-ul din centrul capitalei Washington, D.C., atunci escorta sa de nave s-ar afla undeva între centrul statului Pennsylvania, sudul statului Virginia şi Virginia de Vest; unitățile aeriene de apărare ar patrula cerul peste statele Maine şi Carolina de Sud, Kentucky şi Michigan; iar submarinele de atac şi avioanele S-3 Viking ar căuta inamicul undeva în Ohio. Şi, nu în ultimul rând, avioanele de atac ar putea distruge ținte aflate la Chicago.

Când primul val de bombardiere ruseşti au intrat în perimetrul exterior de apărare al lui *Jefferson*, rachetele Phoenix lansate de Tomcat-uri au luat primul tribut de sânge. Bear, Badger şi Backfire (numite aşa în cod NATO) – bombardierele ruseşti cu rază medie şi lungă de acțiune – au început să explodeze departe, pe lângă frontiera ruso-norvegiană. Pe măsură ce Tomcat după Tomcat loca şi lansa, creşteau şi pierderile hoardei ruseşti ce se apropia. În primele cinci minute ale bătăliei, optsprezece Tomcat au lansat nouăzeci şi şase

AIM-54C. Phoenix-urile au un procentaj de reuşită de 90%, ceea ce însemnă că în condiţii ideale, nouă din zece au lovit ce au locat.

În războiul real, condiţiile nu sunt niciodată ideale. Formaţia de bombardiere era însoţită de Badger-J care putea bruia/distruge un număr de AIM-54C, înainte ca acestea să-şi lovească ţintele.

Totuşi, şaptezeci şi opt de lovituri reuşite au anihilat primul val de bombardiere.

0718 Zulu
Tomcat 201
Deasupra Mării Barents

Cele patru Phoenix au fost lansate, dar Coyote mai avea încă sub aripi două Sidewinder şi două AMRAAM. Împingând maneta de gaze la maxim – deci, cu motoarele pe postcombustie – Coyote s-a îndreptat spre sud-est. Computerul de bord de pe F-14 a comandat plierea aripilor spre înapoi, ajustând astfel rezistenţa aerodinamică şi portanţa pentru maximum de viteză. Peste o clipă doar, un uşor freamăt al marelui avion a marcat trecerea la viteză supersonică.

În faţa sa, coasta colţuroasă a Norvegiei se vedea la orizont. Numeroase dâre albe se încrucişau pe cerul albastru – traiectoriile unei duzini de avioane Tomcat.

— Mustang, unde dracu eşti?

— Coyote, Mustang. Sunt la cinciul tău, la şase mile. Lansez o Phoenix.

— OK. *Descarcă marfa* şi dă-te mai aproape. Am rămas cam *golaş*.

— *Roger* 201. Locat şi… *Fox* 3!

Coyote a comutat pe ICS.

— Cat! Dă-mi un vector. Vreau să dobor ceva!

— *Shit*, Coyote, ai de unde alege. Ah… cinci în dreapta. Pare a fi o ţintă mare la altitudine zece, distanţa 42 mile.

El şi-a fixat ţinta pe display.

— Locat. Îl *rad* cu o AMRAAM.

AIM-120A a fost mult timp aşteptată să intre în dotare. Phoenix lovea ţinte aflate la mai mult de o sută de mile depărtare, iar Sidewinder, autoghidată în infraroşu, era destinată pentru lupta apropiată, până la zece mile. Era necesară o rachetă cu rază medie care să acopere golul dintre cele două extreme.

Încă din 1950, acest rol era îndeplinit de AIM-7 Sparrow. Pentru cei ce trebuiau să se bazeze pe ea, Sparrow nu a fost niciodată pe deplin satisfăcătoare. Era de tip SARH *semiactive radar-homing* – ghidată de undele radar emise de avionul lansator şi reflectate de ţintă. Asta însemna că pilotul care a locat un avion ţintă şi a lansat o Sparrow, trebuia să-şi menţină cursul de zbor, continuând să locheze inamicul până când racheta îşi încheia zborul – chiar şi şaizeci şi două de mile pentru ultimele versiuni. Şi, în timp ce făcea asta, rămânea vulnerabil, incapabil să manevreze fără a rupe legătura radar, irosind astfel racheta.

Coyote a comutat pe modul *rachetă-rază-medie*, şi a selectat o AIM-120 pe HUD[4], micul ecran-aparat rectangular de pe bord ce desemna ţintele. La stânga, sub linia verticală a vitezometrului, a apărut ARM-M2 ce arăta că are două rachete pregătite. La dreapta, chiar lângă altimetru, o altă linie verticală dădea viteza şi distanţa până la cele mai apropiată ţintă.

Acum, ţinta era la douăzeci şi cinci de mile depărtare, apropiindu-se cu 512 noduri.

A început să manevreze manşa cu fineţe, pentru a suprapune pătratul ce desemna racheta peste cercul-simbol ţintă; la apariţia literelor ACQ[5] a ştiut că radarul rachetei a locat avionul inamic. A durat câteva clipe până ce computerul de bord a calculat condiţiile de tragere, unghiuri, probabilităţi... apoi pătratul suprapus pe cerc a început să pâlpâie. Tonul ascuţit îl anunţa şi în căşti.

— Locare! a strigat Cat din scaunul RIO.

— *Fox* 1! a replicat Coyote şi a apăsat trăgaciul.

AMRAAM reprezenta o clasă nouă de rachete aer-aer, fiind dotată cu propriul ei radar de căutare, dar şi cu senzori în infraroşu pentru partea finală a traiectoriei. Depăşirea costurilor de producţie, precum şi probleme tehnice imprevizibile au întârziat intrarea în producţie de serie cu câţiva ani. Iar când aceasta s-a întâmplat prioritate având Air Force – unităţile combatante din US Navy au fost dotate cu mare întârziere.

Vâjâind, AIM-120 sa desprins singură de pe Tomcat, dispărând în două secunde cu Mach 4.

Pe HUD-ul lui Coyote, lângă altimetru, clipea într-o tăcută afirmaţie, IN RING 28, adică AMRAAM va lovi ţinta în 28 secunde.

Odată racheta lansată, Coyote a tras imediat tare de manşă spre dreapta, trăgând avionul într-un viraj cel ducea departe de ţintă, fapt ce ar fi fost imposibil în cazul vechii rachete AIM-7.

— Am o ţintă, i-a spus Cat. Pe direcţia 185, la 31 mile distanţă.

Coyote a readus comenzile la mijloc, încheind virajul.

— Al meu e! Setează următoarea AMRAAM.

0719 Zulu
Lângă Capul Nord

La început, în timp ce rachetele Phoenix brăzdau ecranele radar ale americanilor, avioanele de vânătoare ruseşti care escortau bombardierele nici măcar nu puteau să riposteze. Cea mai bună rachetă aer-aer pe care o aveau era dotată cu sistem radar semi-activ pentru ghidare. AA-9 Amos era folosită pentru

[4] HUD - Head-up display – tehnologie de afișare holografică a informațiilor, în câmpul vizual al pilotului.

[5] acquisition core courses - ținta lovită.

interceptarea de la distanță de avioanele MiG-31, deşi avea doar optsprezece mile autonomie.

Producția de AA-9 a fost grevată de probleme şi mai mari decât cele îndurate de americana AMRAAM, dar, deşi nu era la fel de performantă ca Phoenix, era proiectată să se *descurce*, în special, într-un mediu ECM.

Şi nici măcar nu erau destule. Cele mai multe rachete aer-aer ce protejau bombardierele, aflate în dotarea avioanelor MiG-25 Foxbat erau marile AA-6 Acrid, cu distanță de acțiune de şaizeci şi două de mile şi modernele AA-10 Alamo, cu treizeci de mile.

Pe măsură ce cele două armade se apropiau una de alta, tot mai multe arme ruseşti intrau în acțiune. Dar pe măsură ce ruşii îşi concentrau forțele, la fel procedau şi americanii. Dacă unitatea de bază în lupta navală era Grupul de Luptă, o strategie uzuală o constituia combinarea a două sau mai multe CBG într-un CBF (Carrier **B**attle **F**orce - Forță de Luptă). Pe durata Războiului din Golf din 1991, patru grupuri separate de portavioane sau reunit în Golful Persic, formând un singur CB cu o capacitate de luptă fără precedent.

Acum, lângă punctul cel mai nordic al Norvegiei, două CBG erau în proces de joncțiune a forțelor. Deşi navele de suprafață din CBG-7 şi CBG-14 încă nu s-au reunit, în momentul când Hawkeye a anunțat apropierea armadei aeriene ruseşti, *Eisenhower* a format pe cer cordonul defensiv de Tomcat şi Hornet, în lungul axului de unde venea amenințarea spre *Jefferson*, combinând şi mobilizând apărarea pentru ambele grupuri de portavioane.

Tomcat-urile de pe *Eisenhower* şi-au lansat rachetele AIM-54C pe când țintele se aflau încă mult în interiorul Peninsulei Kola; Hornet asigurau protecția aeriană pentru Tomcat-urile de pe *Jefferson* care deja îşi *cheltuiseră* rachetele.

Totuşi, în ciuda desfăşurării de forțe, bătălia era difuză pentru că practic se purta între un mare număr de grupuri mici, izolate, de avioane, sau chiar între solitari, fiecare luptând pentru propria viață.

0719 Zulu
Tomcat 201
Deasupra Mării Barents

— Ton! *Fox* 1!

A doua AMRAAM a alunecat de pe şina de lansare, luându-se după un bombardier care deja depăşise poziția Tomcat-ului 201 şi se afla acum la treizeci de mile între Coyote şi flotă.

Erau tot mai multe avioane pe cer. Toate Tomcat de pe *Jefferson* se aflau în aer, şi tot mai multe Hornet din escadrilele de F/A18 soseau în zona de luptă.

În completare, noi Tomcat interveneau dinspre nord-vest, F-14 decolate mai devreme de pe *USS Eisenhower*.

Coyote era bucuros să vadă sosind *talente* suplimentare, dar nu era deloc timp pentru manifestări de bun venit. La doar câteva secunde după ce a doua AMRAAM şi-a lovit ţinta, Cat la avertizat prin ICS, cu o voce îngrijorată.

— Coyote, am ton de alarmă, suntem locaţi!

O privire scurtă la propria consolă şi a văzut *blip*-ul ce marca ameninţarea. O rachetă ghidată prin radar tocmai se fixase pe avionul lor, venind rapid din spate.

— O văd. O ai pe TID[6]?

— O clipă… îşi verifică ecranul rotund din centrul consolei. Yeah! O am. Direcţia 095, distanţa 42 mile şi se apropie… *Shit!* Mach 3,5! Coyote, cred că tocmai ne-am ales cu o Amos!

— Stai cu ochii pe ea. O lăsăm să se apropie.

— Mie mi se pare că-i prea aproape chiar şi acum…

— Da, dar dacă virăm, va vira după noi. Nu mişca.

— Ce să mişc… c-a îngheţat şi sufletu-n mine…

— Mustang, mai eşti p'aci?

— Chiar aici, Coyote. *Loose goose* la *patrul* tău.

Aviatorii din Navy aveau obiceiul să zboare în formaţii largi (numite *loose goose*), ce le asigurau flexibilitatea tactică, spre deosebire de majoritatea oponenţilor lor care preferau formaţiile strânse aripă la aripă.

— *Roger*. Hai să băgăm gaze înainte să ni se-nfigă-n cur.

La această distanţă, racheta ce se apropia îi fixa pe amândoi. Nu se putea şti pe care-l vâna, până când nu venea mai aproape.

— Afirmativ.

— Mergem în zona cinci.

Împinse maneta de gaze la maxim.

— Mă ţin de tine.

La altitudine curentă de puţin peste şapte mii de metri, Tomcat putea zbura cu circa 2,3 Mach. Racheta care venea, aflată acum la patruzeci de mile depărtare, se deplasa cu 3,5 Mach, ceea ce însemna că chiar la viteza lor maximă tot îi depăşea cu opt sute de mile pe oră.

Cu ceva noroc, racheta aer-aer va rămâne fără combustibil înainte de ai ajunge. Dacă nu, îi va lovi peste circa trei minute.

0719 Zulu
Lângă Capul Nord

CICO din E-2C a raportat treizeci de Amos pe curs de apropiere în primele minute ale schimbului de focuri. EA-6B Prowler[7] care în zbor avea rolul de a desfăşura contramăsuri electronice atât pentru *Jefferson*, cât şi pentru *Eisenhower*, bruia rachetele cu puternice impulsuri de fascicule radar cu mare

[6] TID - Target Identification – identificarea ţintei.

[7] EA-6B Prowler – avion bimotor cu aripă mediană, pentru contramăsuri electronice.

energie, ce ardeau pur şi simplu delicatele circuite de pe SARH. Alte AA-9 au fost neutralizate cu *pleavă* sau de RIO prin ECM[8] proprii.

În total, doar unsprezece avioane-americane au fost lovite, din care patru doar avariate de exploziile declanşate de senzorii de proximitate de pe AA-9, putând să se întoarcă cu bine pe propriile portavioane.

Şi totuşi, ținând cont de forțele masive cu care se confruntau, americanii nu-şi puteau permite să piardă nici măcar un avion.

0722 Zulu
Tomcat 201
Deasupra Mării Barents

— Vine repede, Coyote! Distanța cinci mile…
— Mustang! Când ordon, degajează dreapta. Eu fac stânga.
— …patru mile…
— *Roger*, Coyote!
— …trei mile…
— ACU' DEGAJ'!!!

Coyote a împins manşa complet stânga-înainte, aruncând avionul într-un picaj ce trebuia să-i asigure un exces de viteză crucial.

Dintr-o privire scurtă aruncată peste umăr-înapoi, a văzut racheta, un punct strălucitor ce lăsa o trenă nesfârşită de fum alb pe cerul estic. Când Mustang a virat la dreapta, racheta a luat-o spre stânga. După el şi Cat.

Oprise postcombustia pentru a economisi combustibil, dar o porni din nou, în tentativa de a se folosi de orice manevră cei aducea plusul de viteză necesar. Forțele G îi striveau capul, pieptul, pântecele, storceau aerul din plămâni, scoteau ochii din orbite.

— O… milă… Au! …încă după noi! Cat trebuia să-şi scoată vorbele cu cleştele, însoțindu-le cu gemete sălbatice pentru a forța efectiv aerul să iasă din diafragma paralizată de cei aproape 9G.

— *Pleava!* strigă Coyote.

Încărcătura reflectorizantă a explodat la coada Tomcat-ului milioane de mici aşchii de mylar aluminizat, de lungimi bine determinate. Racheta, aflată acum la doar câteva sute de metri depărtare, s-a fixat pe mijlocul țintei văzute de radar, în aşa numitul centroid al radiației reflectate.

Când imaginea radar s-a transformat deodată într-o țintă mult mai mare, AA-9 s-a orientat spre dreapta…

…şi atunci Coyote a rotit F-14 într-o întoarcere violentă, în cabraj, ieşind astfel de pe traiectoria ei.

Racheta a pătruns în norul de pleavă, *mintea* simplă a senzorilor de proximitate a hotărât că şi-a atins ținta… şi a explodat cu un tunet asurzitor.

[8] ECM - Electronic countermeasure – contramăsuri electronice.

Fragmente metalice au atins fuselajul Tomcat-ului, dar nu s-a aprins nici un bec de avertizare.

— Coyote, Mustang! Eşti OK?

— *Copacetic*[9], Mustang. Sunt încă p'aici!

Coyote privea prin cupolă la cerul adânc, imposibil de albastru, brăzdat de dârele albe lăsate de avioane şi rachete. Deodată, şi-a dat seama că în ultimele zece minute a fost angajat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, a ucis sau avariat şase avioane inamice şi – la dracu'! – era să fie ucis el însuşi.

Iar în tot acest timp, nu s-a aflat niciodată suficient de aproape pentru a vedea măcar odată un avion rusesc.

— Mustang, Coyote, a chemat el. Nu mai avem decât două AIM-9 şi suntem la limită cu combustibilul. Cred că e timpul pentru RTB.

RTB însemna *return to base* (întoarcere la bază). Era timpul să se întoarcă la *Jeff*, să se reînarmeze.

— *Aprob pozitiv, Skipper*[10]. Ia-o înainte.

Coyote a comutat HUD-ul pe NAV MODE şi s-a fixat pe baliza radio a lui *Shiloh*. Pentru că *Jefferson* era în tăcere radio, trebuiau să se îndrepte întâi spre *Shiloh*, apoi, când ajungeau suficient de aproape, urmau să-l identifice vizual.

Se afla acum la mai puţin de 120 mile de centrul zonei asigurate de CBG. A tras maneta de gaze spre înapoi pentru a coborî la mică altitudine deasupra apei şi s-a înscris pe noul curs.

Vor ajunge în raza lui *Jefferson* în douăsprezece minute.

0725 Zulu
Lângă Capul Nord

Tacticile navale ruseşti, ca şi cele aplicate în conflictele terestre, depindeau de suprasaturarea apărării inamicului, copleşindu-l cu cât mai multă forţă brută, într-un număr atât de mare, încât, mai devreme sau mai târziu, apărarea trebuia să cedeze.

Bombardierele supravieţuitoare asaltului de rachete Phoenix, plus cele care au reuşit să lanseze înainte de a fi doborâte, trimiseseră un total de nouăzeci şi trei de *ucigaşe de nave* (rachete anti-navă), cele mai multe de tip AS-5 Keit şi AS-6 Kingfish.

Cu o lungime de peste zece metri şi o greutate de circa cinci tone, cu o viteză mai mare de Mach 3, aceste rachete survolau Marea Barents la nivelul valurilor. Unele erau programate să se deplaseze tot traseul la foarte joasă altitudine; altele erau setate să se ridice la mare altitudine pe parcursul traiectoriei finale şi apoi să execute atacul aproape la verticală. Utilizarea concomitentă a acestor două tipuri de apropiere avea acelaşi scop ca şi tactica *bombe + torpile* din timpul WW II: să

[9] În slang – *de la excelent în sus*.

[10] Skipper – cel ce conduce o navă, o echipă, etc.

provoace confuzie, să divizeze şi să suprasolicite armamentul sistemului de apărare.

0726 Zulu
Tomcat 201
Deasupra Mării Barents

— *Shit!* De unde dracu' a venit?

Coyote se uita la HUD, încercând să distingă detalii, în ciuda reflexiei luminii solare pe ultramarinul mării. Se afla la 1.500 metri altitudine, iar banditul era dedesubt, zburând foarte aproape de valuri direct spre centrul CBG. Altitudinea joasă era o excelentă acoperire, pentru că se confunda cu fondul suprafeței mării. În mod sigur era un *leaker*, un bombardier rusesc care se infiltra neobservat adânc în interiorul perimetrului de apărare al CBG.

— Distanța două mile, i-a transmis Cat.

— Roger. Mă ocup de el imediat.

Erau destul de aproape acum, încât Coyote a putut recunoaşte aripile trase spre înapoi şi cele două turbomotoare lipite de fuselaj. Era un Tu-16 Badger, aproape sigur tip G dotat cu rachete. Îl flancau două avioane mai mici, aproape indistincte de la această distanță, dar aproape sigur era vorba de o escortă de aparate de vânătoare.

Coyote a împins manşa pentru a-şi aduce avionul într-o poziție de tragere optimă. Silueta Badger a crescut rapid pe HUD în spatele liniilor simbol.

Însoțitoarele sale au şi degajat de lângă marele avion virând direct spre el. Erau două Sukhoi-21 Flagon[11], vopsite în schema clasică de camuflaj verde maro.

Dar Coyote a observat şi altceva în clipita apropierii. Sub fiecare aripă a lui Badger-G era câte o siluetă zveltă de rachetă anti-navă AS-6 Kingfish. Abia a apucat să le privească şi, în timp ce-şi seta selectorul de armament pe radiația IR emisă de cele două motoare, mai întâi prima, apoi şi a doua săgeată mortală s-au desprins din locaşuri, şi-au aprins motoarele cu lungi flăcări portocalii şi au plecat rapid lăsând trene de fum alb.

— LANSARE!!! LANSARE!!! a răcnit Coyote în radio. *Hotspur*, *Gold Eagle* 1, confirm lansarea a două *Alfa-Sierra*-6…

Două noi rachete de croazieră se îndreptau acum, cu Mach 3, către centrul flotei.

Şi ei se aflau la mai puțin de o sută de mile.

[11] Sukhoi 21 (cod NATO – Flagon) – avion sovietic, interceptor supersonic.

CAPITOLUL 11

Vineri, 13 martie

0727 Zulu
Tomcat 201
Deasupra Mării Barents

— *Fox* 2! a avertizat Coyote, şi o Sidewinder a zvâcnit de sub aripa sa dreaptă.

Spre deosebire de Phoenix sau AMRAAM, AIM-9 Sidewinder era autoghidată în infraroşu, fiind atrasă de căldura degajată de motoarele ţintei.

Prea târziu şi-a dat seama că, probabil, ar fi trebuit să se reorienteze spre unul din cele două Sukhoi. Odată încărcătura mortală lansată, Badger-G a virat înapoi, pe un curs ce-l ducea acasă, în peninsula Kola.

Totuşi, Flagon au cabrat rapid dinspre suprafaţa mării cu radarele locate pe Tomcat-ul lui Coyote.

Gândind cu repeziciune, Coyote a virat stânga, locând la rândul său cu radarul pe cel mai apropiat dintre cele două Flagon. Ultima sa rachetă IR s-a fixat, iar el a apăsat trăgaciul.

— *Fox* 2!

Lansarea frontală a unei căutătoare IR era mult mai riscantă decât a o trimite dinspre coadă; o asemenea ispravă nici nu ar fi fost posibilă cu modelele anterioare de Sidewinder, dar AIM-9M avea un cap de căutare multidirecţional, capabil să se locheze pe căldura emanată de orice parte a avionului ţintă, din faţă sau spate.

Odată ce a plecat şi ultima lui rachetă, a virat la stânga; în acelaşi moment, prima Sidewinder a percutat motorul din dreapta Badger-ului şi a detonat. Cinci kilograme de explozibil de mare putere nu fac un mare *bum*. A fost doar un *puf* de fum alb şi un nor de sfărâmături, dar Badger continua să zboare, îndepărtându-se uşor de flota americană.

Între timp, Coyote reduse din altitudine, forţând cele două Flagon să-şi întrerupă cabrajul pentru a-l putea menţine în bătaia radarului.

Procedura operaţională standard pentru Su-21 era să angajeze lupta cu amândouă rachetele AA-3 Anab, una cu ghidare IR sub aripa stângă şi una cu ghidare SARH în dreapta. Prin lansarea ambelor rachete, pilotul îşi maximiza şansele de a doborî ţinta. De asemenea, Sukhoi mai era dotat şi cu câteva AA-8 Aphids, mai mici, foarte manevrabile şi potrivite pentru *dogfight* – lupta de aproape, *unu-la-unu*.

La distanţa de circa două mile, Coyote a decis că Flagon au de gând să-l *aranjeze* cu Aphid-ele.

Dacă coboară la joasă înălțime şi ajunge sub ei sau în spatele lor, îi împiedica astfel să obțină o locare radar precisă.

— Ton de alarmă! a strigat Cat. E gata pentru un *Fox* 1!

La dracu'! Au ales una ghidată radar, nu cu IR... sau încercau să-l termine cu amândouă.

— Să nu dai la boboci! a prevenit-o pe Cat şi a acționat postcombustia.

A doua lor Sidewinder s-a înfipt într-unul dintre Flagon; din perspectiva lui Coyote părea că racheta lungă de trei metri a explodat direct în cockpitul Sukhoi-ului aruncând un nor de țăndări. Aproape în acelaşi moment, prima, apoi şi a doua rachetă a plecat de sub aripile celuilalt Sukhoi şi s-au luat după Tomcat.

Badger virase spre stânga în acest timp scoțând o trenă de fum din motorul avariat. Coyote vira şi el spre stânga şi acum se afla în fața acestuia, pe o traiectorie de coliziune.

Nu a fost ceva planificat, conştient, din partea lui Coyote, doar instinctul şi reflexele instantanee ale unui pilot de luptă antrenat la Top Gun. Cu cele două Anab ce se țineau de coada sa, Coyote a trecut atât de aproape de Badger încât a simțit cum tremură avionul datorită turbulențelor produse de bombardier. Pentru o fracțiune de secundă a putut privi în sus şi spre dreapta, observând fiecare detaliu al lui Tu 16 – canopia[12] tip greenhouse peste cockpit şi partea anterioară, turela mortalului tun de 23 mm de sub partea din dreapta a fuselajului anterior, aripile în săgeată, marcate fiecare cu o stea roşie, lucitoare. Aproape că a văzut şi fețele surprinse ale pilotului şi echipajului. Apoi s-a regăsit sub Tupolev, în partea cealaltă, încă în picaj spre suprafața mării. Badger a tras după el cu tunurile jumelate de 23 mm din turela spate – a văzut trasoarele – dar fără efect.

Un moment mai târziu, bombardierul a explodat într-un glob de foc.

— Doamne, Dumnezeule! a spus Cat şi în vocea ei se simțea un amestec de teamă, uimire, respect. Ai... ai făcut racheta să intre în Badger!

Coyote sa răsucit în scaun privind peste umăr. Badger cădea în mare. Fuselajul era o minge de foc ce se reflecta în apă cu o strălucire portocalie. Focul şi imaginea strălucitoare se apropiau una de alta.

— Când Flagon ne-a locat radar, l-am blocat punând Badger-ul între noi. SARH şi-a transferat locarea pe Badger, iar pilotul de pe Flagon n-a mai avut nici o şansă să oprească... ori poate nici nu şi-a dat seama ce se întâmplă.

— O spui de parcă nici tu nu ştiai ce se va întâmpla, spuse Cat. Dar eu o ştiu mai bine! A fost o manevră genială!

— Coyote, Mustang! Vezi Flagon-ul care şi-a dat *autogol*?

— Îl văd. Se pare că părăseşte *terenul*. Fuge.

— Cei cu rachetele alea două lansate de Badger? a întrebat Cat.

— Noi nu mai putem face nimic. Acum sunt problema lui *Shiloh*.

— Coyote, Mustang. Ascultă *Skipper*, mi s-a cam terminat gazu'. Hai la *fermă*. Cred că trebuie să găsim un Texaco înainte de a pleca după *Jeff*.

— De acord. Haidem!

---

[12] Canopia – cupola transparentă.

Şi cele două Tomcat au luat cap compas spre flotă.

0730 Zulu
Lângă Capul Nord

Crucişătoarele, distrugătoarele şi fregatele unui Grup de Luptă au doar un singur scop în viață: să protejeze portavionul. Pentru realizarea acestuia, perimetrul era divizat în trei zone distincte.

Zona îndepărtată, între o sută şi trei sute de mile de portavion, era patrulată de interceptoarele din *Air Wing* – F-14 Tomcat şi F/A18 Hornet – care, având facilitatea radar *lookdown, shootdown* [13], puteau doborî orice țintă, de la bombardierele Backfire, până la rachetele de croazieră lansate de pe navele de suprafață.

Zona mijlocie, între zece şi o sută de mile, era acoperită de fregate şi distrugătoare cu rachete Standard destinate să neutralizeze rachetele de croazieră.

Zona interioară, până la zece mile de portavion, era protejată de nave de suprafață dotate atât cu rachete Standard, cât şi cu AIM-7 Sea Sparrow cu rază scurtă de acțiune.

Desigur că, cu atâtea avioane şi rachete aflate simultan în aer, confuzia – şi chiar greşelile mortale – erau totdeauna posibile.

Cheia reuşitei în manipularea a atât de multe nave răspândite pe o imensă suprafață de apă, era remarcabilul radar SPY-1 de pe crucişătorul *Shiloh*.

0732 Zulu
CIC
USS Shiloh

Amiralul Tarrant se afla în CIC, înconjurat de discreta strălucire verzuie a o duzină de mari monitoare şi ecrane radar. De la postul său aflat la una dintre cele patru console masive, se putea urmări desfăşurarea bătăliei pe acele ecrane, cu linia țărmului, cu *blip*-uri ce marcau IFF[14] navele şi avioanele proprii şi mult mai marele număr de ostili ce se apropiau. Radarul SPY-1 avea o bătaie de 250 mile, până la limita distanței patrulelor defensive ale CBG, dar mai putea prelua date utile şi de la avioanele E2C sau alți *ochi* aflați foarte departe de flotă, extinzându-şi performanța personală şi urmărind tot ce mişca *în/pe* mare.

Sistemul a fost numit AEGIS după numele scutului magic al lui Zeus din mitologia greacă.

---

[13] lookdown, shootdown – vede în jos/trage în jos (depistarea și doborârea avioanelor ce zboară la o altitudine mai mică decât urmăritorul).

[14] IFF - Identification friend or foe – sistem electronic de identificare *prieten-dușman*.

Totuşi, odată cu filtrarea şi compresia necesară a unei cantităţi atât de mari de informaţii încât să poată fi dispuse pe un singur ecran, detaliile erau pierdute… cu consecinţe potenţial mortale.

În mod uzual, monitorul comandantului Grupului de Luptă era setat să acopere o distanţă de treizeci şi două sau şaizeci şi patru mile de crucişător. Momentan, Tarrant setase displayul principal pentru 128 mile, un compromis necesar între precizie şi – ceea ce lui Tarrant îi plăcea să numească – *big picture* (vederea de ansamblu).

Bătălia de la Capul Nord se desfăşura acum pe o suprafaţă de câteva mii de mile pătrate. Câteva bombardiere inamice au penetrat perimetrul de apărare cu vreo optzeci de mile înainte de a-şi lansa încărcătura mortală. Cele mai multe, din fericire, au lansat cu mult mai de departe. Cu cât mai departe de Grup era distrusă o rachetă, cu atât mai bine.

Pe când Tarrant şi cei din comandamentul său supravegheau rachetele ce se apropiau, vorbeau cu glas scăzut, ton cumpănit, ordonând ofiţerilor de la comunicaţii şi armament prin microfoanele *headset*-urilor, cum/cărei nave să repartizeze rachetele ţintă identificate. Cu atâtea guri de foc şi ţinte, putea fi un pericol real ca în confuzia bătăliei, prea multe nave să tragă asupra aceloraşi rachete… în timp ce alte ţinte s-ar fi putut strecura nederanjate.

Managementul bătăliei, se numea, dar Tarrant se temea că nici un om nu putea controla toate variabilele, toate simbolurile grafice ce se deplasau pe ecrane, fără ca, de fapt, să manageriеze cu adevărat ceva.

— *Tally* 6, *Hotspur King*, spuse amiralul. Am desemnat *Alpha Sierra* 53 la 118. E a voastră.

— *Hotspur King*, *Tally* 6, *Roger*. *Alpha Sierra* 53 la 118. Distanţa 63 mile. Confirm locarea. Foc, numărul unu.

A apărut un nou *blip*, ce se separa de un altul marcat *Leslie*, şi se îndrepta cu mare viteză spre un al treilea ce tocmai trecuse peste marcajul de o sută de mile. După câteva clipe, cele două *blip* uri au fuzionat, au devenit neclare, apoi au dispărut. O rachetă Standard tocmai a distrus o Kingfish.

Totuşi, nu au fost urale, aplauze, deşi parcă i se păru că aude o izbucnire de bucurie transmisă de la CIC de pe *Leslie*, dar repede reprimată.

Tarrant şi Comandamentul său transmiteau deja datele necesare despre o altă rachetă unei alte nave, şi nu era timp pentru nimic decât ordine scurte şi clare, mesaje concise, sau ordine repetate când se confirmă primirea lor.

0735 Zulu
Lângă Capul Nord

Tomcat şi Hornet, avioanele interceptoare de pe ambele portavioane continuau să acopere linia întâi a bătăliei, neutralizând ameninţarea rachetelor de croazieră, mai întâi prin locarea una câte una cu radarele lor performante *lookdown, shootdown*, apoi doborându-le cu propriile AMRAAM şi Sparrow. Cele

care intrau în raza de o sută mile de centrul CBG-14 încasau tirul executat de pe fregatele din zona exterioară a lui *Jefferson*. Dacă în mod normal, vasele de escortă erau împrăștiate pe o suprafață de cel puțin treizeci de mii de mile pătrate, acum, a fost deplasate pe *axa* de unde venea amenințarea încă înainte de începerea luptelor, concentrându-și focul între portavion și *ucigașele de nave* ce se apropiau. Una după alta, pe măsură ce radarele locau ținte, rachetele pivotau și apoi părăseau lansatoarele în rafale, purtate de panașul alb al gazelor de ardere către înaltul cerului.

Aveau loc mari explozii pretutindeni de-a latul mării uneori lovituri directe, alteori în proximitate – ce împrăștiau nori de sfărâmături fierbinți ca pe niște șrapnele.

În câteva minute, numărul rachetelor ce se apropiau a fost redus la șaptezeci și șase… apoi șaizeci și patru… apoi treizeci și opt…

Din înaltul cerului, Hawkeye E-2C monitoriza rachetele neatinse, le determina cursul, și mobiliza avioane suplimentare în zona defensivă mijlocie.

Rachetele supraviețuitoare continuau să se apropie.

0738 Zulu
CIC
USS Thomas Jefferson

CIC de pe *Jefferson* era asemănător cu cel de pe *Shiloh*, dar mult mai puțin performant. Cele câteva sisteme radar – SPS-49 pentru cercetare aeriană, SPS-64 pentru supravegherea suprafeței mării, SPS-65 pentru detectarea atacurilor directe, sistemele de control ale armamentului defensiv Phalanx CIWS – aveau o rază de acțiune mult mai mică decât SPY-1, potrivite să monitorizeze avioane și nave din zona lui *Jeff*, dar insuficient pentru managementul complex al unui atac aerian masiv din partea rușilor. De fapt, pentru *asta* avea Navy *cruiser*-ele Aegis.

Tombstone se afla în CIC, de unde supraveghea monitoarele computerelor, asculta comunicațiile piloților care se opuneau valului sovietic de bombardiere și escorte de luptă.

Au avut loc și vreo duzină de confruntări tip *dogfight*. Tomcat-uri, precum cele din BARCAP, după ce și au lansat încărcătura de AIM-54, dar având încă rachetele Sidewinder și AMRAAM, s-au apropiat înverșunate de formațiile rusești. Acelor F-14 care avuseseră șase Phoenix, le-au rămas doar tunurile pentru eventuale confruntări directe și au fost retrase din confruntare de atotvăzătoarele Hawkeye, fiind înlocuite cu Hornet F/A-18 care să le acopere retragerea.

După cât își putea el da seama, bătălia degenerase rapid într-un haos total.

Iar Tombstone nu putea ajuta în nici un fel. CIC *Jefferson* era „*off the air*”, cu traficul radio oprit pentru a evita detectarea și locarea cu rachete ghidate radar.

Datele afișate pe ecranele din CIC erau retransmise prin releu de *Shiloh* și de avioanele Hawkeye.

Tot ce putea face era să stea în semi-întunericul fantomatic, și să asiste la „ciocnirea” unor *bleep*-uri luminoase, anonime, care aveau ferocitatea artificială a unui joc video. Era greu să atașezi chipuri și nume vocilor pe care le auzea în *speaker*-e.

— *Rodeo* 8, *Rodeo* 1. Vino la stânga 35 și fă-o!

— Ah, *Roger*, *Roger*. Avem o *Alpha Sierra* 21 la vedere. Pregătim un *Fox* 1.

— Cu grijă… aproape că… Locat! *Fox* 1!

— *Echo Tango*, *Rodeo* 8. Doboară *Alpha Sierra* 21…

— *Shitfire*, cea fost asta!?!

— Mig! MiG! Avem patru… nu, cinci MiG… se apropie rapid!

— Sunt *Echo Tango* 761. Repetă și identifică-te!

— *Echo Tango*, sunt *King* 3! Tocmai am fost *bâzâiți* de câteva MiG-29[15]. Erau MiG-29. Pe postcombustie! Yah, ne luăm după ei și-i *ardem*!

— Așa să faceți!

Tombstone se răsuci spre CICO, un *commander* tânăr, negru, pe nume Frazer.

— Cine sunt *King* și *Rodeo*?

Ofițerul a aruncat o privire scurtă pe placa de plastic pe care un subofițer adnota informațiile noi.

— *King* e VF-142, CAG, a răspuns. *Rodeo* este VF-143. Ghostriders și Pukin' Dogs, de pe *Ike*.

Carrier Battle Force. Combinarea escadrilelor de pe *Jefferson* cu cele de pe *Eisenhower* a dat Forțelor de Luptă americane o șansă.

Tombstone s-a așezat în fața unui ecran enorm care reda poziția fiecărei unități din componența CBG, nave și avioane, identificate de Hawkeye și compilate/retransmise de *Shiloh*.

Câteva nave din CBG-7 aflate în zona exterioară la 150 mile nord de poziția lui *Jefferson*, fregatele *Blakely*, *John C. Pauly*, *Simpson* și distrugătorul *David D. Porter* – își adăugaseră, deja, la bătălie, puterea de foc a rachetelor Standard și *ciocăneau* rachetele rusești imediat ce erau detectate.

Ascultând traficul radio dintre bărbații și femeile din avioanele de vânătoare, Tombstone și-a dat seama că greul luptei nu era dus de CIC de pe navele implicate, ci de aviatori.

Minut după minut, Tomcat și Hornet de pe amândouă CBG continuau să-și înfigă ghearele în formațiile de avioane neo-sovietice care presau apărarea lui *Jefferson* în perimetrul estic. Un val a fost șters de pe cer de AIM-54C cu rază lungă; a urmat o mică pauză, dar a apărut cel de al doilea val, iar radarul de pe Hawkeye vedea tot mai multe avioane care apăreau pe cer, decolate de pe bazele aeriene din peninsula Kola.

[15] MiG-29 – avion sovietic supersonic, de luptă, bimotor.

Mai devreme sau mai târziu, asalturile ruseşti repetate, ce lovesc ca valurile de furtună, vor sparge apărarea CBF. Când se va întâmpla, „apa” va pătrunde prin spărtură, şi nimic nu o va putea opri.

0740 Zulu
Tomcat 105
Deasupra Mării Barents

— Low Down! i-a strigat Bouncer în ureche. Uite-i! Avem doi care pică peste noi dinspre ora cinci!

Membru al celeilalte escadrile de Tomcat – VF97 War Eagles – locotenentul James Stanley „Low Down”[16] Lowe era dintre noii veniţi la bordul lui *Jefferson*, odată cu reparaţiile de la Norfolk, de acum două luni, şi zburase mai înainte cu *rezerviştii* de la Oceana. Îşi adusese şi RIO cu el, *lieutenant* j.g. Beth Harper. După întâmplarea de la Norfolk, când, aflată într-un bar împreună cu câţiva camarazi, a aruncat pe uşă afară un beţivan devenit prea obraznic, toţi o numeau Bouncer[17].

Lucrau bine împreună, el fiind unul dintre primii *rezervişti* care făcea echipă cu o femeie NFO.

Cu o privire scurtă peste umăr a identificat siluetele zvelte, bine conturate, a două MiG uri aflate pe urmele Tomcat-ului ce vira spre dreapta. Blestemăţie…! O pereche de MiG-29 Fulcrum, în formaţie strânsă, aripă la aripă. Erau încă la o milă în urmă. A tras manşa total la dreapta, accentuând virajul.

— Nu-i… scăpa… din ochi…, i-a spus lui Bouncer, în timp ce se lupta cu creşterea forţelor G.

Rău, foarte rău! Fulcrum erau periculoase… la fel de rapide şi manevrabile ca şi F-15[18] contra căruia fuseseră proiectate iniţial să lupte… iar în anumite privinţe, erau chiar superioare.

Şi mai rău, Lowe şi Harper au decolat, fiind înarmaţi cu şase rachete Phoenix. Le-au lansat pe toate de la mare distanţă asupra ţintelor, iar acum se aflau pe drum de înapoiere către *Jeff*, pentru rearmare, când aceşti doi *jokeri* s-au strecurat în perimetru şi au tăbărât asupra lor.

În încercarea de a converti altitudinea în viteză, Low Down şi-a înscris-avionul într-un picaj accentuat după ieşirea din viraj; cele două MiG, în continuare *side-by-side*[19], continuau să se afle la mai bine de o milă în spate. Datorită celor două derive/stabilizatoare şi a enormelor duze ventrale de admisie a aerului, semănau foarte bine cu F-15 Eagle din dotarea US Air Force.

— Ăştia virează, l-a anunţat Bouncer. Vin din dreapta, în picaj după noi!

El nu i mai putea vedea în spate.

— Sunt tot în viraj?

---

[16] Low Down – în argou: *Necăjitu'*.

[17] Bouncer - Bodyguard în bar.

[18] F-15 – avion american de luptă, supersonic, bimotor.

[19] Aripă-lângă-aripă.

— Yeah! Vin! Se țin de noi!

Lowe a executat un semitonou la stânga care a făcut Tomcat-ul să fie străbătut de un *fior* de protest. Făcuse cascadoria asta de nenumărate ori; o dată chiar le-a tras-o la două F-15, în timpul unor manevre comune (Red Flag) Navy-Air Force. Virat pe aripa stângă, vedea marea și cerul dând roată peste canopie, și două mici *așchii* ce se prăvăleau spre ei.

Un MiG a virat ca la carte, copiindu-i perfect mișcările, plasat într-o poziție optimă, încât Lowe nu avea nici o șansă să-l *angajeze* în luptă. Celălalt a avut probleme cu virajul extrem de strâns spre stânga și a derapat/glisat departe de coechipierul său. Acum era la aproape o milă dincolo de el, dar apărea exact în centrul ecranului HUD al lui Lowe. Era momentul perfect pentru lansarea unei rachete căutătoare de căldură, dar… nu avea nici una.

— Tunul, a spus scurt și a comutat selectorul. Pe HUD a apărut cercul mobil al reticulului, iar pătratul marca ținta. În stânga, lângă scala variometrului[20], apăruse o notificare: ARM-675. Adică tunul era pregătit de tragere cu 675 proiectile de 20 mm.

Manevrând ușor comenzile, Lowe a adus cercul reticulat peste pătrat, și a declanșat trăgaciul când acestea s-au suprapus perfect.

Tunul rotativ cu șase țevi, M-61A1 Vulcan, montat pe F-14 sub cockpit, în stânga, a scos un urlet scurt, trimițându-și proiectilele în MiG-ul aflat drept în față.

Celălalt continua să se afle undeva în stânga. L-a ignorat, continuând să apese pe trăgaci. Cu o frecvență de tragere de 6.000 lovituri/minut, tunul Vulcan putea trimite toate cele 675 de proiectile în mai puțin de șapte secunde. A ținut degetul apăsat timp de două secunde, privind la *scânteile* galbene ce plecau din botul Tomcat-ului, apoi parcă încetineau, conform legilor perspectivei, pluteau, se opreau aproape, pe măsură ce convergeau spre MiG. El și a imaginat sfărâmăturile smulse din țintă, dar nu putea fi sigur de rezultat.

— Asta eee!

MiG-ul a lăsat o trenă de fum. Întâi a fost un nor negru, apoi ceva sa separat din avion. Pilotul rus a reușit să se ejecteze.

Manșă dreapta, picior în palonier și Low Down a accentuat virajul ce-l ducea cât mai departe de MiG-ul ce ardea. Un ghem de flăcări își începuse căderea lungă spre apele mării.

— Doborât un Fulcrum! a anunțat prin canalul radio tactic.

— Low Down! avertiză Bouncer. Celălalt MiG se întoarce. Vine iar dinspre ora cinci.

Răsucindu-se în scaun, putea să vadă avionul inamic peste umărul drept. Să-l ia dracu'! Gagiul era BUN! Probabil coechipierul fusese un începător dacă a ieșit din formație atât de imprudent, dar acesta îl urmase pe Lowe viraj cu viraj, folosind la maximum capacitățile superioare de manevrabilitate ale lui Fulcrum.

[20] Variometru – aparat ce indică viteza pe verticală a avionului.

În timp ce se uita la MiG, a văzut și strălucirea galbenă de sub aripă. Rachetă! Fără avertizare radar, însemna că era una autoghidată în infraroșu, o AA-8 Aphid[21].

— Rachetă lansată! VINE!!!

— *Flares*! a răcnit.

Semitonou rapid în viraj dreapta frontal spre atacator, sperând să fie mai strâns decât al rachetei. Dar, știa că era deja prea târziu. Altceva. A tras maneta de gaze înapoi, cât se putea, aducând motoarele la ralanti. Și mai multe *flares* cu magneziu au țâșnit din coada avionului său. Căutătoarea de IR ar fi trebuit să se ia după flăcările de magneziu, nu după motoarele aproape oprite.

Încă o rachetă se afla acum pe traiectorie, în timp ce prima se îndrepta spre șasele său cu o viteză îngrozitoare. A continuat să lase F-14 să cadă în picaj. Oceanul se rotea peste canopie umplându-i câmpul vizual cu un caleidoscop ultramarin…

Prima rachetă a izbit în motorul din dreapta și a explodat. Fragmente fierbinți din motor au perforat tancurile de combustibil, fuselajul… Instantaneu, Low Down a știut că avionul este condamnat. Îl simțea dezmembrându-se efectiv în jurul său.

— *Punch out*, Bouncer! EJECT!!! EJECT!!!

A apucat inelul dungat galben negru ce declanșa mecanismul de catapultare și a tras… tare. Canopia s-a spart în mii de fragmente, și o clipită mai târziu, parcă un gigant furios i-a dat un șut cumplit în fund, azvârlindu-l departe de Tomcat, înconjurat de urlete cacofonice produse de curentul de aer și de motoarele rachetă ale scaunului de catapultare.

Au urmat apoi câteva secunde de liniște binefăcătoare. Low Down și a văzut avionul – ce a mai rămas din el – dezmembrându-se în flăcări, pe măsură ce cădea în mare.

Apoi i s-a deschis parașuta, cu un șoc care l-a lăsat fără aer. Reflex, a apucat suspantele și, atârnat de ele, a început să supravegheze împrejurimile.

Low Down era singur pe tot cuprinsul cerului. Nu putea să vadă MiG-ul care-l doborâse, printre nenumăratele trene albe lăsate de rachete și avioane ce dădeau cerului un aspect ciudat, suprarealist.

Încerca să o vadă pe Bouncer. Oare se salvase? Nu-i vedea parașuta nicăieri. După câteva minute a căzut în apa rece a Mării Barents.

Va urma…

[21] Molniya (Vympel) R-60 (cod NATO AA-8 'Aphid') – rachetă sovietică aer-aer, auto-ghidată în infraroșu.

LA VEST DE RIO PECOS

Herbert Rigby Jr.

COLECTIA WESTERN

COLECTIA WESTERN

HERBERT RIGBY JR.

LA VEST DE RIO PECOS

EPISODUL IV

CAPITOLUL VII
DEBORAH ÎŞI AŞAZĂ JETOANELE DOAR PE NUMERE CÂŞTIGĂTOARE

1.

Când femeia intră cu mişcări repezi, mlădioase şi energice, Saunders încă se mai află aşezat pe scaunul turnant.

Mai înghite o dată din sticlă şi o priveşte pe Deborah. Omul recurge la alcoolul arzător, fiindcă tot se mai simte vlăguit. În faţa ochilor lui pâlpâie uneori nişte luminiţe.

Doamna Hawk poartă un costum de piele de căprioară şi fusta-pantalon i-ar permite la nevoie să poată sta în şa, în felul în care o fac bărbaţii.

Dar a venit la ranch într-o cabrioletă uşoară, pe două roţi, probabil pentru că însoţitorul ei nu mai e în stare să călărească.

Se opreşte şi întreabă:

— Dutch Saunders, faci parte dintre flăcăii care după o luptă trebuie să se îmbete întotdeauna? Şi apoi – de ce l-ai cruţat pe Sharagan? Crezi că îţi va fi recunoscător pentru umerii săi distruşi? Te-a rănit grav?

Pistolarul cărunt rânjeşte strâmb şi îşi sticleşte dinţii; urmăreşte apoi privirea femeii şi constată că Deborah se decontractează vizibil, luând cunoştinţă de conţinutul bogat al seifului deschis.

Ochii ei revin la bărbatul aşezat pe scaun.

— Nu, nu sunt un beţiv, vorbeşte el. La următoarele două întrebare ai putea să-ți răspunzi şi singură, cunoscându-mă cât de cât pe mine şi ştiindu-l destul de bine pe el. Cât despre ultima întrebare – ei bine, răspunsul este nu. Nu, n-am fost rănit grav. Nu-i decât o rană superficială, care, e drept, a sângerat din abundență. Aşa că nu trebuie să-ți faci griji, doamnă Hawk! Şi partea finală a contractului – cea de-a treia – va fi rezolvată.

— Cinci? întreabă ea, apropiindu-se de-abia acum de pistolar.

Deborah Hawk e încinsă cu o centură de arme de care e prins un Colt cu țeava scurtă de felul celor pe oare îl poartă agenții de la *WELLS* & *FARGO*[1] atunci când, amestecându-se printre ceilalți pasageri care folosesc diligența, nu vor să se deosebească prea mult de aceştia.

Sprijinindu-se – cu coatele de tăblia biroului, femeia, îl examinează pe Saunders din imediată apropiere.

— Eşti desigur un om absolut remarcabil, spune ea încetişor. Şi pe undeva mi-aminteşti de „Big" Clay. Chiar aşa! Şi el era la fel.

— Dar e mort, murmură pistolarul. Care a fost pricina decesului?

Femeia se ridică şi în ochi îi apare expresia unui refuz.

Apoi ia sticla. Ce rămăsese încă destupată şi trage o înghițitură. Zdravănă.

— Avea cincizeci şi unu de ani, vorbeşte ea fără ca vocea să-i adopte un alt ton. Şi era un bărbat care ar fi putut îngenunchea un taur. Sau cel puțin aşa se credea despre el. Într-o noapte însă, a murit în brațele mele. Înțelegi, în brațele mele! Stop cardiac. Era un uriaş, s-ar fi putut măsura cu oricine. Dar…

— … dar avea aproape dublul vârstei dumitale, murmură Saunders. Şi probabil că încerca să pară prea tânăr în brațele dumitale, Deborah. De fapt, cum ai ajuns să-l cunoşti?

Întrebarea e deştul de brutală şi directă.

Femeia nici măcar nu clipeşte.

— Când aveam cincisprezece ani, m-a cumpărat de la părinții mei, care, proaspeți colonişti fiind, înjghebaseră de curând o gospodărioară țărănească, unde mureau de foame împreună cu ceilalți şase frații mai mici mei, fiindcă şi cea de-a doua recoltă fusese tare proastă. M-a cumpărat pentru cinci sute de dolari şi ăştia erau toți banii săi. Lichizi pe vremea aceea. Familia mea a plecat, încercând altundeva un nou început. Eu însă am rămas cu el. Şi s-a purtat frumos cu mine. Chiar, după ce a înțeles, că nu vom avea copii – că nu-i voi putea dărui moştenitori – tot nu s-a schimbat. Alte întrebări Saunders?

Omul clătină capul în semn că nu; n-avea ce să mai întrebe.

Intră Webster. Are pe braț câteva cămăşi pe care le-a găsit pe undeva.

— Da' repede ați mai venit, ma'am, spune el. Şi dacă pierdeam bătuta, ce se

[1] Wells & Fargo – Una din celebrele companii de transport cu diligența (stage-coachcs).

întâmpla cu dumneata?

În vreme ce răspunde, femeia, zâmbeşte provocator.

— Să pierdeți? Voi să pierdeți? Nu prea păreți din ăştia. Eu, când îmi pun toate jetoanele pe un număr, mă gândesc, întotdeauna doar la câştig, la victorie. Ați făcut o treaba bună. Ranch-ul ăsta va fi condus de acum încolo de un om în care pot avea încredere.

Arată apoi spre seiful deschis:

— Desigur că vreți să vă încasați şi de astă dată onorariul, nu-i aşa? Cum ați făcut-o şi în Hawk's City, luați-vă bănuții! Şi după asta dați-mi cheile, fiindcă vreau să-l închid.

Tânărul rânjeşte.

Se apropie de masa în spatele căreia Saunders tot mai şade în scaunul turnat şi aşază cămăşile la îndemâna lui. Apoi se duce la casa de bani şi, scoate teancurile de bancnote.

— Bani câştigați destul de rapid şi de lesne, vorbeşte Deborah: cu o voce supărată, ostilă. Pradă bogată, nu? Dacă stau să mă gândesc cât de rapid: se pot câştiga banii cu Coltul, atunci îl admir pe răposatul şi mai mult ca înainte. Şi el ştia să mânuiască foarte bine arma. Dar a preferat să înalțe ceva, să construiască, n-a fost dintre cei care să sfarme. Sigur, a trebuit să se lupte cu bandiții, cu indienii apache – dar dacă i-a distrus pe aceştia, n-a uitat în schimb să clădească: orăşelul de pildă, ranch-ul, linia de transport pentru oameni şi mărfuri – ba şi mai mult, el a fost cel care a reactivat vechile mine abandonate la puțină vreme după ce spaniolii plecaseră de aici. A fost un om, într-adevăr, mare!

Ia din nou sticla de pe masă şi trage o duşcă zdravănă.

Vocea lui Saunders sună batjocoritor când spune:

— Şi-acum e mort, Deborah Hawk… şi cât o fi fost el de mare şi de destoinic – doar Colturile noastre mai pot acum să te ajute să-ți recapeți drepturile. Fiindcă „Big" Clay a făcut o greşeală mare şi hotărâtoare.

— Care, întrebă ea bătăios, cu vocea aceea a cărei răguşeală e totuşi învăluitoare.

— N-a îngăduit în ținutul ăsta decât o singură lege şi voința lui, bunul său plac. În ultimă instanță tot Coltul, desigur, al său! Cum s-ar zice, a fost, într-un fel, lupul care conducea haiticul. Şi după ce a murit, au început luptele pentru moştenirea lui – şi pentru a-i dobândi şi lupoaica. Dacă „Big" Clay ar fi admis în ținutul acesta legea ce-ar trebui să fie pretutindeni valabilă, supunându-i-se şi el, atunci dumneata ca văduvă a sa…

— E de-ajuns, îl întrerupe ea. Ştiu ce vrei să-mi spui. Am nevoie fie de un bărbat puternic, care este aşa cum a fost „Big" Clay al meu, fie de protecția legii. Ştiu. Ştiu.

Se întoarce şi iese. Apoi i se aude vocea. Probabil că oamenii ranch-ului au apărut acum din grajduri, ateliere şi celelalte clădiri. Şi ea le dă dispoziții.

Webster Leehill numără teancurile de bani care fuseseră în seif.

— Cred că i-ai explicat corect situația, apreciază el, în vreme ce adaugă un

pachet de bancnote de o mie celorlalte. Dacă nu vrea să fie dependentă de un protector puternic, trebuie să admită în ținutul ăsta prezența unui *sheriff*, a unei administrații subordonate autorităților districtuale, a unui judecător şi a atâtor altele de acest fel. De-aş avea cu vreo câțiva anişori mai mult, tare mi-ar plăcea să fiu *eu* apărătorul ei.

Şi după asta continuă să numere.

Gunmen-ul vârstnic îl priveşte şi îşi aduce aminte că flăcăul acesta atât de primejdios a apărut în fața sa, îmbrăcat doar într-o pereche de izmene şi hăituit de frații unei fete – din pricina unei aventuri amoroase.

Webster este – ca mai toți flăcăii sănătoşi de vârsta lui – destul de nebun după fete.

Şi dându-şi seama de toate astea, spune:

— Poți fi sigur că n-are decât cinci ani mai mult decât tine. Pentru ea ai fi tocmai bun. Deoarece fiind mai *în* vârstă şi mai experimentată decât tine, te-ar stăpâni, conduce, dirija. Lucru de care nici măcar nu ți-ai da seama, fiindcă te-ar aduce până într-acolo încât i-ai citi din ochi orice dorință. Ea ar avea astfel Coltul tău cel rapid şi tu n-ai duce-o rău deloc. Oricum, un flăcău ca tine îi convine mai degrabă decât un bărbat matur, pe care n-ar avea cum să-l aducă la cheremul ei în asemenea măsură.

După ce spune acestea, îşi alege o cămaşă din teanc şi o trage peste cap, acoperind şi pansamentul care începuse să se păteze.

Tânărul îi urmăreşte mişcările şi poate uşor recunoaşte că ele sunt greoaie şi provoacă dureri.

Aşa că râde uşurel şi spune, aparent, într-o doară.

— Aiurea, nici nu vreau s-o încerc *cu ea* sau *la ea.* Sunt ortacul tău şi-acum ai nevoie de mine mai mult ca oricând. Acest Jack Sharagan trebuie că a fost într-adevăr al dracului de rapid. Dacă nu te ocupai tu de el, ar fi fost desigur cu putință să fiu eu în situația ta de acuma – sau poate şi mai rău de atât. Când crezi că ai să te poți urca iarăşi în şa, Dutch? Sus, în camerele acelea, am văzut un pat nemaipomenit. Ai putea să…

— Plecăm peste două ceasuri, îl întrerupse Saunders. N-avem cum să trândăvim pe aici, astfel încât, boss-ul minelor – acest Boyd Shaklee – să primească pe tavă toate informațiile despre ce s-a petrecut şi să-şi ia şi el măsurile. Riscăm o primire prea „fierbinte”. Trebuie să pornim cât mai repede. Iar înainte de asta, frumoasa Deborah va trebui să ne mai dea nişte relații. O să mă odihnesc o oră pe sofaua asta de colo. Dacă voi adormi cumva să mă trezeşti. Şi ai grijă ca peste o oră să putem mânca zdravăn.

După vorbele astea se ridică şi se îndreaptă spre sofaua de piele şi – gâfâind uşurel – se întinde.

Partenerul său continuă să numere banii.

Ajunge la un total de patruzeci de mii de dolari.

După ce pune deoparte opt mii, îi aşază pe ceilalți la loc, apoi închide seiful. Vâră cheia în buzunar şi iese.

Din direcția islazului îngrădit şi corral-ului Deborah se apropie cu trei

bărbați. Unul dintre ei este bătrânul care o face pe recepționerul de la hotel. Şi care de astă dată are la el flinta, cea bearcă. Arma o ține în mâna dreaptă, ale cărei trei degete au prins-o undeva înainte de locul în care țevile se îmbină cu cocoşul.

Ceilalți doi bărbați fac parte din personalul ranchului.

Însoțitorii femeii se îndreaptă acum spre mesele de lângă bucătăria lipită de bunkhouse.

Deborah îl aşteaptă pe tânăr.

Acesta se apropie de ea şi-i întinde cheia seifului.

— Nu l-ați golit de tot? întrebarea e pe jumătate glumeață – pe jumătate provocatoare.

Dar chipul lui Webster era serios.

— Doamnă Hawk, spune el cu un ton care se potriveşte cu mâna lui, suntem Cavaleri ai Coltului, înțelegeți? Luăm doar ce ni se cuvine, nici mai mult şi nici mai puțin.

Ea zâmbeşte şi dă din cap, iar privirea ce i-o adresează este cea a unei femei care se interesează de un anume bărbat şi care ar vrea să-l cunoască mai îndeaproape. Şi o face astfel încât cel în cauză să priceapă acest lucru.

Feminitatea ei îl impresionează, desigur.

În timpul, războiului a avut de-a face, când s-a încartiruit ici şi colo şi cu câteva femei mai în vârstă. Odată chiar şi cu soția unui maior care lupta pentru tabăra adversă, deci pentru unionist!

Nu este prin urmare, neexperimentat în ce priveşte această categorie de femei. Şi desigur că războiul l-a făcut să fie mult mai copt şi mai rutinat în materie decât ar presupune-o vârsta lui.

Dar acum se simte zăpăcit.

Fiindcă Deborah este prea frumoasă, prea atractivă; din ea izvorăşte un ce foarte puternic, o vrajă căreia cu greu poți să rezişti. Fără să vrea, flăcăul simte că trebuie să înghită un nod…

Apoi însă se gândeşte la cuvintele lui Dutch Saunders, cuvinte pe care acesta le rostire de-abia cu câteva minute în urmă.

„Pentru ea ai fi tocmai potrivit”, spusese partenerul. „Ea te-ar stăpâni, conduce, dirija. Şi nici măcar nu ți-ai da seama de asta, fiindcă te-ar duce până acolo încât i-ai citi din ochi orice dorință. Ar avea astfel Coltul tău cel rapid.”

Da, cam astea fuseseră cuvintele. Şi le reaminteşte. Şi îl ajută acum să lupte împotriva vrăji care încearcă să-l cuprindă, iată că dintr-odată, reuşeşte, să gândească limpede.

Mai pricepe şi că femeia îşi dă seama de acest lucru.

Fiindcă ea renunță instinctiv. Flăcăul, simte asta. Unda puternică ce venea dinspre ea, începe să slăbească.

Deborah râde încetişor.

— Ce face Saunders? întreabă ea. Rana lui e doar una superficială? Sau trebuie să mă bizui acum în primul rând pe dumneata, Webster?

— Plecăm peste un ceas, sună replica. Cred că nu mai aveți nevoie de noi aici?

— Acum nu, spuse ea. Am trimis vorbă ca toți oamenii ranch-ului să vină încoace. Mâine vor fi cu toții aici. Voi numi un nou vechil şi le voi da toate ordinele necesare. Dar am nevoie pentru viitor de un bărbat care să-mi fie supus ca un prieten credincios, unul care să ştie ce este abnegația; el va veghea ca ordinele şi dispozițiile mele să fie aplicate. Fiindcă nu sunt totuşi decât o femeie slabă.

Pe fața lui Webster apare grimasa aceea obraznică.

— Slabă? întrebă el. Deborah Hawk, eşti o femeie puternică. Pentru făpturi ca dumneata bărbații au cucerit sau au creat imperii. Şi au fost răsplătiți cu dărnicie.

— Da şi eu l-aş răsplăti astfel pe omul ce mi-ar fi credincios murmură ea gânditoare. Apoi face un semn spre sala de mese: Haide să mâncăm. Şi cu Saunders ce e?

— Am spus doar că peste o oră va fi în şa, răspunde tânărul.

Şi în vreme ce-o însoțeşte, ştie că ar putea rămâne cu ea, ca un fel de protector. Coltul lui înseamnă foarte mult pentru ea. Da, l-ar răsplăti cu tot ce-şi doreşte.

Dar atunci ar fi cu totul şi cu totul în mâinile ei.

2.

După ce mănâncă, trec alături, în bunkhouse. Cei doi răniți fuseseră aduşi aici la porunca femeii. Lucrul acesta fusese foarte umilitor pentru Jack Sharagan, care locuise în clădirea cea mare şi care trăise şi se comportase chiar ca rancherul căruia îi aparținuseră toate acestea.

Omul e lucid. Durerile crâncene din umerii săi îl obligă la asta. Iar febra traumatică se va instala de-abia peste câteva ore.

Se holbează la Deborah şi a Webster ca un lup încolțit. Pe chipul său smolit, ochii cei verzi sunt muiați în otravă.

Recunoaşte:

— Ai câştigat, Deborah Hawk. Şi ştiu de-acum că vei găsi tot mereu bărbați care să se lupte pentru interesele tale. Dar de ce n-aş fi fost eu acela? Nu eram destul de bun? Şi eu m-aş fi bătut pentru tine.

— Nu, răspunde ea, nu pentru *mine.* Doar pentru tine. Şi în afară de asta ar fi trebuit să mă supun ție. Voiai să ajungi boss peste toate, aşa cum fusese „Big" Clay. Peste *toate* – şi asta mă cuprindea şi pe mire. Dar nimeni nu-i ca „Big" Clay. Fii atent, astăzi încă, o căruță te va duce în oraşul cel mai apropiat în care se găseşte un medic. În Hawk's City nu există aşa ceva. Tu şi cu Nick Bennett plecați de aici, iar când vă faceți bine, uitați drumul încoace, s-a înțeles? Să nu mai reveniți niciodată! E limpede?

— Eşti prea nemiloasă, Deborah. Nu uita că eu am mânat cireada la Santa

Fe şi m-am întors de acolo cu aproape cincizeci de mii de dolari. Am fost credincios ranch-ului. Şi ce-a fost greşit în faptul că am vrut să fiu urmaşul lui „Big" Clay? Ce a fost greşit?

Întreabă acest lucru agitat şi uită, desigur, pentru o clipă rănile sale atât de dureroase.

— Care a fost greşeala ta? Tot nu-ți dai seama? Tu *nu eşti* „Big" Clay, spune ea răspicat şi iese.

Webster mai rămâne puțin.

Jack Sharagan îl priveşte.

— Fără tine, zice el, fără tine băiete, marele şi legendarul Dutch Saunders n-ar mai fi în viață. Oamenii mei l-ar fi ucis. Chiar şi eu l-aş fi învins destul de uşor dacă nu l-aş fi supraapreciat atât de mult. Şi-a scos arma ca un bătrân chinuit de reumă. Nici vorbă că ar fi rapid! Dar eu am crezut în povestea asta şi m-am grăbit atât de tare, încât primul foc l-am declanşat pripit. După ce am scos arma, aveam timp să țintesc în linişte. Şi-atunci glonțul meu l-ar fi nimerit şi mai bine decât a făcut-o. De fapt, partenerul ăsta al tău n-a avut nici o şansă reală, decât un noroc neruşinat, un noroc orb, atâta doar, noroc! Fiindcă omul ăsta e un schilod, are umărul paradit... Ai de gând să rămâi cu el? Sau ai s-o faci pe cavalerul lui Deborah Hawk, punându-i la dispoziție Coltul?

Flăcăul nu răspunde.

Toate rămân ascunse sub chipul său tânăr, trist şi ironic în acelaşi timp.

Nu se poate observa ceva schimbat.

Dar acum ştie. Ştie adevărul în privința urmărilor rănii care încrustase în umărul lui Saunders acea cicatrice.

Fără ajutorul său, partenerul n-ar mai fi putut câştiga nici un dolar cu Coltul. Luptase pentru omul ăsta la Cibola deja, când stătuse față în față cu Neil Pembroke – adversarul lui Saunders, de fapt – şi când se amăgise cu astfel îşi dă examenul de admitere în nobila breaslă a pistolarilor! Aiurea!

Şi fără el, acelaşi Saunders n-ar mai fi acceptat nici misiunea care i-a adus la Les Cruzes. Şi cu atât mai puțin povestea de acum, care începuse la Hawk's City şi care încă nu se terminase. Las Cruzes, Hawk's City – etape ale drumului Cavalerilor Coltului de care era atât de mândru. Totul clădit pe o minciună.

Webster Leehill dă să se întoarcă.

Privirea îi cade asupra celuilalt rănit. Acestui Bennett îi vârâse un glonț în umăr şi un altul în picior.

Şi Bennett este lucid.

— Fecior blestemat de curvă, se aude glasul rănitului. Când mă voi înzdrăveni, să ştii că o să te caut. Şi atunci voi avea în mână *o* flintă încărcată cu alice indiene – din cele mari. Un singur foc al ei va fi de-ajuns să te rupă în două.

O ură neîmpăcată răzbate din vocea lui.

Iar Webster gândeşte: „Asta-i deci! Dacă nu-ți ucizi adversarul, dacă doar îl

răneşti, atunci, s-ar putea ca în curând pe drumul tău să se ivească o umbră de care cu greu mai scapi. Şi cel care nu te-a putut învinge într-o luptă dreaptă, fair, va încerca să-şi spele umilința, trăgând asupra-ți dintr-o ascunzătoare, pe la spate. Afurisita fie ea, viața asta de pistolar!”

Este pentru prima oară când gândeşte astfel.

Drumul acesta de Cavaler al Coltului n-are nimic nobil, nimic înălțător în el.

Faimosul drum nu este probabil altceva decât o soartă blestemată, mai grea decât a altora.

Şi pentru prima oară simte că-l năpădeşte ceva care s-ar putea numi grijă, teamă sau dezamăgire. Nu reuşeşte să limpezească prea tare sentimentul. Probabil că e un amestec din toate acestea.

Pleacă spre clădirea principală, pentru a-l găsi pe Saunders.

Dar, mai înainte, trece pe la bucătărie şi îi spune fetii să ducă dincolo o tavă de mâncare.

3.

După ce apare fata cu tava încărcată şi aşază tacâmurile, Webster îl trezeşte pe pistolarul mai vârstnic.

Apoi îl urmăreşte cu privirea cum se ridică de pe sofa; nu e greu de constatat cât de prost se simte.

Se întreabă: „Cât de mult o duce la tăvăleală? Dar dacă *vom* pleca într-adevăr acum, îmi voi da destul de lesne seama”.

Cât mănâncă nu-l scăpă din ochi şi constată că Saunders nu prea are apetit; dacă totuşi se hrăneşte e pentru că vrea să-şi refacă puterile.

Omul a pierdut o groază de sânge.

În Webster bântuie o furtună şi simțăminte contradictorii.

Poate să-l înțeleagă foarte bine pe ortacul său cu părul cărunt. Saunders vrea să mai facă o dată rost de bani pentru a porni cu frumoasa Isabella spre miazănoapte – în căutarea unui alt început. Şi când l-a cunoscut pe Webster, a văzut în acesta ultima sa şansă de Cavaler al Coltului.

Dar atâta nu-i de ajuns.

Fiindcă omul nu mai este în deplinătatea puterilor, nu mai este luptătorul imbatabil de altădată.

Până acum a avut doar noroc – şi cu el şi Webster Leehill.

În timp ce-l priveşte cum mănâncă, tânărul ar vrea să-i spună acestea. Să-i spună şi că se simte înşelat. Fiindcă tot atât de lesne s-ar fi putut întâmpla ca amândoi să fie morți până acum.

Dar nu este în stare s-o facă, iar gândurile se continuă astfel: „Ce i se întâmplă lui acum, s-ar putea să mi se întâmple mie cândva. Şi tot aşa aş încerca şi eu să fac: Să salvez ceea ce se mai poate, pentru a încerca un nou început. Da, îl pot înțelege.”

Şi fiindcă gândeşte astfel, nu-şi, poate duce la bun sfârşit intenția de a-i spune aceste adevăruri dureroase.

Dar e îngrijorat.

Fiindcă dacă pleacă, acum spre exploatările miniere, atunci partenerul său Dutch Saunders nu mai este doar un pistolar care a devenit mai încet, unul care nu mai este în stare să se măsoare cu un adversar cât de cât în formă – nu, mai este pe deasupra şi rănit, mai e şi bolnav.

Iar un astfel de bărbat, în loc ca să-ți fie partener, în loc să te ajute şi să te poți bizui pe el, ajunge să fie o povară.

Când însă se uită îngrijorat în ochii lui Saunders. Poate citi acolo hotărârea nestrămutată a acestuia de a continua.

4.

Momentul plecării lor e surprins de Deborah Hawk care, împreună cu Caleb Pratt, bătrânul ei pistolar pensionat, se află pe verandă.

După ce priveşte îndelung în urma celor doi călăreți, femeia se răsuceşte spre bărbatul de lângă ea, care fusese şi un însoțitor al lui „Big” Clay, dar căruia acum, din milă, i s-a încredințat serviciul de portar la hotelul din Hawk’s City, fiindcă de altceva nu mai era în stare:

— Ce crezi, Caleb, o s-o scoată la capăt? Cred că Saunders ăsta e mai grav rănit decât vrea să recunoască. O fi oare în stare să-l dovedească şi pe Shaklee?

Ochii lui Pratt se îngustează. Şi când inspiră aerul, gest pe care îl face de parcă ar vrea să adulmece, nările vibrează. Pentru o clipă pare mult mai tânăr, pare a fi chiar cel care cândva era alături de „Big” Clay Hawk, căruia îi acoperea întotdeauna spatele.

Apoi omul spune încet:

— Deborah, porumbița mea, acest Saunders e ca „Big” Clay. Cândva, soțul tău, cu vârful unei săgeți în umăr, a gonit după un grup de indieni apache mai bine de cincizeci de mile şi tot i-a ajuns din urmă, redobândindu-şi astfel prețioasele iepe de prăsilă pe care aceştia i le furaseră. Aşa a fost „Big” Clay în anii săi cei mai buni. Iar Saunders e un om din acelaşi soi.

— Şi Webster – băiatul ăsta.

Face o pauză scurtă şi încheie:

— … e şi el din aceeaşi stirpe?

— Ăsta nu mai e un băiat, dar…

Amuțeşte nehotărât.

— … Dar? Deborah pune întrebarea cu nerăbdare.

Bătrânul dă din umerii săi uscățivi, în cele din urmă spune cu glas scăzut:

— Nu cred că Webster Leehill e de pe acum un adevărat cavaler al Coltului. Ceea ce îl face să călărească alături de Dutch Saunders este un fel, de devotament, cutezanță, dorință de aventură, curiozitatea, dorința de a se

afirma printre cei mari ai breslei şi altele de acelaşi fel. Poate chiar şi simbria asta pe care o poți câştiga cu revolverul – adică nişte bani pe care-i obții destul de repede – dacă scapi, dacă supraviețuieşti. Dar nu cred că Webster va ajunge un cavaler al Coltului la vârsta lui Saunders. Nu, fiindcă are pilda acestuia în fața ochilor. Cred că flăcăul se va retrage din timp.

— Ce vrei să spui cu „pilda acestuia", Caleb?

— Uită-te la mine, răspunde bătrânul Pratt. Nici eu n-am familie. Şi dacă n-aş avea la tine slujba asta, dacă nu v-ați fi făcut pomană cu mine – „Big" Clay şi cu tine – atunci nici măcar grija pâinii mele zilnice n-ar fi limpezită... Cam în felul acesta s-ar putea întâmpla lucrurile şi cu Dutch Saunders. Poate că e deja prea în vârstă pentru a mai voi să schimbe ceva. Poate că lupta asta care îl aşteaptă să însemne chiar şi moartea lui. Poate că tânărul va supraviețui. Poate... Orice ar fi, acum nu trebuie oprit... Şi nici n-ai avea cum...

CAPITOLUL VIII
PRIMEJDIOASA FEBRĂ A AURULUI

1.

Călăreții înaintează o milă şi încă una – şi, oricât ar fi de ciudat, se pare că lui Dutch Saunders nu-i merge defel rău. Cum se poate aşa ceva? Lui Webster nu-i vine să creadă.

Astfel că n-are încotro şi trebuie să recunoască încă o dată tăria, tenacitatea acestui om.

Tot mereu e încercat de dorința de a face astfel încât discuția să ajungă la bluful bărbatului vârstnic, la încercarea lui de a trece tot drept pistolarul mare şi imbatabil care fusese cândva.

Ar vrea să-i reproşeze lui Saunders că le-a primejduit amândurora viața, bazându-se doar pe această păcăleală sinistră, pe noroc şi pe arma lui – a lui Webster.

Dar nu-l răbdă inima s-o facă. Fiindcă respectul său față de Saunders creşte cu fiecare milă străbătută. Pistolarul se chinuie într-adevăr. Şi totuşi, voința aceea extraordinară a bărbatului cărunt reuşeşte să domine şi să înfrângă slăbiciunea şi durerea.

Dutch Saunders nu vrea să renunțe la confruntarea aceasta.

Fiindcă ea le va aduce o sumedenie de dolari, sau echivalentul în aur.

Iar dolari sau aur îi trebuie. Îi trebuie cât mai mulți, dacă încercarea de a ajunge undeva în miazănoapte cu Isabella – pentru a face acolo un nou început – vrea să fie într-adevăr o reuşită. Fiindcă un bărbat ca Saunders nu se poate lăsa întreținut de o femeie. Nici vorbă nu poate fi de aşa ceva. Dacă vrea să înceapă o nouă existență în care Isabella urma să-i fie tovarăşă de

viață, atunci dorea şi să-i poată oferi ceva.

Iată pricina pentru care voia să-şi termine existența sa de pistolar cu o lovitură mare, cu o victorie care să şi merite. Iată pricina pentru care înainta acuma – chinuindu-se să se poată menține în şa – spre ultima luptă.

Drumul prin ținutul minier le fusese în amănunțime descris de Caleb Pratt şi de stăpâna lui; mai primiseră şi o sumedenie de alte îndreptări.

Astfel că ştiu tot ce trebuie despre locurile pe care le străbat şi despre lucrurile cu care vor avea de-a face.

Ținutul minier e alcătuit dintr-un canion principal, căruia i se spune Nugget Canyon, întrerupt pe alocuri de canioane laterale şi de câteva prăpăstii înguste. Cavalerii spanioli, cuceritorii de odinioară, care tot căutau în actualul district Santa Anna nişte mitice oraşe de aur, îl numiseră Orogrande.

Spre acest El Dorado se îndreptă acum Dutch Saunders şi Webster Leehill.

Şi, într-un fel, se aseamănă cu doi cavaleri dintr-o veche poveste, plecați să ucidă un balaur.

În cazul de față, balaurul se cheamă Boyd Shaklee.

Iar dacă omul este dispus să se angajeze într-un duel direct, aşa cum au făcut-o Upson şi Sharagan, atunci s-ar putea ca pistolarii să nimerească într-o capcană din care n-ar mai avea cum să scape prea uşor.

Când întunericul învăluie canionul principal, au undeva în dreapta lor luminile minei „Santissima Trinidad”, care ferestruiește înspre apus peretele abrupt al văii.

Din drumul de care se desprinde a potecă îngusta. O urmăresc câtva timp şi se opresc din nou, scrutând luminile exploatării miniere. În apropierea haldelor se zăresc câteva clădiri de piatră.

O maşină cu aburi gâlgâie ritmic şi nişte şteampuri concasează de zor minereuri. Mina lucrează vădit atât ziua cât şi noaptea.

— Cred că le e destul de greu să facă tot mereu rost de combustibilul pentru maşinile astea cu aburi, spune Saunders cu vocea reținută, continuând apoi: Deci luminițele din stânga înseamnă clădirile administrației. Acolo ar trebui să-l găsim pe Shaklee. Dacă avem puțin noroc, s-ar putea să nu ştie nimic despre sosirea noastră; poate n-a fost avertizat.

— Dacă avem noroc… mormăie Webster şi vocea lui are şi un accent amar.

— Ți-e teamă?

— Eşti rănit. Şi mai mult ca sigur că nu mai eşti primejdiosul şi invincibilul Dutch Saunders care erai cândva. Ai pus la socoteală şi treaba asta?

Accentul amar din vocea tânărului se aude acum destul de limpede.

Şi iar îi stă pe limbă să-i spună anumite lucruri lui Saunders. Care să-l facă pe acesta să recunoască deschis că brațul care mânuia cândva atât de sigur revolverul, nu mai este ce era şi că el, faimosul şi invincibilul pistolar, nu se mai poate bizui decât pe tupeu şi pe noroc – şi, bineînțeles, pe prezența partenerului său, Webster.

Dar nu, nu mai e în stare de aşa ceva, nu-i poate vorbi astfel bătrânului gunmen.

Mai ales că Saunders spune acum, râzând aspru şi forțat:

— Ei, ortacule, chiar dacă rana mea mă supără – în schimb te am pe tine. Ce nu mai sunt în stare să fac eu, ai să faci tu. Poți să fi sigur că voi izbândi şi de asta dată! N-are cum să fie altminteri. Deci, hai s-o facem şi pe-asta!

Dă iar pinteni calului.

Webster ar vrea să-l rețină, să-i facă reproşuri, să-i spună că nu mai are cum să-l însoțească şi că din acea clipa „contractul" lor, tovărăşia lor a luat sfârşit.

În ultimul moment îşi dă seama însă că nu e capabil de aşa ceva.

Fiindcă e fascinat, fiindcă admiră curajul aproape disperat al pistolarului încărunțit, trebuie să îl urmeze. N-are cum să se opună acestei forțe.

Saunders s-a luptat, milă după milă, cu dificultățile drumului în şa.

Şi chiar şi în halul în care se află, tot e gata să acționeze imediat.

Fiindcă timpul îi zoreşte. Există primejdia ca Shaklee să fie avertizat – ba se poate chiar ca lucrul ăsta să se fi şi întâmplat.

Cei doi îşi continuă drumul, unul lângă celălalt.

Iar când au ajuns la intrarea incintei îngrădite, îi întâmpină un paznic ce ține în mâini o flintă cu alice. Arma are două țevi:

— Cine sunteți? Ce vreți? întreabă omul răstit, înaintea lor, puțin mai spre dreapta, se află o construcție din piatră, alungită şi nu prea înaltă, în oare sunt adăpostiți desigur minerii. Câteva fâşii de lumină se strecoară prin deschizăturile uşilor şi ferestrelor. Siluete de oameni se văd stând pe băncile de lângă pereți. Cineva cântă la muzicuță. Tura liberă se bucură vădit de răcoarea care începe să se simtă.

Dutch Saunders răspunde celor două întrebări ale paznicului.

— Venim de la ranch. Jack Sharagan ne-a trimis încoace. Trebuie să-i dăm de ştire lui Shaklee despre unele noutăți. Se pare că e vorba de ceva important. Aşa că, frate dragă, lasă-ne să trecem. Unde-l găsim pe boss-ul vostru?

Paznicul şovăie.

Apoi eliberează trecerea.

— Acolo, în clădirea cea mare, spune el. E în birou, ca întotdeauna la ora asta, după cină. Cântăreşte aurul extras azi şi-l închide în casa de bani.

Trec pe lângă paznic şi oricât ar părea de nepăsători în şeile lor, sunt totuşi pregătiți de orice. Dacă bărbatul ar ridica flinta spre ei, cei doi i-ar răspunde îndată cu plumbi din Colturile lor. Sunt hotărâți să nu rişte nimic.

Dar paznicul nu face greşeala asta. Îşi ține arma în brațe, cam în felul cum o face cu un bebeluş. Țevile sunt îndreptate în sus şi puțin oblic.

În vreme ce descalecă şi îşi leagă animalele de o bârnă care se găseşte acolo anume pentru aşa ceva, un bărbat, iese în întâmpinarea lor şi-i întreabă:

— Da' cine sunteți voi?

Are două Colturi prinse cu mult sub nivelul şoldurilor; este deci un *two*

revolver man[2].

Two revolver man sunt de cele mai multe ori nişte ţintaşi de mâna a doua, care încearcă să intimideze prin ţinuta lor.

Nici un om din lume nu e în stare să scoată din toc două revolvere cu rapiditatea cu care ar scoate unul singur. Pur şi simplu nu se poate. Când te concentrezi asupra unei singure arme, reflexul este mult mai rapid.

— Venim de la ranch. Ne trimite Jack Sharagan, Trebuie să-i aducem la cunoştinţă lui Boyd Shaklee ceva important. E aici, înăuntru?

Omul confirmă cu un gest al capului şi îi lasă să treacă, timp în care, profitând de lumina care se strecoară prin uşa întredeschisă, îi examinează cu atenţie. Aruncă o privire şi spre dangaua de pe coapsele cailor.

Cum cei doi veniseră pe caii ranch-ului, nu vede altceva decât acel „H" întortocheat. Din pricina asta trebuie să-i considere pe călăreţi ca făcând parte dintre oamenii lui Sharagan.

Intră în prima încăpere. Uşa către cea de-a doua e deschisă. Două lămpi îşi fac datoria. Traversează antecamera zăngănindu-şi pintenii ca nişte autentici cowboyi.

Webster îl fură lateral cu ochiul pe Saunders.

Poate recunoaşte fără greutate cât de concentrat e partenerul său cărunt asupra celor ce vor urma. Nu-ţi poţi da seama în nici un fel că omul ar fi rănit. Se ţine foarte drept, cu toate că plaga de la şold e extrem de dureroasă.

Şi tânărul e cuprins din nou de respect, iar simţământul devotamentului faţă de pistolarul vârstnic e mai prezent ca oricând.

Da, ar vrea într-adevăr să iasă învingători şi din ultima încleştare, să scape cât de cât teferi – după părerea lui, Dutch Saunders o merită din plin, chiar şi numai pentru capacitatea sa cu totul ieşită din comun de a rezista, de a îndura până la capăt.

Când ajung la uşa deschisă ce îngăduie intrarea în birou propriu-zis, îi dă întâietate.

Dar nu rămâne în urma lui decât cu o jumătate de pas.

Totul încearcă să arate aici ca fiind aidoma cu felul în care au gândit vechii spanioli amenajarea interioară – acum mai bine de trei veacuri. Clădirea asta de piatră ridicată de ei aproape că n-a suferit modificări; proprietarii care le-au urmat, s-au mulţumit doar s-o întreţină.

În spatele unui birou, a cărui tăblie pare să fi fost cândva podeaua unui vehicul, şade Boyd Shaklee. Da, el trebuie să fie – Deborah îl descrisese amănunţit.

Omul îi întâmpină cu o privire vădit interesată.

E un individ blond-roşcat, cu mutră dură, pe care sunt diseminaţi o mulţime de pistrui. Ochii săi irlandezi sunt de un albastru intens şi mustaţa arcuită ca o secera îi spânzură pe lângă colţurile gurii.

---

[2] *Two revolver man* – Pistolar oare poartă două arme.

— Sunteți cumva cowboyi de la ranch-ul „H”, întreabă el, în vreme ce-şi trece tocul prin hățişul părului creț, undeva în spatele urechii.

E un tip dur, un inginer minier care ştie cum să-i ia pe cei mai înăspriți lucrători ai adâncurilor şi care se pricepe să le stoarcă din plin puterea de muncă.

Cei doi parteneri nu se lansează încă.

Privesc în juru-le.

Şi ambii simt semnalele de avertisment lansate de instinct. Da, îşi surprind o tensiune lăuntrică. Ca şi cum li s-ar spune să fie atenți la ceva… care la ce anume?

Sau sunt doar surescitați?

Fiindcă nu constată nimic ce le-ar putea provoca vreun rău.

Boyd Shaklee şade în spatele biroului şi înainte de intrarea lor făcea pare-se nişte înscrieri în registrul principal. Una din mâinile sale încă mai ține tocul. Cealaltă odihneşte liniştită pe tăblia mesei.

Nimic amenințător în toate acestea.

Poate doar luminițele reci care joacă în ochii individului. Ele să fi declanşat alerta din cei doi?

Pe peretele opus se află o casă de bani. E mai mare decât cea a ranch-ului şi cântăreşte cu siguranță cel puțin patru sute de kilograme mai mult decât cealaltă.

Uşa masivă e deschisă.

Şi în tezaur se văd lingouri de aur! Da, lingouri Sunt stivuite exemplar şi fiecare bucată cântăreşte zece kilograme.

Asta înseamnă că exploatarea auriferă „Santissima Trinidad” dispunea în afară de şteampuri şi de instalațiile de măcinare şi de una de spălare, precum şi de toate celelalte amenajări necesare întregului proces – de la extracție până la topire.

Barele de aur lucesc mai în lumina lămpilor.

— Deci, ce poftiți? întreabă calm Shaklee. E foarte liniştit, ai zice chiar că se amuză, incontestabil, prea lipsit de orice grijă.

Dutch Saunders spune încetişor:

— Shaklee, trebuie să vă atrag atenția asupra unei greşeli. Credeți desigur că suntem trimişi de Jack Sharagan, dar…

— Ba nu, ştiu foarte bine că vă trimite Deborah Hawk. Şi mai-nainte i-ați făcut arşice pe Upson şi pe Sharagan, împreună cu gărzile lor de corp, nu-i aşa? Ei, totul e o problemă de bani. Cât eşti dispus să plăteşti pentru nişte informații nou-nouțe? Sunt la curent în legătură cu voi: am aflat, cu o oră înainte de sosirea voastră, tot ce s-a întâmplat la ranch. Vă aşteptam. Deborah a reuşit într-adevăr să angajeze doi Cavaleri ai Coltului cum rar găseşti. Cât vă plăteşte?

— Douăzeci la sută din ceea ce salvăm pentru ea – adică din ce vă luăm, răspunde Saunders.

Face un semn cu degetul gros peste umăr, în direcția seifului.

— Aurul acesta îi aparține. Ea e moştenitoare unică. Aveți dreptul doar la salariul de administrator pentru şase luni – atâta tot şi…

— Tezaurul e deschis, îl întrerupe Shaklee. Iar cheia e vârâtă în broască secundară. Gât despre broasca principală, cea care e acționată printr-un cifru – n-aveți decât s-o potriviți voi: deocamdată am pus-o la combinația „0”. Mă supun. După ce-am aflat ce-au pățit Upson şi Sharagan, mi-am dat seama de calibrul vostru. Şi despre dumneata, Saunders, am mai auzit câte ceva şi mai înainte. Mă supun şi vă predau totul. E bine aşa? Atunci, dacă vreți, puteți să începeți inventarierea – puteți să vă apucați de număratul lingourilor. O cincime din ele vă aparțin oricum. Ați învins!

Partenerii au rămas locului, îl fixează cu privirea şi se miră.

Inginerul e desigur un dur, un individ mai primejdios decât ceilalți doi care n-au vrut s-o recunoască pe Deborah ca moştenitoare.

Şi totuşi omul acesta cedează.

Poate şi faptul că e rănit şi că arde de dorința de a isprăvi odată, îl face pe Dutch Saunders să răsufle uşurat. Apoi se adresează agale lui Shaklee:

— Mister, se pare că eşti un tip dibaci. Da, urma să te aducem şi pe dumneata la dimensiunile normale. Ne pare bine că eşti de înțeles.

Se răsuceşte spre casa de bani şi se apropie de ea. Iar, Webster îl urmează. Fiindcă şi tânărul este la fel de curios ca şi el. L-a prins puțin febra aurului. Şi asta nu-i de mirare. Să fi dat într-adevăr cei doi lovitura cea mare? Minele oricum produseseră mult mai mult decât avusese Deborah în vedere.

Webster nu neglijează nimic priveşte peste umăr tot mereu în direcția lui Shaklee, gata să se întoarcă fulgerător şi să scoată Coltul.

Dar inginerul nu se clinteşte de pe scaun; liniştit, nu-i pierde din vedere. Aşteaptă.

Apoi tânărul ajunge lângă pistolarul cărunt.

În aceeaşi clipă, vechea trapă se deschide în pardoseala de piatră de sub ei. E alcătuită din două dale de piatră care se desfac precum aripile unei uşi balanțe.

Cei doi parcurg în cădere câțiva metri buni. Şi în momentul în care ajung jos, impactul e teribil. Leşină.

2.

Când îşi revin, îşi dau seama că lucrul acesta se întâmplă din pricina că sunt târâți cam în felul cum se face uneori cu nişte saci prea grei.

După câtva timp, plimbarea involuntară încetează.

Nişte felinare luminează. Sunt de tipul lămpaşelor miniere, alimentate cu kerosen.

Pistolarii se ridică. Sunt înconjurați de câțiva bărbați.

— Dați-i drumul în jos, spune o voce răstită. Da, ce vă uitați lung, coborâți în puțul acesta orb! Hai, ce mai stați?

Încetul cu încetul văd mai limpede, încep să priceapă. Înțeleg în cele din urmă că se află într-o galerie minieră din care pleacă spre adâncuri un puț, un aşa zis „puț-orb” numit astfel fiindcă nu începe de undeva de la lumina zilei, ci din vatra unei galerii.

Fiecare primeşte un lămpaş. Apoi sunt împinşi către o scară ce duce în jos.

— Şi ce să facem acolo jos – să crăpăm? întreabă Saunders.

Indivizii râd. Apoi purtătorul lor de cuvânt spune:

— Nu, doar să munciți, să continuați puțul tăind trepte – aşa ceva se face. Poate dați de vreo nouă vână de aur. Şi dacă nu umpleți destule hârdaie, pe care noi le ridicăm cu troliul ăsta, atunci nu primiți pâinea. ’Nțeles?

Da, acum înțeleg.

Şi n-au de ales.

Trebuie să coboare.

Şi când au ajuns acolo, la capătul găurii aceleia adânci, se ghemuiesc şi se holbează unul la celălalt, la lumina puțină a lămpaşelor.

— Îmi pare rău, Webster, mormăie Saunders. Chiar îmi pare rău pentru tine că n-am ştiut cum să evit capcana asta. Am căzut în ea ca nişte berbeci.

— Aşa-i, răspunde tânărul. Şi brațul tău care mânuie revolverul, nu făcea oricum două parale – de câtva timp deja. Ai ținut-o aşa – doar cu tupeul şi cu bafta. Şi acum bafta s-a isprăvit.

— Deci ți-ai dat seama de adevăr? Pistolarul cel vârstnic pune întrebarea mirându-se. Şi totuşi m-ai însoțit? De ce?

— Fiindcă şi eu am crezut în norocul nostru, fiindcă nu voiam să te las singur, după ce mi-am dat seama că e vorba de ultima ta şansă pe drumul ăsta al Cavalerilor Coltului şi după ce mi-am dat seama cât te chinuiai ca să poți rămâne în şa. Voiai să începi nouă viață cu Isabella. Şi pentru asta ai riscat tot ceea ce poate risca un bărbat. N-aveam cum să te las singur. Fir-ar să fie, de m-aş fi putut lupta cu simțămintele astea idioate ale mele!

— Of, băiete… murmură Saunders.

Tac câtva timp.

— Drace! Ne-au luat şi banii – dolarii noştri pe care ni i-am câştigat din greu cu Coltul, suspină flăcăul. După asta adaugă: O, în gaura asta tot n-avem ce face cu ei.

— Trebuie să mă odihnesc puțin, îi aude el şoptind pe Saunders. Sunt terminat şi trebuie mai întâi să mă odihnesc, înainte ca…

Nu sfârşeşte. Probabil că a leşinat din nou, sau epuizarea l-a cufundat astfel într-un somn reparator.

Şi Webster Leehill simte osteneala. Amărăciunea resemnării îl cuprinde, se răspândeşte în venele sale ca plumbul topit.

Resimte dureri din pricina căderii.

Iar altceva decât să se odihnească tot nu poate face. Deocamdată.

Firicelul de lumină dat de lămpaşe, îi permite să vadă scara care urca spre talpa galeriei superioare.

Dar ştie foarte bine că sus veghează cel puțin un paznic înarmat.

De acolo coboară acum o frânghie, de care e prins un hârdău. Cu un troliu, totul poate fi ridicat sau lăsat în jos.

Sunt deci captivi într-o mină.

De ce n-au fost omorâți?

Au nevoie de ei ca brațe de muncă – au nevoie de sclavi?

Sau acest Boyd Shaklee vrea să-i arate lui Deborah, ca femeia să înțeleagă că el este tipul împotriva căruia zadarnic încerci să lupți?

Dar şi Webster adoarme în cele din urmă.

Au pierdut. Şi e bine să poți uita pentru câtva timp asta.

3.

Se trezesc, deoarece cineva de sus azvârle cu pietricele. Lămpaşele încă mai ard. Şi din galeria superioară vine ceva lumină.

Până la talpa orizontului de deasupra sunt şase până la opt yarzi. Puțul orb are vatra de formă pătrată cu laturile de cinci yarzi, deci o suprafață de douăzeci şi cinci de yarzi pătrați – cam cât are o cameră de hotel.

De sus răsună o voce gâfâită:

— Hei, voi ăştia de colo, cât mai aveți de gând să visați femei în pielea goală? Ia ridicați-vă din pătuturile calde! Schimbul vostru a început – hârdăul e lângă voi! Aşa că umpleți-l şi dați o strigare încoace când e gata, ca să-l tragem în sus! Hai, ridicați-vă în două picioare. Gata cu soilitul! Ceva mai târziu vine şi crăpelnița!

Asta era.

Se ridică, apoi se sprijină de pereții puțului şi privesc în sus. În licărul slab al luminii îl pot vedea pe omul care stă acolo, chiar lângă capătul scării şi care se uită în direcția lor.

Pietricelele curg în continuare. Tipul n-are cum să nu i nimerească. Fiecare proiectil micuț îi atinge dureros – nişte şfichiuri de bici ar avea cam acelaşi efect.

Sunt sclavi, nişte sclavi maltratați, lipsiți de apărare şi de şansă.

Şi fiindcă n-au de ales, se pun în mişcare. Au la dispoziție cele de trebuința: târnăcoape, lopeți, răngi, dălți şi sfredele, baroase şi ciocane.

Totul e pregătit pentru trudnica muncă de adâncire a puțului.

Traversează nişte roci foarte dure. Trebuie să mânuiască tot mereu icurile, răngile şi târnăcoapele, până ce materialul dislocat e îndeajuns de mult ca să poată umple hârdăul. Apoi intră în funcție lopețile.

Singurele clipe de răgaz ale lui Saunders, apar atunci când ține cu băgare de seamă de dalta ce urmează să lărgească o fisură, aşteptând şocul provocat de izbitura barosului mânuit de Webster.

Rareori se aude câte un cuvânt, truda nu îngăduie aşa ceva.

Iar când totuşi se opresc ca să-şi mai tragă răsuflarea, blestematele acelea de pietricele aruncate de sus le crestează pielea capului sau a spinării.

De-abia după câteva ceasuri – între timp destule încărcături au urcat la gura puțului – un ciubăr deşertat se reîntoarce cu mâncare.

Vocea aspră a individului de sus se aude:

— Juma de oră pauză de prânz. Juma de oră, s-a înțeles?

Cei doi se ghemuiesc.

Şi în vreme ce mesteca tortilla cu slănină, bând din când o gură de apă, cei doi se privesc în lumina lămpaşelor.

— Cumva, zise Saunders răguşit, scăpăm noi de aici. Treaba asta ți-o promit, Webster. Cumva vom ieşi de aici. Scăpăm noi şi de asta.

— Sigur că da, confirmă tânărul dând din cap îndârjit, nu rămânem aici. N-au cum să ne țină aici ca pe nişte sclavi sau ocnaşi – în gaura asta! Când eram copil, am citit nişte povestiri despre întemnițați celebri. Erau închişi în mine de plumb, erau puşi în lanțuri în fortărețe sau exilați pe insule pustii, în spatele unor ziduri groase. Şi tot izbuteau într-o bună zi să evadeze De ce ar fi altfel în cazul nostru? Ce-ți mai face rana?

— Cred că nu s-a inflamat, răspunde Saunders mestecând. Mă doare dar nu simt zvâcniturile acelea care trădează aşa ceva. Voi rezista. Poți să te bizui pe asta.

Apoi tac, termină de mâncat şi îşi sprijină acum spatele de peretele puțului pentru a se odihni puțin.

Dar n-au parte de asta.

Iar încep să-i lovească blestematele acelea de pietricele şi vocea omului de sus se aude strigând:

— Hei, ia ridicați-vă să vă vadă lumea mai bine! Sus!

Se ridică în silă şi privesc spre gura puțului.

Lumina palidă a lămpaşelor îi face să desluşească vreo câteva siluete.

Şi una dintre ele pare a fi Deborah Hawk.

Da, chiar este!

Se află între Boyd Shaklee şi paznic şi priveşte țintă spre cei de jos. Femeia tace. Şi întemnițații fac la fel.

Dar atât femeia cât şi cei doi pistolari ştiu că au pierdut partida. Era de aşteptat ca Deborah să vină acolo.

Doar venise şi în salon, de îndată ce Ash Upson fusese scos din luptă.

La fel făcuse şi la ranch, unde apăruse după ce Jack Sharagan îngenunchease în țărână. Venise pentru a prelua iarăşi totul.

Tot aşa procedase şi în cazul minei – îşi pusese toate jetoanele pe numerale câştigătoare, închipuindu-şi că pistolarii „ei” vor învinge şi de data asta, ajutând-o astfel să-şi recapete moştenirea.

Partida fusese însă pierdută.

Va urma…

Éric Loutte
Frédéric Zumbiehl

TEAM Rafale

Nº 3

OPERATION NEXUS ONE

ZÉPHYR BD

TEAM RAFALE

ESTE O SERIE DE AVENTURI MILITARE CONTEMPORANE. EROII SUNT CĂPITANII TOM NOLANE ȘI JESSICA NATE, PILOȚI DE VÂNĂTOARE. CA INSPIRAȚIE PENTRU MISIUNILE LOR PERICULOASE SUNT PILOȚII REALI DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE. SUBIECTELE REFLECTĂ PROBLEMELE VREMURILOR NOASTRE: SPIONAJ INDUSTRIAL, RĂZBOI ECONOMIC, INTERVENȚII ÎN FORȚĂ, TERORISM...

OPERATION NEXUS ONE

AFGANISTAN, OCTOMBRIE 2008... UN SATELIT MILITAR FRANCEZ DOTAT CU UN PROCESOR CUANTIC ULTRA-SECRET, CU NUME DE COD „NEXUS ONE", SE PRĂBUȘEȘTE UNDEVA ÎN REGIUNEA HINDU KUSH, MASIV MUNTOS AFLAT LA INTERSECȚIA FRONTIERELOR DINTRE AFGANISTAN, KASHMIR ȘI CHINA. DETAȘAMENTUL AIR FORCE STAȚIONAT ÎN KYRGYZSTAN ESTE ÎN ALERTĂ: PROCESORUL CUANTIC TREBUIE RECUPERAT CU ORICE PREȚ SAU DISTRUS ÎNAINTE CA VREO PUTERE STRĂINĂ SĂ PUNĂ MÂNA PE EL, CEEA CE AR FI DEZASTRUOS PENTRU VIITORUL SPAȚIULUI MILITAR FRANCEZ. DIN NEFERICIRE, TALIBANII AU RECUPERAT EPAVA SATELITULUI. SERVICIUL SECRET FRANCEZ A INTERCEPTAT UN MESAJ CE FĂCEA LEGĂTURA DINTRE EI ȘI ANATOLI GURCHEV, UNUL DINTRE CEI MAI MARI TRAFICANȚI DE ARME DIN LUME, CĂRUIA AU DECIS SĂ I-L VÂNDĂ. DATĂ FIIND IMPORTANȚA FINANCIARĂ A TRANZAȚIEI, GURCHEV SE HOTĂRĂȘTE SĂ FOLOSEASCĂ ORICE MIJLOACE AFLATE LA DISPOZIȚIA SA PENTRU A RECUPERA PROCESORUL.
PENTRU TOM NOLANE, JESSICA NATE ȘI PRIETENII LOR DIN ESCADRILA 1/7 PROVENCE, OBLIGAȚI SĂ OPEREZE ÎNTR-UN TEREN CU POTENȚIAL MARE DE PERICOL PRIN ATAC SOL-AER, ÎNCEPE CURSA CONTRA-CRONOMETRU...

VP MAGAZIN
Traducerea:
UNCRIS

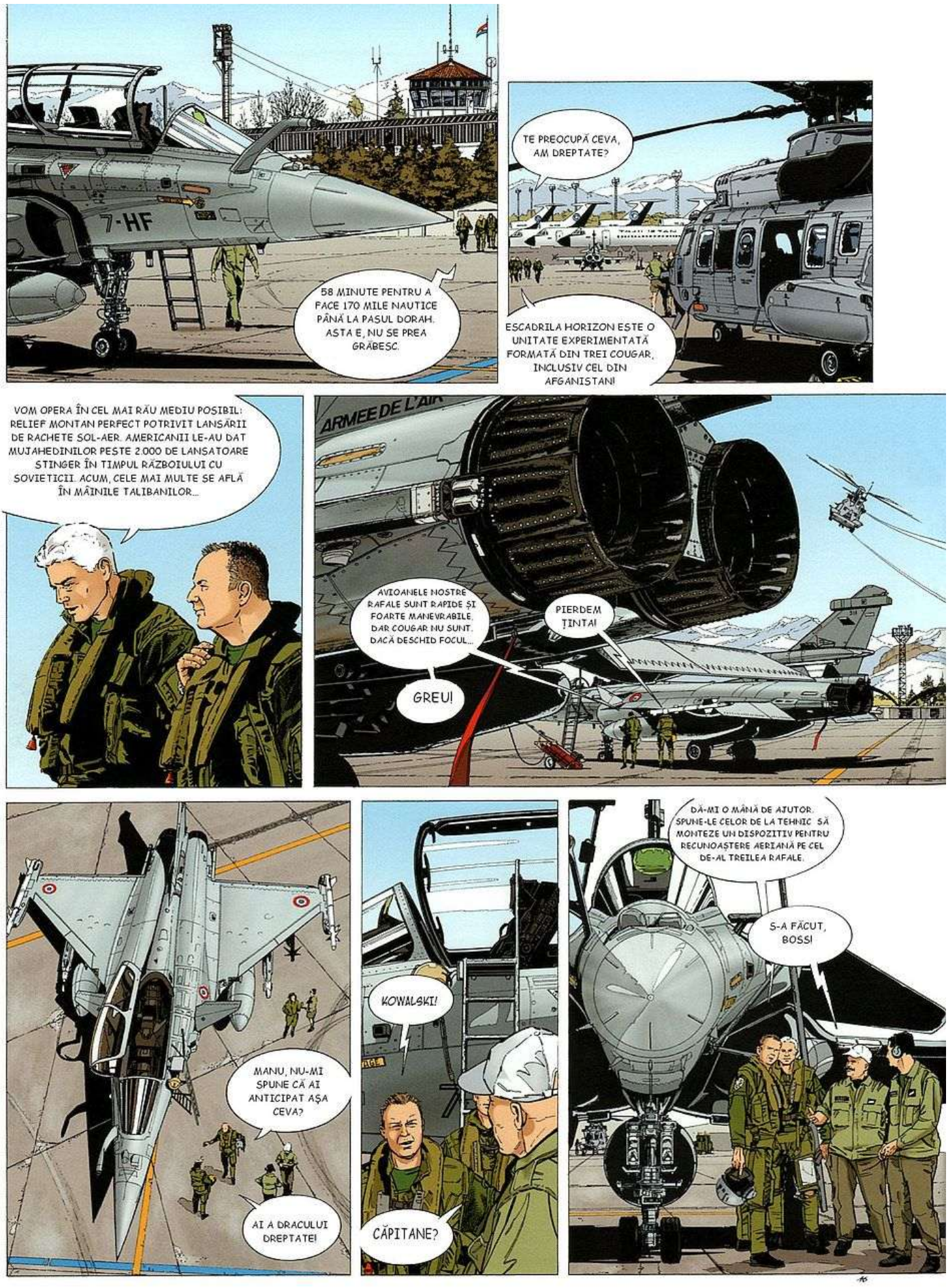
7-HF
58 MINUTE PENTRU A FACE 170 MILE NAUTICE PÂNĂ LA PASUL DORAH. ASTA E, NU SE PREA GRĂBESC.
TE PREOCUPĂ CEVA, AM DREPTATE?
ESCADRILA HORIZON ESTE O UNITATE EXPERIMENTATĂ FORMATĂ DIN TREI COUGAR, INCLUSIV CEL DIN AFGANISTAN!
VOM OPERA ÎN CEL MAI RĂU MEDIU POSIBIL: RELIEF MONTAN PERFECT POTRIVIT LANSĂRII DE RACHETE SOL-AER. AMERICANII LE-AU DAT MUJAHEDINILOR PESTE 2.000 DE LANSATOARE STINGER ÎN TIMPUL RĂZBOIULUI CU SOVIETICII. ACUM, CELE MAI MULTE SE AFLĂ ÎN MÂINILE TALIBANILOR...
ARMEE DE L'AIR
AVIOANELE NOASTRE RAFALE SUNT RAPIDE ȘI FOARTE MANEVRABILE. DAR COUGAR NU SUNT. DACĂ DESCHID FOCUL...
PIERDEM ȚINTA!
GREU!
MANU, NU-MI SPUNE CĂ AI ANTICIPAT AȘA CEVA?
AI A DRACULUI DREPTATE!
KOWALSKI!
CĂPITANE?
DĂ-MI O MÂNĂ DE AJUTOR. SPUNE-LE CELOR DE LA TEHNIC SĂ MONTEZE UN DISPOZITIV PENTRU RECUNOAȘTERE AERIANĂ PE CEL DE-AL TREILEA RAFALE.
S-A FĂCUT, BOSS!

DUPĂ CÂTEVA CLIPE
JESSICA, INTRĂ ÎN FORMAȚIE F.M.D. ȘI IA DIRECȚIA 140.
GATA DE DECOLARE!

SPECTRA ESTE ACTIVAT, CME SETAT PE AUTO, SUNTEM GATA, TOM!
OK, ȚINE-TE APROAPE DE COUGAR ȘI AI GRIJĂ DE EL CA DE UN PUIȘOR!

ACOLO!

AJUNGEM LA VERTICALA PUNCTULUI DE SUPRAVEGHERE ÎN CINCI MINUTE.
RECEPȚIONAT. RADARUL ACTIVAT, CONTACTE MULTIPLE ȘI DEOCAMDATĂ NEIDENTIFICATE.

ÎN ACELAȘI TIMP, LA TRECĂTOAREA DORAH...

AM AJUNS LA PUNCTUL DE SUPRAVEGHERE. RĂMÂN LA PUNCT FIX...

OK, STABILIZĂM POZIȚIA GPS. TRECĂTOAREA DORAH PE DIRECȚIA 185, DISTANȚA 85 KM. FOCALIZEZ SPECTRUM.

AM UN CONTACT FERM ASUPRA POZIȚIEI ȘI NICI UN ALT ECOU PE O RAZĂ DE 20 KM. ȚINTA CONFIRMATĂ.
PERFECT, RĂMÂNEM LA DISTANȚĂ ȘI O URMĂRIM CA O UMBRĂ.

RECEPȚIONAT. VIRAJ STÂNGA LA 2700.
COUGAR E LA PUNCT FIX. FIXAT PE POZIȚIE.
ARMEE DE L'AIR
7-HD
VEZI CEVA?
DEOCAMDATĂ NIMIC! DAR CU TOATE GROTELE ASTEA DIN REGIUNE, NU POATE FI ANTICIPAT NIMIC SIGUR!
AM PIERDUT CONTACTUL. PROBABIL CĂ ȚINTA ESTE MASCATĂ DE RELIEF. AM NEVOIE DE UN ALT UNGHI!
RECEPȚIONAT. LUĂM DIRECȚIA 0900 PESTE UN MINUT...
ASTA NE VA FACE SĂ TRECEM PRIN APROPIEREA PISCULUI! NU-MI PLACE!
ALTĂ CALE NU AVEM, SUNTEM LA LIMITĂ. NU POT URCA MAI SUS!
7-HD
ACOLO, LA ORA 10, PARE A FI...
SAM ! SAM !!

JESS, POȚI SĂ TE OCUPI TU DE EL?
OK, PE EL!
BAOOM
AAAAAAAAA-RAAAAAA
7-HF
ASTA AR TREBUI SĂ-I MAI CALMEZE!
E BINE. TALIBANII S-AU ÎMPRĂȘTIAT.
DAR... PE DE ALTĂ PARTE...

ALLAHU AKBAR!
NENOROCITU! ĂŞTIA AU DESCHIS FOCUL!
RAZOR! RAZOR! SUNTEM OCHIŢI!
PĂRĂSEŞTE ZONA, COUGAR, VENIM!
JESS, VEZI CEVA?
NEGATIV. FUG CA IEPURII!
BINE CĂ N-AU LANSAT O STINGER. DE LA ASEMENEA DISTANŢĂ, COUGAR AR FI FOST TERMINAT!
AVARII?
CEVA IMPACTURI, DAR NIMIC SERIOS... DOR CÂTEVA GĂURI ÎN OŢEL...
OK, MISIUNEA CONTINUĂ.
CONTACTUL RESTABILIT, DAR L-AM PIERDUT DIN NOU DIN CAUZA TOPOGRAFIEI. AM NEVOIE DE UN UNGHI NOU, MAI SPRE SUD.
AM ÎNŢELES. CONTINUĂ PE DIRECŢIA 060.

CONTACT PIERDUT. PROPUN DIRECȚIA 0200 PENTRU A CERCETA TERENUL...
DIRECȚIA 0200, AM ÎNȚELES!
SORTIE DE SECOURS
PARE LIBER. NU VĂD UNDE S-AR PUTEA ASCUNDE PE AICI.
GLUMEȘTI... DUPĂ ULTIMA NOASTRĂ EXPERIENȚĂ, NIMIC NU MĂ MAI POATE SURPRINDE! TIPII ĂȘTIA SUNT PROFESIONIȘTI ÎN CAMUFLAJ. DE ALTFEL, EI ȘI CUNOSC MUNȚII CA PE PROPRIILE BUZUNARE!
ZECE ANI DE RĂZBOI ÎMPOTRIVA SOVIETICILOR I-AU OBLIGAT SĂ FIE...
...CAMPIONI MONDIALI ÎN AMBUSCADE!
BRA
RAABR
FIR-AR...!
DEGAJEAZĂ!!!
PIIIIOOWWWWWWW
PIIIIIOOOOOUUUUUUUUUU
AARH!
TAK
PAK
WWWWW

MAYDAY! MAYDAY!... SUNTEM LOVIȚI!
BLAM
PCHH
NE PRĂBUȘIM!
TUUT TUUT TUUT BiiP
CEI DIN SPATE, ȚINEȚI-VĂ BINE!

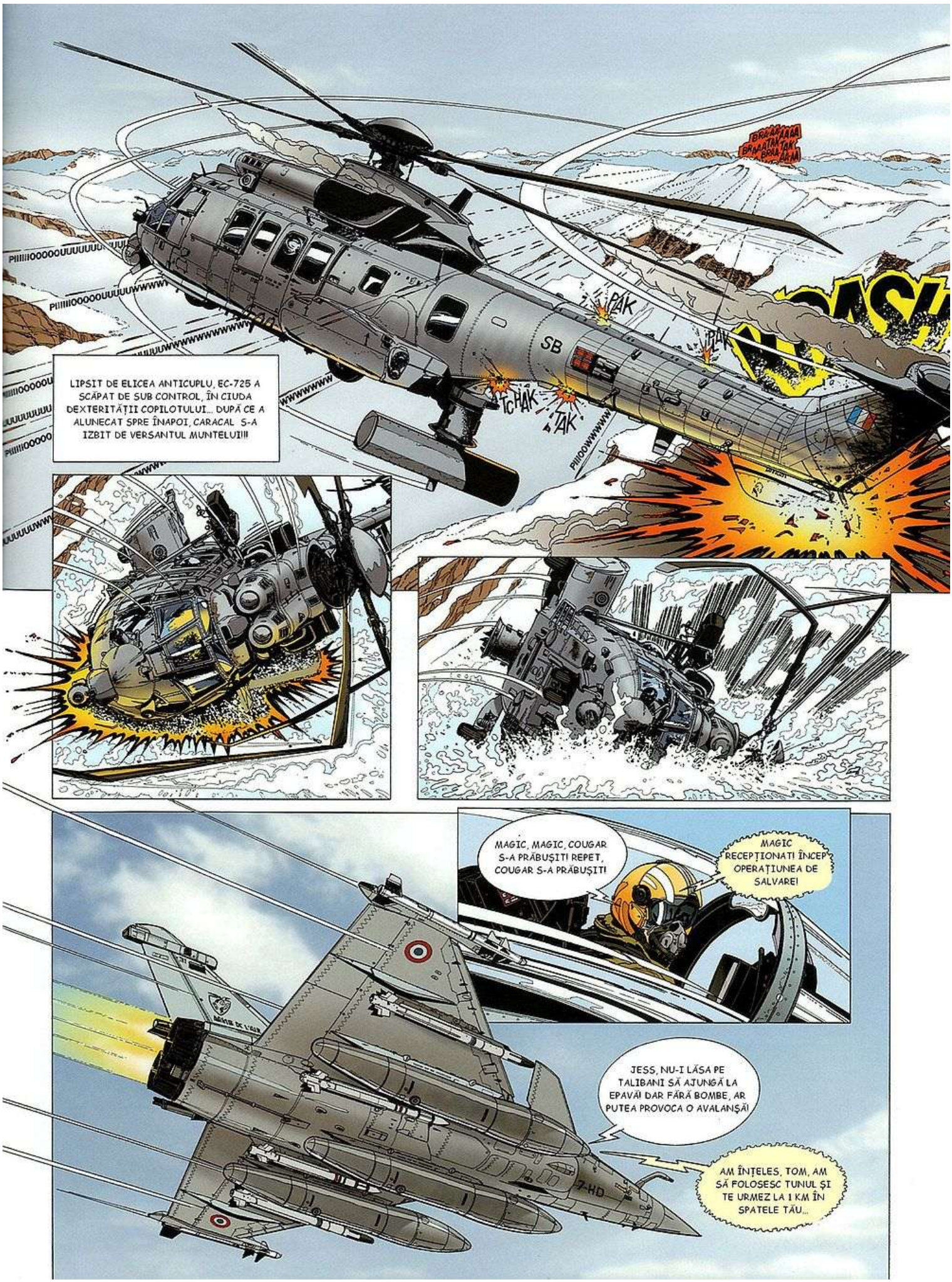
LIPSIT DE ELICEA ANTICUPLU, EC-725 A SCĂPAT DE SUB CONTROL, ÎN CIUDA DEXTERITĂȚII COPILOTULUI... DUPĂ CE A ALUNECAT SPRE ÎNAPOI, CARACAL S-A IZBIT DE VERSANTUL MUNTELUI!!!
BRRAAAAAA BRAAATRATAK BRAAAAM
PIIIIIIOOOOOUUUUUU
PIIIIIIOOOOOUUUUUWWWWWWWWWW
PAK
PAK
SB
TCHAK
TAK
PIIIOOWWWWW
MAGIC, MAGIC, COUGAR S-A PRĂBUȘIT! REPET, COUGAR S-A PRĂBUȘIT!
MAGIC RECEPȚIONAȚI ÎNCEP OPERAȚIUNEA DE SALVARE!
JESS, NU-I LĂSA PE TALIBANI SĂ AJUNGĂ LA EPAVĂ! DAR FĂRĂ BOMBE, AR PUTEA PROVOCA O AVALANȘĂ!
AM ÎNȚELES, TOM, AM SĂ FOLOSESC TUNUL ȘI TE URMEZ LA 1 KM ÎN SPATELE TĂU...
7-HD

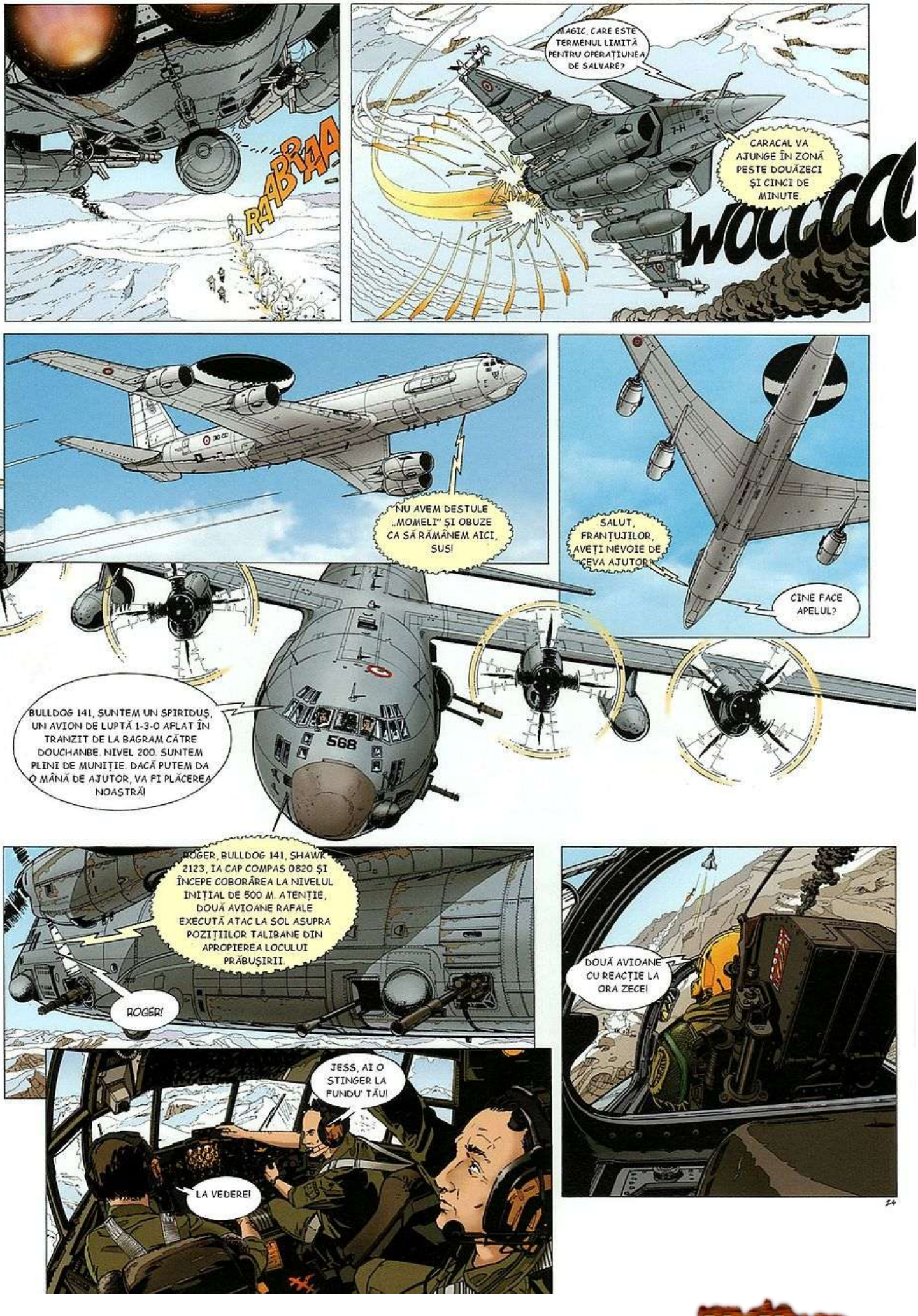
RABRAA
MAGIC, CARE ESTE TERMENUL LIMITĂ PENTRU OPERAȚIUNEA DE SALVARE?
CARACAL VA AJUNGE ÎN ZONĂ PESTE DOUĂZECI ȘI CINCI DE MINUTE.
WOOOOO
NU AVEM DESTULE „MOMELI" ȘI OBUZE CA SĂ RĂMÂNEM AICI, SUS!
SALUT, FRANȚUJILOR, AVEȚI NEVOIE DE CEVA AJUTOR?
CINE FACE APELUL?
BULLDOG 141, SUNTEM UN SPIRIDUȘ, UN AVION DE LUPTĂ 1-3-0 AFLAT ÎN TRANZIT DE LA BAGRAM CĂTRE DOUCHANBE. NIVEL 200. SUNTEM PLINI DE MUNIȚIE. DACĂ PUTEM DA O MÂNĂ DE AJUTOR, VA FI PLĂCEREA NOASTRĂ!
568
ROGER, BULLDOG 141, SHAWK 2123, IA CAP COMPAS 0820 ȘI ÎNCEPE COBORÂREA LA NIVELUL INIȚIAL DE 500 M. ATENȚIE, DOUĂ AVIOANE RAFALE EXECUTĂ ATAC LA SOL ASUPRA POZIȚIILOR TALIBANE DIN APROPIEREA LOCULUI PRĂBUȘIRII.
ROGER!
JESS, AI O STINGER LA FUNDU' TĂU!
LA VEDERE!
DOUĂ AVIOANE CU REACȚIE LA ORA ZECE!

Va Urma

CITITI !

Online sau in format pdf. epub. mobi

GAZETASF

FANZIN.CLUBSF.RO ISSN 2069-3079

de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro